

Charlotte Lamb _ Sevgiden Kaçış

BİRİNCİ BÖLÜM

Sara, Greg için kaygılanıyordu. Salonun öteki ucunda olmasına karşın, partiye geldiklerinden beri genç kız gözlerini ondan ayırmamıştı bir türlü. Greg'in çevresini almış olan kalabalık grup, genç adamın ağzından çıkan her söze kahkahalarla gülüyordu. Zaten Greg kafasına koyduğu zaman, insanları güldürmesini iyi becerirdi. Hüzünlü bir soytarıyı andırmasına karşın, gereğinde çeşitli komiklikler yapar, ama bir yandan da iğneleyici dilinden kimse kurtulamazdı.

Ev sahibi birden Sara'nın yanında belirip, «Miss Nichols,» diye hafifçe eğildi, Size tanıştırmak istediğim bir bey var. Adı...»

Sara kendisine tanıştırılan adama elini uzatıyordu. Hatta hafifçe gülümsedi de. Ama konuşulanları duymuyordu bile. Adam Sara'nın elini tuttu, sıktı, ancak bırakmadı. Bu arada ev sahibi bir şeyler mırıldanarak yanlarından uzaklaşmıştı. Sara'nın dudaklarındaki gülümseme sanki donmuş gibiydi. Ama dikkatini Greg'den ayırmıyor, onun kaç kadeh içtiğini gözden kaçırılmamaya çalışıyordu. Birden elinin hala yabancı adamın avucunda olduğunu fark etti. Başını kaldırdı ve karşısındaki adamın sert, mavi bakışlarıyla karşılaştı. Ani bir hareketle silkinerek kurtulmaya çalışırken sinirli bir sesle,

«Elimi geri alabilir miyim?» diye sordu. «İkisi birden, daha çok işime yarıyorlar da.

Sonra hemen gözlerini Greg'e çevirdi. Kaşları hafifçe çatılmıştı. O sırada yanı

başında biri konuşmaya baş-ladı. Sara ne söylenildiğine aldırış etmeksizin hafifçe gülümsüyor, arada bir de başını sallaya-rak dinliyormuş gibi görünüyordu. Ama konu-şanın bir an önce uzaklaşmasından başka isteği de yoktu. Birden bileğine bir el yapışıp onu ken-dine doğru döndürünce genç kız fena halde şa-şaladı.

«Söylediklerimin bir kelimesini bile dinleme-diniz, öyle değil mi?»

Sara o zaman başını kaldırıp bir kedininki-ne benzeyen iri yeşil gözlerini daha da açarak karşısındaki adama dikkatle baktı. Uzun boylu, iri yapılı, siyah saçlı, yüzü sert çizgilerle dolu bir adamdı bu. Birden, bu yüzün resmini yap-mak isteğini duydu içinde. Adamın yüzündeki çizgiler, sanki birbirleriyle savaşa tutuşmuş gi-biydiler. Etili dudaklarının şehvetli kıvrıntıları ile mavi gözlerinin donukluğu hiç bağdaşmıyor-du. Sara, soğuk bir tavırla gülümsedi.

"Özür dilerim, Mr..?» Adamın adını hatırla-yamayınca da utanarak sustu.

Adam sert bir sesle, «Rawdon...» dedi. «Adım Nick Rawdon... Daha şimdi tanıştırdık, hoş bu-nun farkında bile olmadınız.

Sara, insanların kendilerinden söz etmekten hoşlandıklarını, bilirdi. Bu adam da kendinden söz, etmeye başlayıp bir monologa girişirse, genç kız o zaman Greg'i daha rahatça kollayabilece-ğini düşünerek, gülümsedi. Sonra, «Ne iş yapı-yorsunuz?_ diye sordu.

Adamın mavi gözleri iyice kısıldı. «Ne iş yap-tığım hiç de umurunuzda değil,» diye karşılık verdi.

Sara, adamın işinin ne olduğuna aldırış bile etmiyordu gerçekten. Ama bu adam, onun kafa-sından geçenleri açıklayarak nezaket kuralları-nı

çığnemişti. Sara buna şaşırarak merakla ada–ma baktı. Neşesi yerine gelmiş gibiydi. «Bu bir sır mı?» diye sordu.

Adamın dolgun dudakları dikkatini çekmiş–ti. Soğuk mavi gözler üzerine dikilince, Sara yü–zünün kızardığını hissetti. Bu bakışlardan te–dirgin olmuştu. Rawdon bakışlarını onun du–daklarından gözlerine doğru kaydırđı. Simsiyah kaşı alayla yukarı kalkmıştı.

Sara dalga geçmeye karar vererek, «Siz casus musunuz?» diye sordu.«Yoksa kibar topluluklarda ağza alınmayacak bir iş mi yapıyor–sunuz?

Adam kuru, ama biraz da şaşırmış bir ifa–deyle, «Rawdon Bankası diye bir şey duymadı–nız mı hiç?» dedi.

Sara iyice keyiflenmişti. Gözlerinin içi güle–rek, «Demek bir bankasınız siz.» dedi «şimdi–ye kadar hiç bir banka ile tanışmamıştım. Bu–nu günlüğüme yazacağım. 'Bugün canlı bir ban–kayla tanıştım: diye not düşmeliyim.»

«Çok komik.» Rawdon bunu söylerken hiç, gül–müyordu. «Oldukça zekisiniz, öyle değil mi?»

Sara çocukluk ettiğini biliyordu, ama şu an–da adam kendisini Greg'le ilgilenmekten alı–koyduğu için sinirlenmişti ve çocuksu 'tavırları umurunda bile değildi. Bir an Greg'i süzdükten sonra, kirpiklerini indirerek nereye baktığını gizlemek istedi. Greg gülüyordu ve neyse ki elinde içki kadehi de yoktu. Çok sık içmezdi, ama içmeye başlayınca da dur durak bilmezdi bir türlü. Pervasız olduğu zamanlar içerdi ge–nellikle ve bu akşam da, dünyayı umursamadığı gecelerden biriydi.

«Ressamsınız galiba. Ne resmi yapıyorsunuz?» Sara sinirlendiğini gizlemek gereğini görme–den hızla Rawdon'a döndü. «Manzara resimle–ri,» diye kestirip attı.

Rawdon bir elini duvara dayayarak Sara'nın önüne geçip onun Greg'i görmesini engelledi. Genç kız, Rawdon'un bile bile böyle yaptığını anlamıştı. Başını kaldırınca adamın kaşlarını çatarak kendisini süzdüğünü gördü. Sonra başını sallayarak kızıl sarı saçlarını geriye attı. Bu sırada Rawdon, onun vücudunu küstah başkışlarla tepeden tırnağa süzüyordu.

Sara kendisini çırılçıplak soyan bu bakışlar karşısında, hayli açık olan simli elbisesinin vücudunu iyice sardığını hatırladı. Bunu Greg seçmişti. Sara'nın gardırobunda bu partiye gelirken giyebileceği uygun bir kıyafet yoktu. Greg'de bunu giymesi için ısrar etmişti, ama şimdi Sara buna bin pişmandı.

Sara o, sırada Greg'in kadehini kaldırarak son damlasına kadar diktiğini 'gördü. 'Böyle giderse çok geçmeden kör kütük olacak diye düşündü. Greg sarhoş olunca ileri geri konuşmaya başlardı. Oysa bu partidekilerle iş yapmayı kuru-yordu. Eğer ileri geri konuşmaya başlarsa, bu iş olanağı elden kaçabilirdi.

Bunun üzerine Sara, Nick Rawdon'u orada bırakarak, tek kelime bile söylemeden Greg'e doğru yürüdü. Az sonra onun koluna girmişti. Genç adam eğildi, Sara'nın burnunun ucunu öptü. Sara fısıldadı. «Hadi yürü eve gidiyoruz.»

Greg cevap olarak pervasızca sırttı. Otuz dört yaşında, ince uzun bir, adamdı. Açık kumral saçları dalgalıydı. Kahverengi gözleri ise kimi zaman dalgın, kimi zaman alaycı bakardı. Yüz çizgileri duyarlı ve zeki bir insana özgüydü. Ama melankolik bir havası vardı. Çirkin yakışıklı dedikleri türde bir çekiciliği olan Greg'e kadınlar hayran olurlardı hep. Gülümseyişiyle gönülleri fethederdi.

«Gözünü benden ayırmıyorsun, değil mi canım?» dedi. «Umarım, kaç içki içtiğimi saymamışsındır.» Oysa Sara'nın içkileri saydığını pekâlâ biliyordu.

Bakışıp gülüştüler.

«Hadi, gidelim artık,» diye tekrarladı genç kız. Aynı anda gözü Loma Robert'a ilişti. Nazik bir selam verdi. Ama Loma aldırış bile etmedi bu-na. Sara, Loma'nın kendisini hiç sevmediğini bilirdi. Üç yıldır Greg'in peşini bırakmamış, Greg ise ona hiç yüz vermemişti. Loma, genç adamın Sara yüzünden böyle davrandığına ina-ıyor ve Sara'dan nefret ediyordu.

Greg, kolunu Sara'nın beline doladı. Yürür-lerken, Sara'nın simli elbisesi parıltılar saçarak vücudunun çizgilerini ortaya koyuyor ve dik-katleri üzerine çekiyordu. «İyi eğlendin mi?» diye sordu genç kıza.

Sara omuz silkti. «Sen eğlendin, gözümden kaçmadı.»

«Senin keskin gözlerinden bir şey kaçmaz za-ten.»

Vedalaşmak üzere ev sahibine doğru yürür-lerken Sara, «Dönüşte arabayı ben kullanaca-ğım.» dedi. Greg onu alaylı alaylı süzdü. "Yani ben sarhoşum mu demek istiyorsun?"

«Bunu düşünebildiğine gö_e henüz aklın ba-şında, ama az sonra öyle olmayacak.»

«Polis bizi bırakır. Üstelik tebeşirle çizilmiş düz bir çizginin üzerinde bile yürüeyebilecek ka-dar ayığım.»

Ev sahibi borsacıydı. Aynı zamanda yarış at-ları da beslerdi. Greg'i bu atlardan birinin resmini yapmıştı. İri yarı, kel kafalı borsacı, Greg'in elini

içtenlikle sıktı. Sonra, "Geldiğimize çok sevindim," diyerek Greg'in yaptığı resmi övme-ye başladı. Sara bir an önce buradan, gidecek-lerine seviniyordu. Biraz daha kalsalar, Greg kendini tutamaz Ve adam hakkındaki gerçek düşüncelerini ortaya döküverirdi. Çünkü yap-tığı resimden bir şey anladığı için değil, bunun ilerde kazançlı bir yatırım olduğunu düşündü-ğünden ötürü övgüler yağdırdığını biliyordu.

Sara'nın arkasında bir hareket oldu. Ev sa-hibi başını kaldırıp bakınca, al yanaklarındaki gülümseme kayboldu birden. Yüzünde korku ile saygı karışımı bir ifade belirmişti. Zorla gülümsemeye çabalayarak, «Nick, sevgili dostum,» di-ye haykırdı. «Ben de, Mr. Halliday'e resmini ne kadar beğendiğimden söz ediyordum. Bir gün mutlaka gel de gör.»

Sara hafifçe dönerek arkasına baktı ve donuk, mavi gözlerin kendi üzerinde olduğunu gör-dü. Nick Rawdon, Greg'e bakarak elini uzatın-ca ev sahibi onları hemen tanıştırdı. «Mr. Hal-liday... Sizi Nick Rawdon ile tanıştırayım.»

Greg karşısındaki adamı ilgiyle süzerek elini sıktı. Sara, «O canlı bir banka,» diye atıldı.«İlginç değil mi?»

Ev sahibi boş bakışlarla genç kıza bakıyor-du. Oysa Greg'in gözleri merakla parlayıver-mişti.

«Banka mı? Gerçek mi?» Nick Rawdon'a döndü. «Çek mi veriyorsunuz, yoksa sadece alı-ıyor musunuz?»

Sara, «Bankalar hiçbir zaman vermezler,» di-ye söze girdi. «Yalnızca parayı alır Ve saklar-ırlar. Kasa dairelerinde koca koca demir parmak-lıklar ve bilgisayarlar vardır. Ne heyecanlı bir yaşantı, değil mi?»

Nick Rawdon hiçbir şey söylemedi. Mavi göz-lerini Sara'ya dikti, çene

kemiklerini kısararak onu süzdü. Sara ise ona değil, Greg'e bakarak gülüyordu. Ama Rawdon'un kendisini seyrettiğinin ve öfkeliendiğinin farkındaydı. Nick Rawdon'u bir daha görmeyeceği için, onun kendisi hakkında neler düşündüğüne önem vermiyordu. Üstelik bu alaylı konuşma, 'Greg'i bütün gün kapıldığı karamsar havadan sıyırdığı için sevinmekteydi. Greg'in neşelenmesi için her türlü özveride bulunabilirdi genç kız.

O sırada yanlarından, elinde tepsiyle bir garson geçiyordu. Greg uzandı. Tepsiden bir kadeh içki almak istemişti. Sara onun elini tuttu, aşağı çekti ve bırakmadı. Greg hafifçe gülümsedi. Sara ise sevecen bakışlarla onu süzüyordu. Genç, adam birden omuzların! Silkerek, «Artık gideyim,» dedi. Sonra oradakilere hiçbir şey söylemeden Sara'yla birlikte kapıya doğru yürümeye başladı.

Arabayı Sara kullanıyordu. Greg ellerini ceplerine sokmuştu. Partideki neşesini kaybetmiş, her zamanki melankolik havasına bürünmüştü.

Sara, Nick Rawdon'un esmer, uzun görüntüsünü unutmuştu bile. Eve geldiklerinde müthiş kaygılıydı. Arabayı garaja bırakıp içeri girince, Greg'i telefonun başında buldu. O da mutfağa geçip, kahve pişirmeye koyuldu. Az sonra genç adam ıslık çalarak yanına gelmişti. Sara merakla ona döndü. «Ne dedi?» diye sordu. «Daha iyiymiş, iğneler iyi geliyormuş.»

Sara, «Şükürler olsun,» diye kollarını Greg'in beline dolayıp başını omzuna dayadı. «O partiye gitmeyip evde kalsaydın, daha iyi olmaz mıydı?»

«O zaman çıldırırdım. Şimdi bir duş alacağım. Kahveyi sonra içerim.»

«Lucy nasıldı?»

«Çok iyiymiş.»

Greg'in' sakın tavrı Sara'yı aldatmamıştı. Lucy çok bitkindi herhalde. O bitkin olunca da,

Greg perişan olurdu. Çünkü onu delice seviyor, ama bunu açıklamaya bir türlü cesaret edemiyordu.

Bazen Greg'in, Rob Ve Lucy ile hiç tanışmamış olmasını ister. Ama sonra hemen bu düşüncesinden vazgeçerdi. O da Greg gibi Rob ve Lucy'yi çok seviyordu. Zaten Rob'u sevmeyen mi vardı? Dünyanın en yumuşak başlı, en iyi yürekli insanıydı o. Bir hastalık sonucunda kötürüm olmasına ve ömrünü yatakla tekerlekli koltuk arasında geçirmesine karşın, tatlı konuşması, zekice buluşlarıyla herkesi gülmekten kırar geçirirdi. Greg'in şakacılığı bazen iğneleyici olurdu. Oysa Sara, Rob'un şimdiye kadar hiç kimseyi incittiğini görmemişti. Karısı Lucy de taparcasına severdi onu. Yaşamını kocasına adamıştı. Bakışlarında büyük bir sevgi okunurdu.

Greg kadar zeki, Greg kadar güçlü ve kendine yeterli bir insanın, umutsuz bir aşkla Lucy'ye tutulması acı bir olaydı. Bunu Sara'dan başka bilen yoktu. Greg, bir gece sarhoş olmuş ve Lucy'yi sevdiğini ağzından kaçırmıştı. Sonra da söylediğine bin pişman olmuş ve Sara'ya yemin ettirerek, kimseye bundan söz etmeyeceği konusunda söz almıştı. Hele hele Lucy'nin ve Rob'un bu durumu öğrenmesini hiç istemiyordu.

Sara ile Greg birbirlerine çok yakındılar. Koşullar gerektirdiği için aynı evde oturmalarına karşın, aralarında kan bağı yoktu. Birinin annesi, ötekinin de babası ikinci evliliklerini birbirleriyle yapmışlar ve karı kocanın ilk evliliklerinden olan bu iki çocuk da, onların ölümünden sonra aynı evdeki yaşantılarını sürdürmüşlerdi. Evi satıp ikisi de paylarını alabilirlerdi ama düzenlerini bozmamak daha kolay gelmişti onlara. Mal sahibi olma kaygısından çok, mahremiyet adına evi iki ayrı daireye bölmüşlerdi. Greg üst katı almıştı. Çamaşırı Sara yıkadığı ve bahçeyi daha çok sevdiği için, alt katı da genç kız seçmişti. Üstelik bahçede sebze de yetiştiriyor ve bunları pişirmekten ayrı bir zevk duyuyordu.

Değişik bir çevrede olsalar, aynı evde oturmaları belki aykırı karşılanabilirdi. Ama ikisi de ressamdı Ve kendi çevrelerindeki onları bu

yaşantısını olduğu gibi kabul ediyordu. Sara, Greg'i ağabey gibi görür ve onun da kendisine aynı gözle baktığını bilirdi Başkaların ne düşündüğüne aldırmazdı. Greg'in babası Sara'nın annesiyle evlendiğinden bu yana on iki yıldır aynı çatı altında birlikte yaşıyorlardı. Sara'nın akademiye gitmesine de aracı olmuştu. Bu yüzden Sara kendini ona karşı borçlu hisseder ve çok severdi.

Sara, Greg ile Lucy'ye bakarken, Greg'in itirafını kendi kendine mi uydurduğunu düşünürdü zaman zaman. Çünkü genç adam duygularını hiç belli etmez, Lucy'ye arada gülümseyip, Rob ile daha candan arkadaşlık ederdi. Sadece bir tek kez, duygusunu belli etti istemeden. Bir Noel akşamı Lucy, Greg'i kutlamak için öpmüştü. İşte o zaman bembeyaz kesilmişti genç adam. Sara onu bu halde görünce öyle üzülmüştü ki. .

Sara hiç aşık olmamıştı. Ama arada bir âşık olduğunu sanarak kendisini oyalardı. Ama gerçek aşkı tatmamıştı daha. Greg'in halini görünce, buna şükrediyordu doğrusu. Lucy'ye aşkı, genç adamın yaşantısını alt üst etmekteydi. Gerçi Greg bunu belli etmemeye çalışıyordu, ama Sara gerçeğin farkındaydı.

Greg'in Lucy'nin resimlerini yaptığını ve bunları kimseye göstermeden bir çekmecede sakladığını da biliyordu aslında. Bunlar, genç adamın şimdiye kadar yaptığı en güzel resimlerdi Sara, Greg'in bir gün onları yırtıp atması korkmaktaydı.

Greg'in Rob'la olan, içten dostluğu Sara'yı çok duygulandırıyor, Lucy'yi biraz olsun dinlendirmek için Rob'a bakıyor, kendisinden daha ağır olan dostunu yataktan koltuğa, oradan da tekrar tekrar yatağa taşıyor, karikatürler çizerek onu eğlendiriyordu. Lucy ufak tefek, zayıf bir kadındı. Rob'a bakmak onu çok yorduğu için Greg onun yükünü' biraz olsun hafifletmek amacıyla elinden geleni esirgemiyordu.

Son birkaç gündür Rob'un hastalığı daha da ağırlaşmış, sancıları dayanılmaz olmuştu. Bu yüzden aşırı kaygılıydı Greg. Sara onun ısıklık çaldığını duyunca,

Rob'un yeni ilaçlardan yarar görmesine sevindiğini anladı. Ne var ki, bu ge-çici bir iyileşmeydi. Rob'un tümüyle iyileşerek eski durumuna dönmesi olanaksızdı.

Sara az sonra üst kata çıkmıştı. «Oturma odana kahveni bıraktım,» diye seslendi. «Soğut-madan iç. Hadi iyi geceler.»

Greg neşeli bir sesle, «İyi geceler canım,» di-ye karşılık verince, Sara aşağı indi. Soyundu. İcini çekerek yatağa girdi. Yorucu bir akşam geçirmişti ve akşamın sona ermesine seviniyor-du. Karanlıkta yatarken, bir an 'soğuk, sert, es-mer bir yüz ve mavi gözler geldi gözünün önü-ne. Adı neydi adamın? Sara bir an hatırlaya-madı. Sonra aklına geldi. Nick... İçin için gü-lerek, 'Banka Nick' diye söylendi. Sara ile 'Greg şakalaşırken bayağı öfkelenmişti adam. Ama Greg hiç değilse birkaç dakika üzüntülerinden sıyrılmıştı ya:, önemli olan oydu. Sara, Nick Rawdon'u kafasından uzaklaştırdı ve uykuya daldı.

Ertesi sabah Greg, Cambridgeshire'a hareket etmeden önce Rob'u görmek için erkenden çık-tı. Oraya bir atı görmeye gidecekti. Yaptığı at resimleri Greg'e hem ün, hem de para sağlı-yordu. Ama genç adamın at resmi yapmayı seçmesindeki temel neden, onların soylu ve zarif görüntülerini sevmesiydi. Bundan ötürü' Cambridgeshire'da birkaç gün kalacak, döndükten sonra da Sara yola çıkacaktı. Çünkü bir otel sahibi otelin salonuna asmak için bir Yorkshire manzarası ismarlamıştı.

Greg gittikten sonra, Sara kuş resmi yapmak için bahçeye çıktı. Sirtında resim yaparken giy-diği eski blucini ve yıkana yıkana daralmış be-yaz tişörtü vardı. Bir saat kadar çalıştıktan sonra, güneşin yakıcılığına dayanamadı, çimene uzanıp gözlerini kapadı. Az sonra bir ayak se-siyle irkilerek gözlerini açtığı zaman Nick Raw-don 'un esmer yüzüyle karşılaşınca hayretle yerinden sıçradı. Adamın ayaklarının dibinde yatmakta olduğu için de kıpkırmızı kesilmişti. Üs-telik Nick de bu durumun farkındaydı herhalde çünkü Sara'ya bakarken, dudağını keyifli keyifli çarpıtmıştı.

Kaşının birini kaldırarak, «Beni hatırladın mı?» diye sordu.

Sara doğrulup oturdu ve «Evet,» dedi kısaca.

Adam devam etti. "Beni şaşırtıyorsun. Hatırlamak şöyle dursun, beni hiç görmediğini sanıyordum.»

Sara, onun bakışlarından tedirgin olmuştu. «Ne istiyorsunuz?» diye mırıldandı.

«Adresini dün akşam ev sahibinden aldım.»

Sara ayağa kalktı. Ama Rawdon bir seksenin hayli üzerinde olduğundan, ayaktayken bile başını kaldırarak ona bakmak zorundaydı. Rawdon ise onun daracık pantolonuyla tişörtünden belli olan dolgun hatlarını dikkatle süzüyordu. «Bugün çok farklı görünüyorsun.» dedi. Bir adım yaklaştı. «Dün akşamki kadar neşeli değil misin?»

Sara, onunla alay etmiş olmasının Rawdon'u öfkelendirdiğini anladı. Adam haksız sayılmazdı doğrusu. Kaba davranmıştı: Ne var ki, akli fikri Greg'deydi. Nick Rawdon'un ne düşünceğine önem vermemişti. Gene de önemsemiyordu zaten. Üstelik bu umursamazlığı parlak yeşil gözlerinden de okunmaktaydı. Nick, onun, bu halini seyrederken yüzünün çizgileri sertleşiyordu.

Sara sakin bir sesle, «Eğer resim ısmarlamak için geldiyseniz, Greg evde yok.» dedi. «Birkaç gün sonra dönecek. Gelince sizi arasın mı Mr. Rawdon?»

Rawdon'un yüzü birden değişiverdi. Yanak-larına koyu bir kırmızılık yayılmış, mavi göz-leri donuklaşmıştı. «O burada mı oturuyor,» di-ye homurdandı. «Seninle beraber mi oturuyor?»

Sesindeki sertlik Sara'yı ürkütmüştü. «Ta-bi,» diye mırıldandı. «Bilmiyor muydunuz?»

Rawdon'un şehvetli dudakları incecik birer çizgi halini almıştı. «Evli değilsiniz, öyle değil mi? dedi. Bu bir sorudan çok, bir gerçeği yan-sıtıyordu.

Sara, karşısındakinin ne demek istediğini da-ha yeni anlıyordu. Greg'le aynı evde yaşama-sının doğal karşılanmasına alışık olduğu için kendisini tutamayarak güldü. «Hayır, tabii evli değiliz.» Ama tam Greg'le aralarındaki ilişkiyi açıklamaya hazırlanırken, Nick Rawdon sert bir sesle onun konuşmasını kesti:

«Sormakla aptallık ettim, değil mi? İkinizin de sanatçı olduğunuzu düşünmem gerekirdi. Evlilik size göre modası geçmiş bir şey olmalı. Sizler evlenmeye gerek görmezsiniz.»

Genç kız - öfkeyle atıldı. «Benim yerime konuşmasana ulan. Ben de 'bilirim 'konuşmasını.»

Nick Rawdon, Sara'nın dirseklerini kavrayıp onu bez bir bebek gibi sarstı. «Ahlakınız kadar terbiyeniz de bozuk, Miss Nichols. Ama sizin bu görüşte olduğunuzu hiç sanmam.»

«Seninle herhangi bir konuda aynı görüşe sahip olmak zorunda değilim.»

«Öyle mi?» Nick genç kızla alay ediyordu. Sonra, Sara'nın kıpırdamasına fırsat - vermeden ansızın eğildi ve dudaklarını şiddetle öptü. Bu öpüş zevk vermekten çok, hakaret anlamı taşıyordu. Genç kız hiçbir tepki gösteremeyecek kadar gafil avlanmıştı. Kendini toparlamasına fırsat bulamadan Nick Rawdon onu itti ve arkasını dönüp yürüdü.

Sara, bir eli yanan dudaklarında, ardından bakakalmıştı. Birkaç dakika aptal aptal olduğu - yere mıhlandı kaldı. Kendisini daha önce de öpenler olmuştu, ama hiç böyle beklenmedik biçimde ve canını acıtarak değil. Bütün gün, şişmiş dudaklarına elini her sürüşünde, sabahki olayı hatırladı. Neden gelmişti acaba adam? Greg'e resim mi sipariş edecekti? Yoksa kendisini görmek mi istiyordu?

Bu düşünce Sara'yı rahatsız etti. Gerçi güzel olduğunu bilirdi, ama sanatına olan tutkusu yüzünden, güzelliğine önem vermez olmuştu. Erkek arkadaşları olmasına karşın, hiç sevgilisi olmamıştı. Çalışmasını engeller endişesiyle aşk serüvenlerine de girişmemişti. Ufak tefek flörtleri olmuştu yalnızca. Erkekler ona güzel olduğunu söylerlerdi. Ancak Sara bu sözleri de ciddiye almamıştı. Çünkü kendi bildiği kusurları yüzünden güzel sayılamayacağına inanmıştı bir kez.

İnce kemikli bir yapısı vardı. Minicik burnu. Çekik yeşil gözleri, sarı kirpikleri, çıkık elmacık kemikleri ve düzgün cildi gerçekten güzeldi. Ama Sara ağzının fazla büyük olduğunu, etli dudaklarındaki şehvetli görüntüyle yeşil gözlerindeki, donukluğun birbirine aykırı düştüğünü de biliyordu. →

İnce ve zarif olmasına rağmen, vücudunun da kusurları vardı. Göğüsleri hayli dolgun, kalçaları ise nispeten dar olduğu için genellikle pantolon giymeyi yeğlerdi. Arkadan bakılınca oğlan çocuk gibi dururdu, ama döndüğü zaman, göğüslerinin seksi görünüşü erkeklerin ilgisini çekerdi.

Sara, partide Greg'le ilgili olduğu için, Nick Rawdon'u pek düşünmemişti. Ama sabahki olaydan sonra onu aklından bir türlü çıkaramıyordu. Onu her düşüncesinde şiddetli öpüşü aklına geliyor ve kafasını bin bir soru

kurcalı-yordu.

Greg döndüğünde, ona bu olayı anlattı. Genç adam alaylı bir tavırla kaşlarını kaldırmış, öyle dinliyordu. «Senden hoşlandı mı dersin?» di-ye sordu sonunda.

«Farkına varmadım. Erkekler; bunu genellik-le belli ederler. Oysa Rawdon bende düşmanca bir izlenim bıraktı.»

«Partide adamla dalga geçiyordun. Sen alay ettikçe, o da sana dövecekmiş gibi bakıyordu.»

Sara, «Belki de beni o yüzden öptü.» diye mırıldandı. «Tokat atmak yerine öpmeyi seçti de-mek.»

«Pişman olmuş gibisin. Yoksa tokadı mı yeğ-lerdin?»

Genç kız «Öpüşü, tokat atmaktan pek farklı değildi,» diye omuzlarını silkti.

«Ne matrak. Keşke ben de burada olsaydım.»

«İyi ki yoktun. Adam bizim günahkar bir ya-şantı sürdürdüğümüz görüşünde.»

Greg şaşırmişti. «Ne?» diye - haykırdı.

«Aynı evde oturmak onun için tek bir anlam taşıyor. Çok dar kafalı biri bu Mr. Rawdon.»

«Dar kafalı olduğun için mi öptü seni?» Greg birden öfkelenmişti. «Seni kolayca elde edilecek biri sandı, değil mi? O yakışıklı suratını dağıtıvermek geliyor içimden_»

Sara'nın aklına bu olasılık daha önce gelmemiş olduğu için kıpkırmızı kesildi. Bunun farkına varmayan Greg düşünceli bir tavırla, «Kendini beğenmişin biri,» diye sürdürdü sözünü.

«Geçenlerde onunla ve bankasıyla ilgili bir şeyler okudum. Eski bir ticari banka bu. Piyasada büyük ağırlığı var. Adını bilmeyişine şaşmış olmalı adam!»

«Onca parası olan birinin karşısında hemen dize gelivermedim diye de küplere bindi herhalde.»

Greg, «Bir dahaki karşılaşmanızda, önünde eğilerek selam ver bari» diye dalga geçti. Sara omuz silkti.

«Bir daha hiç karşılaşmayacağız. Ben, bankacıların gezdiği çevrelere girmem. Onun da bir daha buraya geleceğini sanmıyorum.»

Greg, «Belki bana bir at resmi yaptırmak istiyordur,» dedi. «Birçok at sahibi olacak kadar zengin. Ama at yarışlarına meraklı değil gibi geldi bana.»

Sara, «Bence onun bir tek merakı var, o da paracıklarını saymak.» diyerek esnedi. «Neyse, unutalım artık onu. Konu yeterince sıkıcı Ya-rın Yorkshire'a gidiyorum. Buzdolabını doldur-dum, ama arada bir dışarıda yemeye bak ki, mi-dene taze yemek girsin.»

«Emredersiniz hanımefendi.»

«Seni gidi yalancı seni. Dışarıda yemek zah-metine katlanmayacağını biliyorum. Çocuktan betersin!»

Greg eliyle ona bir öpücük gönderdi. «Ama beni seviyorsun.»

Sara yüzünü buruşturdu. «Senden başka kar-deşim yok ki, ne yapayım.»

Ertesi gün Sara arabasıyla yola çıktı. Nick Rawdon'u düşünmüyordu artık.

İKİNCİ BÖLÜM

Sara üç gün sonra York'ta alış veriş yapı-yordu. Saatlerce dolaşmaktan ayaklarına kara sular inmişti. Buraya ilk gelişi değildi ama her defa şehrin büyüleyici güzelliklerinden birini daha keşfediyor; eski mahallelerin bulunduğu tepelerdeki evlerin eşsiz güzelliğini hayran hayran seyrediyordu. Trafik son derece sıkışık olduğu için burada insan, ister istemez, gideceği yerlere yürümek zorundaydı. Arabasını şehir merkezinin dışındaki bir park yerine bırakarak, ana caddelerde yürümeye başlıyordu. Sa-ra, York'a boya almak için gelmiş ama aklını çelen şeylere bakmaktan işini, bir türlü bitire-memişti. Dolaşıp duruyordu hala.

Genç kız, kendisine resim ısmarlayan adamın otelinde kalıyordu. Otel sahibi kısa boylu, tıknaz, kır saçları seyrelmeye yüz tutmuş, soğuk sesli bir adamdı. Sara kendisine ısmarlanan resimdeki dağ manzarasının, adamın tutkusu olduğunu anlamıştı. Adamcağz her sabah perdelerini açtığında bu manzarayla karşılaşır ve bunu sürekli görmekten mutluluk duyacağını anlatmıştı Sara'ya.

Otel, York'tan Scarborough'ya giden ana yoldan sapılan bir şose üzerindeydi. Eski bir handan bozmaydı burası. Kuleleri ve beyaz kemerleriyle dağların yeşili önünde çok hoş bir görüntü meydana getiriyordu. Sara başlangıçta oteli bu manzara önünde resmetmek istemişti. Ama otelci aklına taktığı manzaradan başka bir şey düşünmüyordu. Genç kız «Bu manzarayı kışın yapmayı yeğlerdim.» demişti. «Herhalde o zaman çok daha görkemli olurdu.»

Adam «Bu haliyle de çok güzel,» diye direktmişti. «Meşeleri, şuradaki karaağacı ve duvarı da yapmanızı istiyorum. Birkaç tane de koyun olursa, resim daha güzel görünür.»

Ne istediğini bilen biriydi bu adam. Sara gülümseyerek söylenenleri kabul etmiş, sonra da birkaç taslak çizip bunlar hakkında adamın görüşünü almıştı. Asıl resme başlamak üzereydi artık. Ama boyalarının başına bir kaza gelmişti. Birkaç tüp boyayı düşürmüş ve tam o sırada geçen bir araba da onları ezmişti. Sıra önce buna çok üzülmüştü. Oysa şimdi York'a geldiğine seviniyordu. Çok güzel bir sabahı.

Saatine bakınca yemek zamanının geldiğini gördü ve acıktığını fark etti. Nehir kıyısında' sevdiği bir lokanta vardı.. Oraya doğru yürümeye koyuldu. Yolda Kale Müzesinden gelen küçük öğrencilerle karşılaştı. Öylesine mutlu bir görünüşleri vardı ki, dönüp arkalarından bakarken köşedeki modern iş hanından çıkan biriyle çarpıştı. Özür dilemek için başını kaldırdığında Nick Rawdon'un soğuk mavi gözleriyle karşı karşıya geldi.

Bu öylesine beklenmedik bir rastlantıydı ki. Sara ne söyleyeceğini bilemedi. Ama suratı da asılmıştı. «Sizinle karşılaşmak çok tuhaf!» di-yebildi sonunda. Yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

Nick Rawdon'un yüzündeki ifade donuktu. Ellerini ceplerine soktu, Sara'yı ters ters süzdü.

Genç kız onu geçen defaki görüşünden daha bir farklı buldu. Bunun nedeni, adamın giyiniş biçiminden ileri geliyordu. Nick Rawdon'un gri çizgili lacivert elbisesi, daha önceki kıyafetlerinden çok daha şıktı. Bu kıyafet tam ona gö-reydi: Kendine güvenli, otoriter, etkileyici, güçlükler karşısında yılmayan tavrı, bu giysi için-de büsbütün belli oluyordu.

Adam, sanki Sara onun peşine düşmüşçesine, «Senin ne işin var York'da?» diye sordu.

Sara'nın soluğu ve rengi normale dönmüştü. Meydan okuyan bir tavırla başını arkaya attı. Kızıl sarı saçları güneş altında pırıl pırıl ya-nıyordu. Adam kaçamak bir bakışla saçlarını süzerken genç kız, yavuz hırsız örneği, «Sizin ne işiniz var?» diye atıldı. Rawdon dudaklarını' büktü.

"Çalışıyorum. Bir konferans için geldim bura-ya.»

Sara,. Rawdon'un az önce çıktığı binaya göz attı. «Bankacılık Anonim Şirketi mi?» dedi son-ra.

Rawdon'un gözlerindeki parıltı, Sara'nın bu tavrından hoşlanmadığını gösteriyordu. Ama serinkanlılığını bozmadı. «Sizin banka hesabı-nız yok mu Miss Nichols? Yoksa bütün harca-maları Halliday mi karşılıyor?»

Bu sefer öfkelenmek sırası Sara'daydı. Ama o da Nick'i taklit ederek öfkelerini gizlemeye çalıştı.

Soğuk bir gülümsemeye, «Ben paramı çorap içinde saklarım,» diye cevap verdi.

«Dediklerine inansam, sana budala gözüyle bakmam gerekir.» Rawdon geniş omuzlarını silkti. Sara ise bir türlü gözlerini adamın el-bisesinden ayıramıyordu. Erkek arkadaşların-dan hiçbiri böyle giyinmezdi. Bir servete mal olmuştu bunlar herhalde. Rawdon, «Peki, sen ne yapıyorsun York'da?» diye sorusunu tekrarladı.

«Resim yapıyorum. Yani sizin gibi ben de çalışıyorum.»

«York'da mı?»

«Hayır, birkaç kilometre ötedeki bir köyün manzarasını çiziyorum. York'a alışveriş için indim.»

Nick Rawdon, bir an Sara'yı süzdükten sonra bakışlarını öteye çevirerek, «Halliday de burada mı?» diye sordu.

Sara meydan okurcasına çenesini iyice kaldırarak, «Hayır,» dedi. «Greg evde kaldı. Belki de açlıktan ölüyordur. Ben olmadığım zamanlar yemek yemeyi unuttur da.»

«Ne acı.» diye alay etti Rawdon.

Sara, onun ses tonunu, duyunca irkildi. Son-ra, «Yemekten söz edince, benim de bir yerler-de karnımı doyurmam gerektiğini hatırladım,»dedi. «Hoşça kalın Mr. Rawdon.» Arkasını döndü. Ama daha adım atmadan güçlü bir elin bileğini sımsıkı kavradığını hissetti.

«Bana katılsanıza» dedi adam. «Ben de zaten yemeğe gidiyordum.»

Sara, önce bileğini sıkan ele baktı. Sonra «Hayır, teşekkür ederim,» diye başını salladı. Göz göze gelmişlerdi. Genç kız bu öneriyi red-detmesine bir gerekçe göstermek zorunda kal-dı o zaman. Bir Rawdon'un elbiselerine, bir de kendi ayağındaki eski blucine bakarak, «Kıya-fetlerimiz birbirine uygun değil,» diye itiraz etti. "Sizin ucuz bir lokantada yiyebileceğinizi düşünemiyorum bile.»

Rawdon serinkanlılıkla karşılık verdi. «Be-nim otelimde yeriz." →

Sara olmaz gibilerden başını salladı. «Bu blu-cinle oraya gelemem.» →

"O zaman benim dairemde yeriz. Kıyafeti-ni de kimse görmez.»

Sara, Nick'in kendi başına koca' bir dairede kalışını ilginç bulmuştu. Rawdon, onun hafif-çe gülümsediğini görünce yeniden öfkeleni. Kendisiyle alay ettiğini sanmıştı. Genç kız hemen toparlandı. «Bağışlayın. Dünyalarımız öylesine ayrı ki. Otelinizin yemeklerinin çok iyi olduğundan kuşku yok Mr. Rawdon, ama ben yine de ufak lokantamı yeğlerim. Eğer sizce sakıncası yoksa tabii.»

«Sakıncası var, Miss Nichols. Siz kendinizi beğenmiş züppenin biri misiniz?»

«Hayır, sadece gerçekçiyim. Aynı yollardan geliyoruz ve ben kendi yolumu yeğliyorum.»

«Peki, öyleyse geçen gece o partiye neden geldiniz?»

Sara kuru bir sesle, «Greg sipariş almayı umuyordu» dedi. «Benim de kendisiyle olmamı istediği için gittim.»

«İş tezgâhlarken seni vitrin olarak mı kullanıyor yani? Müşterileri avlamak için senden mi yararlanıyor?»

Sara bu hakaret karşısında soluğunun kesildiğini hissetti birden. Dişlerini sıkarak, «Ken-dinize gelin bayım.» dedi. «Benden iri yarı ola-bilirsiniz, ama bu, kafanıza bir şey geçirmemi engellemez.»

Rawdon hayretle güldü. Tam o sırada yeni bir öğrenci grubu itişe kakışa yanlarından geçerken Sara'ya çarptılar. Genç kız dengesini yitirip düşmemek için yine Rawdon'un omuzlarına tutunmak zorunda kaldı. Rawdon da aynı anda düşmesin diye Sara'nın belinden tutmuştu, Genç kız başını kaldırıp ona baktı. Öylesine yakın duruyorlardı ki, adamın mavi gözlerine derinlik veren siyah benekleri bile sezebiliyordu. Sonra birden Nick'in gözlerinin daha yakına geldiğini Ve yüzünün dudaklarına yöneldiğini fark etti. Bir türlü inanamıyordu. Ama Nick'in kendisini öpeceği belliydi. Sıra bunu düşündüğü an Nick kendini zorlayarak başını arkaya çekti. Göz göze geldiler.

Adam hemen başını çevirerek sert bir sesle, «Otelim köprübaşında,» dedi. «Hadi, yürüelim.»

Sara onunla yemeğe gitmeyi istemiyordu. Ama az önceki olayın etkisinden kurtulama-mıştı daha.

Toparlandığı zaman kendisini kala-balık sokakta, Nick Rawdorn'un yanı sıra yürü-yor buldu. Adam, hiç de herkesin içinde öpü-cek 'birine benzemiyordu aslında. Az sonra ote-lin kalın halılarla kaplı lobisine girdikleri za-man, Sara, onunla dairesine çıkmanın akıllıca bir iş olup olmadığını düşündü.

Rawdon'un odasına çıkarlarken, Sara, tatsız bir durum olursa kendini nasıl savunacağını, ne yapacağını düşünüyordu. Ama daha bir karara varamadan Rawdon onu kocaman oturma oda-sına alarak televizyonun yanındaki telefonu aç-mıştı bile. "Ne arzu edersiniz?" diye sordu. «Ben biftek yiyeceğim.»

Sara kayıtsız bir tavırla, "Biftek ha...» dedi. ..Doğrusu beni şaşırtıyorsunuz.»

Rawdon onun sesindeki alaycı tonu sezmişti. "Otellerde taze pişirildiğini kesinlikle bildiğim tek yemek biftektir,» de "Onun için hep bif-tek yerim.»

Sara omuzlarını silkti. "Öyleyse ben de biftek_ yiyeyim.»

Nick Rawdon oda servisinin numarasını çevi-rirken Sara da çevresine göz gezdiriyordu. Karşı duvarın büyük pencerelerle kaplı olduğunu. gör-dü, Yavaşça ilerleyerek balkona çıktı, parmaklığa yaslanıp nehri seyretmeye başladı. Durgun suda yer yer nilüferler göze çarpıyordu. Kıyıda şişman, dazlak kafalı bir adam oturmuş uyuk-lamaktaydı.

Sara arkasında bir ayak sesi duydu, ama dön-medi Rawdon'du bu. Adam yanına, yaklaştı. Sara onun soluğunu duyuyordu. Hiç konuşmadığını görünce birkaç saniye sonra, sorgu dolu ba-kışlarını ona çevirdi. Rawdon onun profilini seyrediyordu. Göz göze geldiler. Bu bakışlarda tuhaf bir şeyler vardı.

Sara, belkemiğinden omuzlarına doğru bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

Nick Rawdon boğuk bir sesle, «Çok güzelsin,» diye mırıldandı.

Sara bu sözden tedirgin olmuştu. Başını çevirdi, yeniden nehri seyre başladı. Adam sordu:

«Halliday ile ne tür bir ilişki içindesin? Başka erkeklerle gezip tozmana göz yumar mı?»

Sara öfkeyle ona döndü. «Bakın Mr. Rawdon, çok yanlış düşünüyorsunuz. Greg benim sevgilim değil, üvey ağabeyim.»

Rawdon gözlerini kıstı. «Öyleyse ikiniz yalnız oturmuyorsunuz. Aileniz de sizinle beraber, değil mi?»

Sara nazik ama soğuk bir tavırla, «Annemiz babamız birkaç yıl önce öldüler.» dedi.

Rawdon kaşlarını çattı. «Demek evde ikiniz. Yalnızsınız?»

«Sizin düşündüğünüz anlamda değil. Gerçi aramızda kan bağı yok, ama kardeşten farkımız biz.»

Rawdon alaylı bir gülümsemeye, "Sen öyle diyorsan, öyledir.» dedi.. Ama gözlerindeki ifade,

Sara'nın söylediklerine inanmadığını gösteriyordu. Genç kızın tepesi attı. Sonra omuzlarını silkti. Rawdon ister inansın, ister inanmasın, umurunda mıydı?

Gülümseyerek, «Çok dar kafalısınız Mr. Rawdon,» dedi.

«Öyle mi?»

«Evet, öyle. Ama bu sizin sorunuz, benim değil. İstedığınız gibi düşünmekte serbestsiniz.»

«Bu izni verdiğiniz için teşekkür ederim. Zaten ben de öyle yapacaktım.»

«Bundan kuşum yok. Sizin o kapalı kutuya benzeyen beyninizi açmak için bir konserve açacağı gerekli.»

Rawdon dudaklarını ısırıldı. «Eksik olma. Benden hoşlanmıyorsun, öyle değil mi?»

Sara gözlerini onun yüzünden ayırmadan, «Pek hoşlanıyorum denemez,» diye karşılık verdi. «Bir kere, tipim değilsiniz. Hoş sizi yakından da tanımıyorum daha. Belki de bilmediğim çekici yönleriniz vardır. Örneğin, bazı kadınlar için paranız yeterli bir neden olabilir.»

Sara onun derin derin iç çektiğini duydu. Sonra Rawdon " «Bir gün seni

bayıltıncaya kadar dö–vebilirim.» dedi. Sesinin tonu bunu gerçekten yapacağı izlenimini veriyordu. Sara bu tehdide şaşırarak güldü.

"Bir kadına el kaldırmayacağınıza kuşkum yok.»

Rawdon, onu dövmek düşüncesinden tat alı– yormuş gibi sırıtarak, «Karşımdaki sen olursan pekâlâ kaldırırım.» dedi. «Hem de zevkle...

Sara gülümseyerek kirpiklerini kırıştırdı. "Çok şaşırdım doğrusu; Oysa sizin bir centilmen olduğunuzu sanıyordum. İleri gelen bir banka–cının ağzına bu tür sözler hiç de yakışmıyor.»

Rawdon, Sara'nın gülüşüne baktı ve bir adım daha sokuldu. Yüzündeki ifade, Sara'yı şaşırtıyordu. Tam o sırada kapı vuruldu ve garson ye–mekleri getirdi. Rawdon birden arkasını döne–rek Sara'dan uzaklaştı. Sara, 'acaba niyeti neydi diye düşündü.. Öpecek miydi, yoksa tokatlayacak mıydı?

Garson, balkondaki masaya sofrayı' kurdu. Sonra da., Sara'yı tepeden tırnağa kadar süzdü. Gerçi adamın yüzünden bir şey belli değildi, ama Sara onun aklından neler geçirdiğini tah–min edebiliyordu. Nick Rawdon gibi erkekler, otel odasına durup, dururken kadın getirmezler–di herhalde. Bu açıdan, az önceki tartışmaları bayağı iyi olmuştu. Bu tatsızlıktan sonra, adam herhangi bir şeye kalkışmazdı inşallah

Sara sofraya oturdu. Rawdon kadehlerine şa–rap koyuyordu ağır hareketlerle. Nehirden esen rüzgâr Sara'nın kısa saçlarını uçuruyordu. Bir parça ekmek ufalayarak nehirde yüzen ördek–lere attı. «Yemeğini soğutmadan ye,» dedi Raw–don.

Bir yandan yemek yerlerken, bir yandan da havadan sudan konuşmaya

başlamışlardı. Nick az sonra yemeğin yarısını bırakıp tabağını iterek, «Bana biraz kendinden söz et,» dedi.

«Emredersiniz efendim,» diye' karşılık verdi Sara. Aynı zamanda alaylı alaylı gülümsüyordu.

Adam bu otoriter tavrı için özür dilercesine dudağını bükerek,. «Lütfen...» diye ekledi.

«Ne öğrenmek istiyorsunuz?»

«Her şeyi.» Sara, hiçbir neden yokken yeni-den kızardığını hissetti.

Sonra, ailesinden, Çocukluğundan söz etmeye koyuldu. Greg'i, sanat okulunda geçen yıllarını ve ressam olduktan sonraki yaşantısını anlattı. Sözüne her ara verişinde Rawdon sorular soruyor ve yalnızca onu dinlemekle kalmayıp, anlat-tıklarına ilgi duyduğunu da gösteriyordu. Sara zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Öğle sonu güneşi, akan nehrin sesi ve ağaç dallarının hı-şirtisi her şeyi unutturacak kadar güzeldi.

Raw-don birden saatine baktı. Yüzünden canının sı-kıldığı belli oluyordu. «Toplantıya gitmem ge-rek,» diye homurdandı."York'da kalıp akşam yemeğini benimle yer misin?

Sara bu öneriyi kabul etmeye hazır olduğunu hissedince paniğe kapıldı. Bunun çılgınlık oldu-ğunu seziyordu. Nezaketle gülümseyerek, «Çok iyi olurdu, ama dönmem gerek.» dedi.

Rawdon gözlerini onun gözlerine dikti. «Dön-men şart mı? Sana güzel bir yemek yedirirdim.»

Sara, "Özür dilerim.» dedi. Onu tedirgin eden yemek değil, yemekten sonra ne olacığıydı. Bu balkonda yemek gerçekten güzeldi. Eğer Rawdon, tahmin ettiği özelliklere sahip biri olmasa, Sara onu yeniden görmek isteyebilirdi bile. Çünkü gerçekten onu çekici bulmaya başlamıştı. Ama olmazdı işte...

Rawdon da sanki bu olmazlığı sezmiş gibi çekingen bir tavırla, «Seni tekrar görmek istiyorum.» diye mırıldandı.

Sara açık konuşmayı yeğledi. «Bunun yararı olmaz Mr. Rawdon. Çünkü sizinle ortak hiçbir yanımız yok.» Sonra ayağa kalktı.

Rawdon da onu izledi. Uzanıp genç kızı boy-nundan tuttu. Parmaklarını saçlarına daldırarak hafifçe okşamaya başladı. "Yanıldığını kanıtlayabilirim sana.» dedi boğuk bir sesle. Gözleri Sara'nın dudaklarından ayrılmıyordu. Sara öfkelenmişti Ama Greg'den aldığı dersle, bu öfkeyi alaycı bir görünüşe dönüş-türmeyi başararak,

"Bankacıların can sıkıntısını gideren bir oyuncak değilim,» dedi.

Greg onun böyle konuşmasını isterdi işte. Böylece duyguların ve düşüncelerin gizlenebildiğini

Söylerdi. Sara soğuk, alaycı tavırlar takınmayı iyi öğrenmişti. Ama karşısındaki adamın bu tutum karşısında çileden çıktığını da anlamaya başlamıştı. Rawdon alaydan hoşlanmıyordu galiba.

Öfkeyle genç kızı süzerken, "Beni ciddi olarak düşün,» dedi. Sesinde uyarıcı

bir ton vardı.

Sara, Rawdon'un oyunu kendi kurallarına göre oynamaya yanaşmamasına daha da öfkelenmişti. Başını arkaya atarak, "Sizi hiçbir biçimde düşünmüyorum.» diye tersledi onu.

Rawdon atıldı. "Oysa ben düşünüyorum. Hem de olabilecek her biçimde düşünüyorum.»

Sara'nın yüzü alev alev yanmaya başladı. Soluğu kesilmişti sanki. Bu sözler hiçbir şekilde alaya alınamazdı. Öfke dolu bir sesle. "Beni uyardığınız için teşekkür ederim Mr. Rawdon.» dedi. "Sizi görme-mek için aradığım bahaneyi verdiniz bana. Şu-nu kafanıza iyice sokun. Ben canınız istediği zaman elde edebileceğiniz biri değilim. Ne şimdi, ne de başka bir zaman!» Sonra hızla döndü ve odadan çıktı.

Rawdon yerinden bile kıpırdama-dan onun gidişini seyrediyordu. Sara asansörle aşağı indi ve kendini hemen otelden dışarı attı. Gerçi bundan önce de erkek-ler kendisine buna benzer önerilerde bulunmuş-lardı. Ama bunu üstü örtülü biçimde yapmışlar ve kendisinin kabalaşmasına, durumun çirkin-leşmesine fırsat vermemişlerdi. Sara da hiçbir zaman, az önceki gibi karşısındakinin kafasına bir şey vurmamak için kendini dışarı atmak gereğini duymamıştı. .

Nick Rawdon, yalnızca söylediği sözlerle değil bunları söyleyiş tavrıyla da Sara'yı şaşkına çevirmişti. Üstelik şaka yapmadığı da ortaday-dı. O soğuk mavi gözlerdeki bakış, ağzından çıkan her sözü yerine getirmeye niyetli olduğunu açık seçik meydana koyuyordu.

Genç kız, arabasına atlayıp York'tan çıkar-ken, bir yandan kafasının karışıklığı, öte yan-dan da trafik işaretlerinin tersliği yüzünden yo-lunu şaşırırdı. Nereden gitmesi gerektiğini zorluk-la bulduktan sonra, Nick

Rawdon'u kafasından uzaklaştırmaya çalışırken bir yandan da araba-yı sürmeye koyuldu.

Nick'le tanışması tamamen talihin bir cilve-siydi. Keşke onu tanımasaydım: diye düşünüyor, ama bu düşüncenin gerçek duygularını yansıtmadığını da pekâlâ biliyordu. Şimdiye kadar bankacıları hep ellisinin üstünde, dazlak kafalı, göbekli adamlar olarak hayal etmişti. 'Bir ban-kacı, Nick Rawdon gibi taştan yontulmuşçasına düzgün hatlı ve mücevher gibi parıldayan mavi gözlü biri olamaz, olmamalı' diye düşünüyordu.

Otele gelince Greg'e telefon edip, yemek yemesi için uyardı. Sonra bir an duraksadı. Nick Rawdon'la karşılaştığını söyleyip söylememekte tereddüt ediyordu. Ama söyledi sonunda Greg'in deminden beri kayıtsız görünen sesi canlandı.

«Aman ne rastlantı! Yoksa yine asıldı mı sana?»

Sara duraksayıp cevap vermeyince kahkahayı bastı. «Asıldı değil mi? İnatçıymış doğrusu.»

Sara öfkeyle, «Hiç de komik değil,» değil diye homurdandı.

Greg ciddileşti, sordu: «Seni gerçekten sız etti mi canım?» Sara'nın bütün o modern görünüşe rağmen nasıl toy, nasıl deneysez olduğunu iyi bilir di. Sesi kaygılıydı.

Sara, Nick Rawdon'un sözlerini kafasından bir türlü kovamadığı için öfkeyle, «Öyle tepem attı ki,» dedi.

«Oraya gelmemi ister misin? Çevrede azgın bir kurt dolaşırken, oralarda yalnız baş dolaşman hoşuma gitmiyor.»

«Merak etme Greg. Koca kızım artık. Başımın çaresine bakabilirim. Zaten bir daha karşılaşacağımızı da sanmam. Yarın çalışmaya başlıyorum. Onun için artık York'a inmeyeceğim.

Sara telefonu kapadıktan sonra pencere önüne oturdu, yemyeşil dağları seyretmeye başladı. Nick Rawdon kafasına bir gölge gibi çöreklenmişti. Şimdiye kadar hiçbir erkek öyle bakmamıştı Sara'ya. Ama onunla girilecek ilişkinin sonu olamazdı. Ayrıca Sara'nın da böyle bir serüvene atılmaya hiç niyeti yoktu...

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün öğleden sonra Sara, papatyalar ve nergislerle dolu kırdaki oturma odasında, resim yapmaya başlamıştı. Duvarın yanındaki karaağaca bakıyor ve gölgeyi nasıl vereceğini tasarıyordu. Müşterisi dağın sabah erken saatlerdeki görünümünü istemişti. Oysa o saatlerde güneş yükselmeye başlamıştı ve gölge de olmayacaktı ortada.

Kafasında bu teknik sorun önceki düşüncelerle iç içe kaynaşmıştı. Dağın eteğini ve vadiyi boydan boya dolaşan duvarın yalın ve uzantısız akıllıca gibi değildi. Bunları kim yapmıştı acaba? Hava çok sıcaktı. Sara her zamanki gibi bluzunu giymiş, üzerine de kolsuz, açık yakalı bir bluz geçirmişti. Böylece daha rahat hareket edebiliyordu. 'Keşke şort giyseydim,' diye düşündü bir an ama «Fox and Grapes," oteline gidip üzerini değiştirecek zamanı yoktu.

Birden tuvalin üzerine düşen simsiyah gölgeyi fark etti ve başını çevirince

Nick Rawdon'un kendisini seyrettiğini gördü.

İşin tuhaf yanı, onunla karşılaşmak hiç şaşırtmamıştı genç kıızı. Dik dik bakarak, «Hakkınızda ki düşüncelerimi anlamanız için ne yapmalıyım acaba?» diye söylendi. «Yoksa size iltifat mı etmem gerekiyor?»

Nick alaylı alaylı gülümsedi. «Bir deneyebilirsin...

Sara yeniden tuvaline döndü. «Bas git buradan." Ama adamın böyle bir niyeti yoktu anlaşılın.

Aksine, «Harika..." diye mırıldandı. «Tam beklediğim gibi. Çok terbiyeliniz doğrusu."

Sara, duvara hafif bir mavi gölge: düşürdü ve müşterisinin sabahleyin duvarda gölge olmadığını hatırlayıp hatırlayamayacağını merak etti. Bu duvarın resmini tamamlamak uzun zaman alacaktı. Ama duvar, resimde doğal bir perspektif yaratıyor ve manzara da bu duvarın çevresinde geliyordu.

Rawdon orada değilmiş gibi davranmaya karar verdi. Böyle yaparsa, adam da sıkılır, giderdi herhalde. Ama umduğu gibi olmadı. Nick, Sara'nın yanına çayıra uzanıp başını da bir eline dayadı. Genç kıızı, onun kendisini seyrettiğini seziyordu. Bir süre sonra adam:

«Kirpiklerin altın tellere benziyor,» dedi.

Böyle yapışkanlık görmemişti Sara. Hayretle kirpiklerini kırıştırarak ona

baktı, sonra yeniden çalışmaya koyuldu. Nick hafifçe doğruldu. Şimdi de elindeki otu Sara'nın blucinine sürtmeye başlamıştı.

Sara durdu, ona "baktı. Sinirli bir sesle, «İşimin olduğunu görüyorsunuz,» dedi sonra. «Ben sizin gibi değilim Mr. Rawdon çalışmazsam aç kalırım, Günde en az bir öğün yemek yemem gerekiyor oysa.»

«Benim çalışmadığımı nereden çıkarıyorsun?»

«Çalıştığınıza hiç kuşum yok. O kadar parayı saymak hayli yorucu bir iş olsa gerek.»

«Ne diye parama aklını taktın?»

Sara bu söze içerledi.«Aklını takan kim umurumda bile değil»

«Ama boyuna bundan söz ediyorsun.»

«Aslında sizinle hiç konuşmak istemiyorum.» Ama adamın haklı olduğunu düşünerek kendi-sine öfkeleni. Ne, gerek vardı ikide bir adamın parasından söz etmeye?

Rawdon gözlerini onun profilinden ayırmadan, «Benim de konuşmaya niyetim yok, zaten.» dedi.

Bu ima karşısında kızardığını hissetti genç kız. Bir yandan da Nick'in buraya

nasıl geldiğini, çalıştığı yeri nereden öğrendiğini merak ediyordu. Sonunda, «Beni nasıl buldunuz?» diye sordu.

«Sen söyledin. York'tan yakın köy Scarborough'dur ve burada da yalnızca, Fox; and Grapes oteli vardır.»

«Ne kadar basitmiş meğerse. York'a birkaç mil uzaktaki köyde çalıştığımı ağzımdan almıştınız, doğru.»

Nick rahatça çimene uzanıp ellerini başının altına aldı. Mavi gömleği ve lacivert pantolonuyla sere serpe yatıyordu. Az öteye de lacivert keçten ceketini atıvermişti.

Sara onu kaçamak bir bakışla süzdükten sonra, «Beni böyle seyrederseniz, nasıl çalışabilirim?» diye sordu.

Nick hemen gözlerini kapattı. «Kim seyrediyor ki seni?»

Sara çalışmasını sürdürdü. ,Ama arada bir yan gözle adama bakmaktan kendini alamıyordu bir türlü. O ise gözlerini hiç açmadan yatıyordu. O sırada kocaman bir an Nick'in başının üzerinde dönmeye başladı. Sara, «Sakın kıpır-damayın,» diye bağırdı. «An var.»

Nick gözlerini açmadan; «Sağır değilim,» diye cevap verdi. «Duyuyorum.»

Az sonra arı uzaklaştı. Bu arada, genç kız yan gözle Nick'i süzüyordu. 'Gerçekten çok yakışıklı adam, diye düşündü. Tam o sırada Nick birden atıldı, onu ayak bileğinden yakalayıp kendine doğru çekti. Ne olduğu şaşırان Sara hayretle bağırdı, ama Nick'in parıltılı mavi gözlerini görünce, birden gülmesi tuttu. Genç adamın üzerine yuvarlanmıştı. Bakışları birbirine

kenetlendi. Nick hafifçe onun sırtını okşamaya başladı. Sa-ra, 'öfkelenmem gerek' diye geçirdi aklından. Ama yapamıyordu bir türlü; Çılgınlıktı bu. Eğer Nick'in bu davranışlarına göz yumarsa, kendisine ilgi duymadığına onu nasıl inandıra-bilirdi? Sertleştirmeye çalıştığı bir sesle,

"Sen, 'hayır,'sözünün anlamını bilmez misin?» diye sordu.

Nick küstah bir bakışla, «Pekiye bilmem,» de-di. Parmaklarını Sara'nın saçlarına dolamıştı.

«Saçların ipek gibi Çok da güzel kokuyor.»

"Sık yıkarım da ondan. Ama saç tellerim öyle ince ki, sinirimden ölüyorum.»

"Bu saçlar beni de öldürebilir. Daha doğrusu sende beni öldürebilecek o kadar çok özellik var

ki...»

Sara, saçlarının okşanmasından çok hoşlan-mıştı. Nick bu hali ile öylesine yakışıklıydı ki.

"Seni bir kez daha öpmek için sanki yıllardır bekliyor gibiyim,» diye mırıldandı. Sonra Sara'nın başını yavaşça kendine çekti. Sara'nın di-renmesi, debelenmesi gerekiyordu ama yapama-dı nedense. Hem pervasızlık, hem de aptallık et-tiğinin farkındaydı ama olsun varsın, diye ge-çirdi aklından. Bu işin tehlikesini sonra düşünür-dü. Şu anda elinden; öpüşürken neler hissedece-ğini merak etmekten başka bir şey gelmiyordu. Aslında Nick onu ilk öptüğü zaman çok öfkelenmiş onu incitmek istemişti. Oysa bu kez baş-ka

türlü olacaktı. Sara bunu seziyordu:

Nick önce Sara'nın dudaklarını hafifçe öpüyor, arada bir uzaklaşıp sonra yeniden dokunuyordu. Sonra birden başını hızla kendine çekti ve Sara'nın o güne kadar hiç tatmadığı bir ihti-rasla dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Bu öpüş bir, depremdi sanki. Sara bulutlarda gezi-niyor, dayanılmaz bir arzudan başka hiçbir şey duymuyordu. Nick Sara'nın saçını çekerek başı-nı geriye eğdi. Dudakları boynunda gezinmeye başladı. Boynunu öpe öpe çenesinin altına ka-dar geldi. Sara zevkle inliyor, soluklan kesili-yordu.

Nick birden dönerek Sara'yı altına aldı. Dili ve dudaklarıyla kulak memesine uzandı. Genç kız karşı koymadı. Yüzünde şaşkın bir ifade, her yanı ihtirasla titreyerek sırt üstü yatıyordu.

Nick dudaklarını onun kulağından yanakları-na kaydırđı. Sanki her yanını yakından tanı-mak, tatmak ister gibiydi. Sara, okşayışların gi-derek, uzadığını hissetti. Mantiğı karşı koyma-sını söylüyor, ama nedense kendisini bu okşayış-lara bırakmaktan başka bir şey yapamıyor, bu ihtiras dolu serüvenden bir türlü kopamıyordu.

Adamın canlandırdığı duygular, uyuşturucu ilaç gibi serseme çevirmişti Sara'yı. Nick onun ellerini tutup göğsünün üzerine koydu, sonra gözlerini kısarak, "Dokun bana Sara.» diye fısıldadı.

Sara'nın o anda geri çekilmesi gerekirdi, ama bunu yine yapamadı. Nick'in gömleğinin düğmelerini çözdü. Adam sıklaşmış soluklarıyla onu süzmekteydi. Güneş ışığı onları yıkıyor, burunlarına çiğnenmiş çimen kokulan getiriyordu. Hafif esintinin, ağaç dalları arasında dolaştığını duydular. Sara'nın elleri Nick'in çıplak göğ-sünde gezinmeye başlayınca adam, «Evet, evet... İşte böyle,» diye inledi.

Sara farkına varmadan ona sarıldı. Dudakları coşkuyla birleşti. Sara, genç

adamın başını kollarının arasına almıştı. Nick uzandı, ellerini Sa-ra'nın açık yakasından içeri kaydırarak dolgun göğüslerini avuçladı. Boğuk bir çığlık attı Sara. Nick şehvetten kısılan sesiyle, «Sen de beni is-tiyorsun,» diye fısıldadı. «İtiraf et.»

Sara, «İstiyorum,» diye inledi. Dudakları şiş-mişti ve alev alev yanıyordu. Her şeye hazırды.

Ama Nick, «Şimdi olmaz,» dedi. «Bu akşam otelime gelir misin?»

Ve o anda Sara'yı yitirdi. Genç kız buz kesil-di adeta. Öğle güneşinin sıcaklığı sanki birden yok oldu ve Sara unutmaması gereken şeyi hatırladı. Kendisini toparlamayı başarmıştı sonunda. Hemen harekete geçti. Nick gafil avlanmıştı.

Kendine öylesine güveniyordu ki, zafer sarhoş-luğu içinde boş bulundu ve Sara onu birden itip yerinden doğrulunca, adam dengesini yitirerek yuvarlandı. Az sonra karşı karşıya ayakta duruyorlardı. Sara her zamanki alaycı tavrıyla az önceki soruya, «Teşekkürler ama olamaz Mr. Rawdon,» diye karşılık verdi. «Hiç kuşkusuz, baştan çıkarıcı bir öneri bu. Ama böyle şeyler Greg'in hiç hoşuna gitmez.»

Nick'in suratı asıldı. 'Fena halde öfkelenmişti. «Fikrini pek çabuk değiştirdin,» diye homurdandı.

«Fikrimi değiştirmiş falan değilim..»

Nick dişlerini sıktı. «Bal gibi değiştirdin. Az önce yaptığın rol değildi. Beni istiyordun. Bunu sen de biliyorsun. Seni elde etmiştim.»

"Beni hiçbir zaman elde edemeyeceksiniz Mr. Rawdon.»

Nick ellerini hırsıyla ceplerine soktu. ..Görürüz,» diye hamurdandı.

"Yoksa yazılı cevap mı istiyorsunuz? Ben iş teklifi değilim.»

"Eğer seni tedirgin eden Halliday'in söyleyecekleri ise, onun ruhu bile duymazdı.»

Sara kıpkırmızı oldu. Greg'le sevişmediğini kaç kez tekrarlayacaktı. Ama Nick'in böyle sanması daha iyiydi galiba. .Belki bu yolla kendini koruyabilirdi.. Öfkeli bir sesle, "Ne kadar ilginç bir öneri,» diye homurdandı. «Beni bu kadar alçak bir kadın olarak mı görüyorsunuz?"

Nick alevli bakışlarını ondan ayıramıyordu bir türlü. «Beni, seni arzu ettiğim kadar istediğini biliyorum,» dedi.

"Hiç ilgisi yok.»

«Yalan söyleme. Az önce seni elde edebilirdim.

Bunu kendin de söyledin. Evet dediğini pekâlâ hatırlıyorsun.» .

«Demek bir kadını, sevdiğine inandığınız erkeğin elinden alırken hiç vicdan azabı çekmiyorsunuz?»

Sara'nın alaycı tavrı Nick'i daha beter öfke–lendirmişti. «Kardeşimin sevgilisi olsan, onun bile elinden alırdım seni,» diye haykırdı. Son de–rece ciddiydi. "Benim ol da, nasıl olursan ol, umurumda değil.»

Sara, onun yüzündeki haşın çizgilerin birden yeni bir anlam kazandığını gördü ve adamı hiç– bir gücün durduramayacağını anladı. Alçağın biriydi bu. Buz gibi bir sesle, «Nasıl, olup da bü–yük bir bankacı haline geldiğinizi şimdi çok iyi anladım,» dedi. «Sizden metelik kredi istemem.. Faizleriniz korkunç.»

Nick hırsla, «Aklını başına topla Sara.» dedi. "Seni istiyorum ve elde edeceğim. Seni ilk gördüğüm andan beri istiyorum. Bunu iyice kafana yerleştir. Kime istersen sor, istediğim her şeyi elde ettiğimi söyleyecektir sana.»

Sara birden ürktü. «Defol» diye bağırdı. «Bir daha da gözüme görünme! Seni görmek istemi–yorum.»

Nick omuzlarını silktilti. «Bak, bu çok kötü. Çün–kü yine geleceğim.» Eğildi yerden ceketini aldı.

Sara titreyen bir sesle, «Greg bugün yarın ge–lecek,» dedi. –

Nick buz gibi bir gülümsemeyeyle' süzdü onu. «Ona telefon edip, beni defetmesi için mi çağıracaksın? »

Sara, «Zaten gelecekti,» diye yalan söyledi.

Ama Nick ona inanmadı tabii. Başını salladı.«Daha uygun bir şeyler uydur Sara. Ben mar-taval yutmam. Hoş, hiçbir şey fark etmez zaten. Bir düzine Greg Halliday de olsa, yine beni engelleyemez.»

Sara, adamın gerçeği dile getirdiğini sezerek korkuyla ona baktı. Nick'in yüzü katıydı. Mavi gözlerinde irade, sertlik ve duygusuzluk okunu-yordu. Son çare olarak, «Onu sevdiğimi bile bile mi?» diye sordu.

Nick'in yüzü allak bullak oldu. «Demek Greg senin sevgilin? İtiraf ediyorsun ha?»

Sara yutkunarak başını sallayınca, «Öyleyse neden yalan söyledin?» diye bağırdı. «Partide gözlerini ondan ayıramadığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?»

Sara boğuk bir sesle, «Bu seni ilgilendirmez.» dedi.

Nick onu tepeden tırnağa süzdükten sonra, «Hiç değilse gerçeği öğrenmiş olduk,» diye ho-murdandı. «İçinde bulunduğum durumu bilmek isterim. Onunla neden evlenmiyorsun?»

Sara yalan söylemekten nefret ettiği halde, «Greg evliliğe karşıdır,» dedi. Bunları Greg'e nasıl anlatacağını düşünüyordu bir yandan. Greg bu yalandan hiç hoşlanmayacaktı, ama başka çıkar yol da yoktu;

Nick, «Sen de karşı mısın evliliğe?» diye sor-du.

Genç kız başını kaldırıp onun gözlerine baka–mıyordu. Titrek bir sesle, «Evet, karşıyım,» dedi.

«Bu konuda pek kararlı görünmüyorsun. Yok–sa Greg seni evine bağlı bir kadın yapamaz mıy–dı?»

«Greg beni sever.» Bu dediği gerçektir ve Sara şimdi yalan söylememiş olduğu için başını kal–dırıp Nick'e rahatça baktı.

«Görünüşe bakılırsa, pek sevmiyor.»

Sara, «Seni alçak seni,» diye homurdandı. Nick dudağını büktü.

«Gerçekler acı geldiyse bağışla.»

«Sen gerçeği nereden biliyorsun?»

“Bana öyle geliyor ki, hakkında sandığından çok daha fazla şey biliyorum. Hiç değilse ben ni–yetimi açıkça ortaya koydum. Oysa sen, Halli–day konusunda bana yalan söyledin. Yalan söylediğini pekâlâ biliyordum. Onun için bu seni kurtaramaz. İnsan bir kez yalana başladı mı, bu–nu her zaman tekrarlar. Beni istemediğini söy–lerken de yalan söylüyordun. Ama günün birin–de bunu itiraf ettireceğim sana.» Nick sözünü bitirince arkasını döndü, yürüyüp gitti.

Sara, Greg'e telefon edip etmemeyi düşünme–ye başladı. Ama Nick Rawdon'a karşı kendisini korusun diye onu Yorkshire'a çağırmaya

utandırdı. İçinden bir ses zaten Nick'in bir daha onu aramayacağını söylemekteydi. Çünkü yürüyüp gitmeden önceki bakışları buz gibi donduruycuydu.

Sara haklı çıktı sonunda. Yorkshire'da kaldığı sürece Nick bir daha görünmedi. Başladığı resmi tamamlamaya çalışan genç kızın gündüzleri rahat ve sakin geçiyordu. Ama geceleri hiç de öyle değildi. Uyku girmiyordu gözüne.

Nick Rawdon'la bir serüvene atılacak kadar aptallık etmeyecekti. Sonunu bildiği bir kitabı okumaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı. O adamla kurulacak ilişkinin sonucu ise önceden belliydi.

Sara ondan daha ilk tanıştığında hoşlanmamış, bu esmer adam kendisinde ters ve tatsız bir insan izlenimi uyandırmıştı. Nick'in ertesi gün eve gelişinde de sürmüştü aynı durum. Bu duygu, birlikte yemek yedikleri gün biraz değişmiş, çayırdaki karşılaşmalarında ise daha başka bir nitelik almıştı. Sara, ona karşı fiziksel bir çekim duyduğunu kabul ediyordu. Ama bu yakınlaşmada duygunun rol oynamadığını düşünmekteydi. Yine de, fiziksel isteğin yanı sıra, belli belirsiz bir duygu kıpırtısı olmuştu galiba içinde.

Sara, âşık olduğu takdirde, sevgi ile cinsel isteğin bir arada yürümesi gerektiğini düşünürdü hep. Ama bu duyguların Nick Rawdon'a karşı uyanmasını istemiyordu. Böyle bir şeyin, kendisi için felaket olacağından emindi.

Günler geçiyordu ama Nick Rawdon sanki yer yarılmış, içine girmişti. Sara bu duruma çok sevindiğini söylüyordu kendi kendine.

Sara'nın içindeki bu fırtına, neyse ki resmi etkilememiş, aksine tabloya yeni bir derinlik kazandırmasına yardımcı olmuştu. Sonuçta müşterisi bu

çalışmadan son derece hoşnut kaldı. Ama Sara'nın içinden bu resmi sahibine vermek gelmiyordu bir türlü. Çünkü o resme, çayırdaki yaşadığı serüvenden bir şeyler katmıştı.

Sara sonunda Londra'ya döndü. Eve geldiği zaman Greg'le karşılaştılar. Genç adam kız kardeşini tepeden tırnağa kadar süzdü. Gerçi ona bir şey söylemedi ama Sara içinde çalkalandığı duygular sanki yüzünden anlaşılıyormuş gibi bir rahatsızlık hissetti. Çünkü Greg'in gözünden bir şey kaçmazdı. Üstelik Sara'yı da çok iyi tanırdı.

Ertesi akşam Lucy ve Rob'la birlikte yemek yediler. Yiyecekler öylesine nefisti ki Sara, «Bu yemekten sonra bir hafta rejim yapmam gerekecek,» diye hayıflandı. Rob onu süzdü.

«Aslında biraz kilo alman gerek. Geldiğin, zaman pantolonun içinde hastalıklı bir böcek gibi görünüyorsun.»

Sara gözlerini süzerek, "Oysa bana bu pantolonla çok seksi olduğumu söylemişlerdi,» dedi.

Rob atıldı. «Kim dedi bunu?»

Sara güldü. «Kim olacak, erkekler tabii..»

«Aman yarabbi. Dikkatli ol.» Uzanıp Sara'nın bileğini yakaladı. «Bu sözlerin altından ne çıkacağı hiç belli olmaz.»

Sara, Lucy'ye dönerek, «Görüyor musun bak» Diye şakalaştı. «Kocan bana

nasıl asılıyor?»

Lucy; «Çek ellerini kızıdan Rob, utanmıyor mu–sun?» diye sözüm ona çıkıştı kocasına.

Rob atıldı, «Ne yapayım? Bu kız içimdeki ca–navarı uyandırıyor.» .

Onlar böyle şakalaşırken Greg lafa karıştı. « Yalnızca senin içindeki canavarı harekete ge–çirse yine iyi. Son zamanlarda zengin bir ban–kacının canavarı karıştı işin içine.»

Sara kıpkırmızı kesilerek Greg'e döndü. Bakış–larında, bu konuyu kapatmasını isteyen bir ifade vardı. Ama fena halde meraklanmıştı Rob. Bu–nun üzerine genç kız, onu biraz olsun neşelendirmek için ses çıkartmamaya karar verdi. Greg de anlatmaya başladı.

«Hani birkaç hafta önce Sara'yı bir partiye götürmüştüm, hatırlıyor musun? Orada Nick Rawdon'la tanıştı ve adam ona kancayı taktı.»

Sara kıpkırmızı kesilmişti. «Hadi canım sen de, büyütüyorsun,» diye kekeledi.

«Rawdon ha... Rawdon Bankası olmalı. Çok eski bir kuruluştur bu. Lazreth Alanının köşe–sinde bulunan beş katlı banka, Londra'nın en gü–zel yapılarından biridir. İşlemeli demir balkon parmaklıkları, beyaz mermer merdivenleri, iyi–ce cilalanmış piriç tabe1aları ile görkemli bir yer...» Rob sustu. Hepsini onun aylardır evden çık–mayışına karşın anlattığı yerleri tek tek gözü–nün önünde canlandırdığını hissettiler.

Az sonra Rob, Sara'ya döndü. «Bankacı hayranına söyle de sana orayı gezdirsin. Görülmeye değer yerdir doğrusu. Şimdilerde, yapılıırken ta-sarlanan amaç için kullanılmakta olan pek az yapı kaldı. İşte bu onlardan biri. Banka, on do-kuzuncu yüzyılın başlarından beri aynı yerde-dir.»

Sara içini çekerek, «Onu bir daha göreceğimi pek sanmıyorum,» diye mırıldandı.

Rob,« Yüreğın başka türlü söylüyor gibi geldi bana,» dedi. «Onu görmeyi mi istiyorsun, görmemeyi mi?»

Sara kızarak güldü. «Greg her zaman ki gibi abarttı. Aslında ortada bir şey yok.»

Eve dönerlerken Greg, «Rawdon konusunu aç-tığım için özür dilerim,» dedi.

«Aldırma.»

«Bence hiç de öyle değil. Aranızda, bir şey geç-ti mi Sara?»

Sara'nın yanakları birden kızardı. «Ne demek, istiyorsun?» diye kekeledi.

«Yorkshire'da bir şeyler olduğu kesin. Geldi-ğinde bambaşka bir insandın.» .

«Hiç de değil.»

«Senin işlerine burnumu sokmak istemem ca–nım.»

«Burun sokacak bir şey yok zaten. Onunla iki kez karşılaştım ve hiçbir şey de olmadı.»

Yalandı bu. Sara da biliyordu yalan olduğu–nu. Bir şeyler olmasına olmuştuda, ne olduğu–nu bir türlü kestiremiyordu genç kız. Bu öylesi–ne hafif ve öylesine derinlerdeydi ki, bunun iç–yüzünü anlamak için derinlikleri karıştırma–ya çekiniyordu.

Greg, kendi özel yaşamına nasıl saygı göste–rilmesini isterse, Sara'nınkine de büyük bir ö–zenle aynı saygıyı gösterirdi. Ama ona içini dök–mesi için bir fırsat vermek gereğini duymuştu. Çünkü genç kızdaki değişikliğin farkındaydı. Ne var ki Sara susmayı yeğleyince, Greg de fazla üstelemedi. Sara, değil Nick Rawdon'dan söz et–mek, onu düşünmek bile istemiyordu. Ama bu sandığı kadar kolay değildi. Haftalar geçtikçe yakışıklı adamı giderek daha sık hatırlamaya başladı. Gündüzleri kendini işine vere–rek oyalanıyor, ama geceleri karanlıkta kıvranıyordu. Şimdiye kadar hiçbir erkek onda böylesine bir cinsel istek uyandırmamıştı. Sanki ka–nına bir humma mikrobu girmişti de zaman za–man damarlarınca dolaşp tehlikeli duygular yaratıyordu.

İki ay kadar' sonra Sara, Greg'le beraber onun bir arkadaşının sergisini gezmek için galeriye gittiler. Sergiyi açan sanatçı, Sara'yı her fırsatta över ve onunla konuşurken hemen flört havası–na girerdi. O gün de öyle oldu. Genç kız simli el–bisesini giymişti. Ressamla konuşurken gözleri parlıyordu. Greg yanlarına geldi, kolunu Sara'nın beline dolayarak, «İkiniz neler çeviriyorsu–nuz öyle?» dedi. «Seni bir an yalnız bırakmaya–cak mıyım kızım?»

Arkadaşı hemen atıldı. «Sara yalnız bırakıla–mayacak kadar güzel bir kadın.»

Greg genç kıza döndü. «Adamı sergiye gelenlerden uzak tutuyorsun,» dedi.

«Doğru mu bu?»

Ressam, «Hiç de değil,» diye itiraz etti. «Hadi, bas git buradan Greg. Sen gelmeden ne güzel vakit geçiriyorduk,»

Sara, Greg'in neden kendisini ressamdan uzaklaştırmak istediğini kestirememişti. «Belki de ziyaretçilerin Yanına gitsen daha iyi olacak,» diye Greg'in görüşüne uydu.

Ressam, Sara'nın bu önerisinden hiç hoşlanmamıştı, doğrusu, Ama çaresiz genç kızın önünde eğildi, elini öptü ve istemeye istemeye yanlarından uzaklaştı. O zaman Greg gülümseyerek,

«Rawdon burada,» diye fısıldadı. Bunu duyan

Sara irkildi. «Demek bu yüzden geldin yanımıza?»

«Bilmen gerekir diye düşündüm. Adam on dakikadır gözünü senden ayırmıyor.»

Sara çevresine bakınmaya başlayınca Greg onun önüne geçerek görüşünü engelledi. Genç kız homurdandı. «Durumu bir trajedi haline getirmeye

gerek yok Greg. Adam üzerime atlaya-cak değil ya.»

Greg'in kaşları çatıldı. «Yorkshire'dan döndü-ğün zaman ne halde olduğunu bilmiyordun. Se-ni bir daha öyle görmek istemiyorum.»

Sara kızardığını hissetti. Greg dikkatle onu süzüyor. Sara ise bir türlü başını kaldırıp Greg' in gözlerini içine bakamıyordu. Ağabeyisi, «Bu adam seni zehirlemiş,» dedi.

Sara Greg'in elini sımsıkı tuttu. «Greg. sana bir şey, açıklamak zorundayım. Ona, seninle sevişiyoruz diye yalan söyledim.»

Greg'in gözleri bir an fal taşı gibi açıldı. son-ra kısıldı. «Peki neden yaptın bunu? Dur söyle-me, ben tahmin edeyim.»

«Öfkelendin. Böyle olacağını biliyordum zaten. Seninle ilgili bir yalan söylememem gerekirdi., Çok üzgünüm Greg başışla.»

Greg soğuk bir sesle, «Saçmalama,» dedi. «Böy-le şeylere aldırman, biliyorsun. Yalnızca adamı seni ne kadar sıkıştırdığını anlamış oldum. Yok-sa böyle bir yalana başvuramazdın.»

Sara'nın yüzü büsbütün kızarmıştı. Önüne ba-karak başını salladı. Genç adam fena halde üzülmüştü. Sara'yı çenesinden tutarak, hafifçe öptü. "Üzülme yavrum,» dedi «Ben onU senden uzak tutarım. Eskiden sende benim için aynı şeyleri yapmış, beni korumuştun, unuttun mu?»

Sara, Greg'in omzunun üstünden kendileri-ne doğru gülümseyerek gelen

kadını görünce, "Şu anda yine korunmaya ihtiyacın olacak;" diye güldü. . .

Greg arkasını dönmeye fırsat bile bulamamıştı. Lorna Roberts ona sarılıp yanağından öperken, «Greg, sevgilim,» diye neşeyle haykırdı.

Greg isteksiz bir tavırla, «Merhaba Lorna,» dedi. Sonra Lorna'nın kollarından sıyrılarak Sara'nın elini tuttu. «Peter'ın sergisini beğendin mi?» diye sordu. Ama Lorna, Sara'yı görmezden geliyor, aç bakışlarını Greg'den ayırmıyordu. Greg, onu hiçbir zaman açık seçik terslememiş, daima nezaketle kendisinden hoşlanmadığını belli etmeye çalışmıştı. Ne var ki Lorna imadan anlayacak kadınlardan değildi. Greg'in peşini bir türlü bırakmıyordu.

Hararetle, «Sana bir müşteri buldum,» dedi. Greg'e yaklaşmak için, ona resim siparişi verecek kişiler buluyordu, ama yine de Greg'den yüz bulamıyordu. Genç adamı az ilerdeki bir grubun yanına doğru sürüklemeye başladı. Greg ise Sara'nın elini bırakmıyordu. Garip bir trio oluşturmuşlardı bu şekilde.

Lorna, «Lütfen adamlara iyi davran,» diye rica etti.

Greg yan gözle Sara'ya bakıp gülümsedi. Ne var ki, Sara onu görmüyordu bile. Gözleri, yaklaştıkları gruptakilerden birine takılmıştı. O kişi de aynı ısrarla Sara'ya bakıyordu. Durumdan kuşkulanan Greg genç kızın bakışlarını izleyince birden Nick Rawdon'u fark etti ve Sara'nın elini daha bir sıkı tuttu. Ama tam o sırada Lorna tanışırma törenine başlamıştı bile.

Sara, Greg'in yanından uzağa düşerek kendini bir anda Nick'in yanı başında buldu. Büyük bir çaresizlik içinde başını kaldırıp mavi gözlerin derinliğine baktı. O sırada Nick genç kıza hafifçe dirseğinden kavramıştı. Sara nedense sesini çıkarıyordu bir türlü. Gruptan ayrıldılar. Sara'nın yüreği göğsünü delip çıkacakmış gibi atıyordu. Gözleri pırıl pırıldı. Nick, "Senin buraya gelip gelmeyeceğini merak ediyordum,» dedi.

«Peter, Greg'in arkadaşıdır.» Bu, Sara'nın sesi miydi? Genç' kız kendi sesini tanıyamadı. Öylesi-ne tiz, öylesine titrekti ki.

Adam dudağını bükerek, «Ya, öyle mi?» diye sordu. «Sana kur yapıyor gibi geldi de.»

Sara Nick'e bir göz attı. Demek Peter ile ko-nuşurken, Nick onları gözetlemiş ve kim bilir ne-ler düşünmüştü'?

«Sizin ne işiniz var burada? Sanatsever oldu-ğunuzu bilmiyordum.»

Nick açıkça, «Belki seni görürüm diye geldim.»dedi. Sara bu söz üzerine öylesine afalladı ki, adam gülmekten kendini alamadı. Sonra genç kızın yanına biraz daha sokularak, « Yemeği beraber yiyelim mi? diye sordu.

Sara sesinin titremesinden korkarak ağzını açamadı, ama başıyla olmaz diye işaret etmeyi başardı. Nick, Sara'nın dirseğini tutan elini bi-raz yukarı kaydırıldı. Parmakları Sara'nın çıplak tenine değince genç kız tepeden tırnağa ürperdi. Evet demek istiyordu. Şu anda onunla baş başa kalmaktan başka dileği yoktu aslında. Hoş tek dileği de bu değildi zaten, ama ötekileri aklına bile getirmekten utanıyordu.

O sırada elinde bir tepsiyle dolaşmakta olan galeri sahibi yanlarına gelince durdu; Nick'i saygıyla selamladıktan son-ra, Sara'ya gülümsedi.

Genç kız, tepside bir kadeh şampanya aldı.

«Merhaba Gerry.»

«Bu akşam başka içki yok. Para saçmıyorum.» Sara onun ne kadar eli sıkı olduğunu bilirdi. Adama gülümsedi ve içkisinden bir yudum aldı. Gerry, yine son derece saygılı bir tarzda Nick'e gülümseyince, Sara onun Nick'i tanıdığını, kim olduğunu bildiğini ve yeni bir müşteri yakaladığını

için sevindiğini sezdi.

Nick de bir kadeh içki aldı ve Gerry'ye şöyle bir baktı. Bunun üzerine Gerry yutkunarak he-men uzaklaştı oradan. Durumu gören Sara gülmekten kendini ala-madı. Gerry, ödleğın tekiydi. Nick'ten ürkmüş olmalıydı. Oysa kendisi şampanya içtikçe ce-saretleniyordu. Nick'e gülümseyerek, "İkinci bir içki için ne yapmak gerek?» diye sordu.

Nick, bakışlarında çok belirgin bir ifadeyle ya-nına yaklaştı. «Bil bakalım...» dedi.

Sara başını geriye attı. Gözleri yemyeşil parlı-yordu. «Gelip de senden kredi istemem doğrusu dedi. "Masa başında korkunç olmalısın.»

«Sana yumuşak davranırdım.» Nick konuşur-ken öyle tatlı gülümsüyordu ki, daha fazla söz etmesine gerek kalmamıştı doğrusu. Aynı anda birdenbire Greg yanı başlarında belirdi. Nick ters ters baktı. Greg de aynı biçimde bakıyordu ona. Sonra kız kardeşine dönüp, «Resimleri seyredecek misin?» diye sordu.

Nick dişlerini sıkarak, «Konuşuyoruz,» diye homurdandı. Yüzündeki ifade birden değişivermişti. Greg'e, kafasını bir şey indirmek için fır-sat kollarmış gibi bakıyordu. Sara'nın yüreği ağ-zına geldi. Nick'in bu kalabalıkta olay

çıkarcasına hiç düşünmemiştir ama bu olasılık bir anda aklına takılıverdi. Nick'in bakışları acımasızdı. Oysa Greg de pek kuru gürültüye pabuç bira-kanlardan değildi. Herhangi bir tatsızlığa meydan vermemek için Greg'e dönerek,

«Nick'le yemeğe gitmemin bir sakıncası var mı?» diye sordu. İki erkek de bu söz üzerine afalladılar. Greg kulaklarına inanamamış gibiydi. Nick ise gözlerini kısmıştı.

Greg, Sara'nın gözlerine dimdik baktı. Sonra, «Seni engelleyemem ki,» dedi. Greg'in sesli olarak söyledikleri bu kadardı. Ama gerisini bakışlarıyla açıklıyor, Sara'yı, 'aklını mı kaçırdın' gibilerden süzüyordu.

Nick, Sara'nın elindeki kadehi alıp oradaki sehpanın üzerine bıraktı. Sonra koluna girdi ve i Greg'e tek kelime bile söylemeden Sara'yı gale-riden dışarı sürüklercesine çıkardı. Genç adam peşlerinden bakakalmıştı...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Akşam serinliğinde yürürlerken Nick, «Fikrini neden değiştirdin?» diye sordu.

Rüzgârın havalandırdığı bir kâğıt parçası uçtu yanlarından. Sara, kâğıdı gözden kayboluncaya kadar izledi. Sonra, «Herhangi bir neden göstermeden fikrimi değiştiremez miyim?» diye mırıldandı.

Az sonra kaldırımın kenarına park edilmiş gümüş rengi bir otomobilin önünde durmuşlardı. Nick; «Benimle gel de, neden gelersen gel, umurumda değil,» diye söylenerek arabasının kapısını açtı. Sara'nın binmesine yardım ettikten sonra kendisi de direksiyonun başına geçti. Yan yan Sara'ya bakarak sordu.. «Peki, Halliday ne diyecek bu işe?» .

Sara kızardı. Kayıtsız görünmeye çalışarak omzunu silkti. «Ben özgür bir insanım.»

«Öyle mi?» Nick'in karakaşları kalktı. «Ben hiç de öyle sanmıyorum. Bizi ayırmak için adam koşa koşa yanımıza geldi az önce. Üstelik bunu gizlemeye de gerek görmedi. Bana nasıl baktığının herhalde farkındasın. Ama nasıl olduysa sen birden kararını değiştirdin. Neden?»

Eğildi, dikkatle Sara'nın yüzüne baktı. «Beni kullanıyor musun yoksa?»

Sara şaşırdı. «Nasıl yani?»

«Onu kıskandırmak için mi böyle yapıyorsun?» ,

Sara güldü. «Bak bu hiç aklıma gelmemişti doğrusu.»

«Öyle mi dersin?» Nick arabayı çalıştırdı. «Eğer beni kullanmayı düşünüyorsan, bundan hiç hoşlanmayacağımı bil. Bak seni uyarıyorum.» .

Sara arkasına yaslandı. Ellerini kucağında kavuşturup sordu; «Nereye gidiyoruz?»

Nick yavaşça, "Görürsün," dedi.

«Ne kadar esrarengiz!» Uzun parmaklı elleri direksiyonda, gözleri yolda,

dimdik oturan bu adam bir yabancı gibiydi. Sokak lambaları arabanın içini aydınlattıkça, Nick'in siyah saçlarındaki birkaç gümüşü tel parlıyordu. 'Onu hemen hemen hiç tanımıyorum acaba böyle davranmakla delilik mi ediyorum,' diye düşündü Sara.

Az sonra Nick arabayı bir yeraltı garajına park edince, Sara kuşku ve kaygıyla çevresine bakındı. Nick onun arabadan inmesine yardım ettikten sonra bir asansöre götürdü. «Nereye geldik?» diye sordu genç kız. Ayakları geri geri gidiyordu sanki. Ama Nick hiçbir şey söylemeden asansörün kapısını açtı, Sara'yı bindirdi ve asansör hareket etti. Sara yine, «Neredeyiz?» diye sordu.

Nick hafifçe gülümseyerek onu süzdü, ama bir süre cevap vermedi. Sonra, «İşte geliyoruz,» diye fısıldadı.

Sara damarlarını donduran bir ürperti duydu. Korkuyordu. Pırl pırl gözleriyle ona bakarken,

«Sana güvenmiyorum," dedi.

Nick gülümseyerek eğildi. Gözleri gözlerinde, «Demek öyle?» diye mırıldanırken Sara'nın kızarmış yanağını okşadı. Tam o sırada asansör durdu.

Kendini kalın halı kaplı bir koridorda buldu Sara. Birden çenesini kaldırdı, Nick'e döndü.

«Burası senin evin, değil mi?»

Nick, koyu mavi gözlerinde bir gülümseme, sessizce süzüyordu onu. Sara, «Beni budala mı sandın?» diye devam etti. «Gecenin bu saatinde senin evine

girmem ben!»

Nick, kapının yanındaki düğmeye bastı. Genç kız asansöre doğru koşmak isteyince de, onu kolundan tutup olduğu yere çiviledi adeta. Sara Nick'in elinden kurtulmak için çırpınırken kapı birden açıldı ve eşikte kısa boylu, ak saçlı bir kadın görüldü. «İyi akşamlar efendim,» diye karşıladı onları. «Ben de bu saatte kim geldi diye merak etmişim.»

Sara bir türlü ne yapacağını kestiremiyordu. Akli başında bir insana benzeyen bu kadının önünde, Nick'ten kurtulmak için çırpınmayı sürdürmesi biraz tuhaf olacaktı. Kızın bu tereddüdünden yararlanan Nick onu antreye sokup, kısa kürk ceketini çıkarmasına yardım etti. Sonra bunu kadına uzatırken, «Yemek yiyeceğiz Mrs. Firth,» dedi.

Kadın herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermemiştir. «Emredersiniz efendim,» diye karşılık verdi yalnızca. Nick bir kapıyı açarak genç kıza içeri aldı.

Sara bir an eşikte durup, kocaman salona hayranlıkla göz gezdirdi. Gri ve mavinin çeşitli tonlarında dekore edilmiş, modern eşyalarla dolu salon, insana güven ve rahatlık duygusu veriyordu.

Nick, gri ayna kaplı bir duvara doğru yürüyerek, «Bir içki alırmısınız?» dedi. Ayna, mavi bir abajurla aydınlanıyordu. Yana kayınca, içki şişeleri görüldü. Nick, «Ne içersin?» diye sordu.

"Martini»' diye karşılık verdi genç kız. Sonra, üzerine mavi kadife yastıklar atılmış, büyük gri kanepenin önünde durdu, bunu kuşkuyla süzdü.

Nick, içki kadehini uzatırken, «Aklından geçenler hemen anlaşılıyor sevgilim,» diye gülümsemedi.

«Seninkiler de.»

«Öyleyse anlaşıyoruz demektir.»

Sara çevresine bakındı. «Işıklar her zaman loş mudur?»

Nick'in bakışları alaylıydı. «Konuklarım oldu-ğu zaman hep böyledir.»

Sara «Sık sık konuğun olduğuna kuşum yok,»dedi. Ama aynı anda da yüreğine tuhaf bir sızı düştü. Acaba Nick buraya kendisinden başka kaç kadın getirmişti? Her gece başka bir kızla mı geliyordu? Yoksa belirli metresleri mi vardı? Başını kaldırıp da Nick'in kendisini seyrettiğini görünce, aklından geçenleri sezmemesi amacıyla içinden dualar etmeğe başladı. Sonra konuyu değiştirmek için, «Burada kaç oda var?» diye sordu.

"Hizmetçi odalarının dışında yedi oda.» Bir kapıyı açtı. «Burası yemek salonu.»

Sara yanına sokularak içeri baktı. Yemek sa-lonu pembe ve kayısı renginin çeşitli tonlarıyla döşeliydi. Son derece zevkli ve güzel bir görü-nüm içindeydi burası da. Nick bir başka kapıyı işaret etti. «Şurası çalışma odam. Dört de yatak odası var. Şimdi gezmek ister miydin?»

Sara hemen' arkasını dönerek, «Hayır iste-mem,» diye söylendi. Nick, 'şimdi,' demekle neyi kastetmişti acaba? Neyse ki hizmetçiler vardı. Sara bunu düşünerek teselli buldu.

Sonra gözüne gümüş çerçevede duran bir fo-toğraf çarptı. «İşte bunlar

benim ailem,» dedi Nick.

Sara meraklandı. «Kim bunlar?»

«Kardeşim judith.» Sara siyah saçlı kadına dikkatle baktı. Yüzündeki ciddi ve güvenli ifa–de ile ağzı tıpkı Nick'e benziyordu.

«Senden ufak mı?»

«Evet, iki yaş.»

«Evli mi?» Fotoğrafta bir erkek görünmüyordu, ama judith'de mutlu bir aile kadını havası vardı.

«Evet, dört çocuğu var. Bir de son zamanlarda üniversite tutkusu başladı.»

«Yeğenlerine düşkün müsün?» Sara böyle bir şey olabileceğine pek olasılık vermediği için, so–ru, sorarken ister istemez alaylı bir tavır takın–mıştı.

Bunu hemen' sezdi Nick. Sonra, "Pek sayılmam,» diye karşılık verdi. «Çocukların üçü er–kek. judith onlara hayran olmam gerektiği ka–nısında. Oysa onları gördükçe deli oluyorum. En küçükleri ise kız. Nicola diye aptalca bir ad takmışlar garibe. Ne dişi var, ne saç. judith, kızı sevdirmek için boyuna bana benzediğini söyle–yip duruyor.»

Sara güldü. «Bu kadın yakındığına göre ben–ziyor olmalı.»

«Bu Sözüni hiç unutmayacağım.»

«Nicola kaç yaşında?»

"Daha altı haftalık judith, bu kız çok güzel olacak diye tutturmuş.»

Sara' güldü. «Öyleyse sana, benzemiyordur.» Nick ona doğru bir adım atınca, Sara hemen arkasını dönüp uzaklaşarak, «Bankacılar ne iş yaparlar?» diye konuyu değiştirmek istedi.

Nick bnu kolundan tutup, kanepeye oturttu. Sonra boşuk bir sesle, «Yeterince havadan su–dan söz ettik,» diye fısıldayarak üzerine doğru eğildi.

Sara'nın yüreği öylesine çarpıyordu ki, Nick sesini duyacak diye korktu. Genç adamın dudak–ları dudaklarına kapandığı an, Sara ne yaptı–ğını, nerede olduğunu, bütün dünyayı unutu–verdi. Sıcacık bir karanlığa gömüldü. Nick du–daklarını çekip de, Sara kendine geldiğinde, kol–larını adamın boynuna dolamış olduğunu fark etti. O koyu mavi gözler öylesine yakınındaydı r ki, içindeki kara benekleri de, tuhaf parıltıyı da t rahatça görebiliyordu. Nick, sanki Sara bir şey söylemiş gibi, «Evet,» diye fısıldadı.

"Genç kız kendini geri çekti. Nick de buna kar–şı koymadı, ama bıçak gibi saplanan bakışlarını bir türlü onun yeşil gözlerinden ayırmıyordu.

Sonra birden nedense, işinden söz etmeye baş–ladı. Bankacılığı, uluslararası yatırımları, para–nın günlük dalgalanışlarını anlattı.

Sara, «Bankanın çok güzel bir yapısı olduğu–nu söylediler,» dedi.

«Evet, herkes çok beğenir. Bir gün gel de gör.»

«Görmek isterim.»

"Ne zaman?» Sara onun bu soruyu çok ciddi sorduğunu ve belirli bir gün kararlaştırmak istediğini anladı. Ayrıca, gözlerinde de tedirgin bir bakış seziliyordu. Tereddüt edince, "Ne za–man gelirsin?» diye üsteledi. "Pazartesi olur mu? Bankayı sana ben gezdiririm.»

Sara'nın boğazı düğümlendi. Nick, ondan bir randevu koparmaya çalışıyordu. Bir ilişki kurmak istediği belliydi. Bu gece sadece bir başlan–gıçtı onun için. "Pazartesi olur mu?", diye tekrarlardı sorusunu. "Pazartesi öğleden sonra benim için de en uygun zaman. Pazartesi sabahları iş toplantılarım olur.»

Sara hemen bir yalan uydurdu. «Ne yazık ki, pazartesi öğleden sonra işim var.» Nick gözlerini kıstı. "Öyleyse salı?» «Ben sana haber veririm.»

O sırada. Mrs. Firth içeri girdi ve yemeğin ha–zır olduğunu bildirdi. Bunun üzerine yemek oda–sına geçtiler. Karşı karşıya oturup mum ışığın–da yemeklerini yemeğe başladılar. Masadaki ka–ranfiller odanın havasını değiştiriyordu. Yemek–lerini yerken müzikten söz ediyor, sevdikleri bes–tecileri sayıyorlardı. Daha sonra gri–mavi döşeli salonda, Nick yeni aldığı bir plağı pikaba koy–du. Schubert'in müziğini dinlerken, Sara yastık–lara yaslanmış hayale dalmıştı. Plak sona erdiği zaman, birbirlerinin kollarına atılacaklarını iki–si de biliyorlardı. Son notalar titreşerek sessizlikle yok olurken, Sara ürpermeye başladı. Ye–mekte içtiği şarap ve kahveyle aldığı nefis kon–yak, her türlü direncini kırmıştı.

O güneşli günde çimenler üzerinde duyduğu arzu yeniden olanca çılgınlığı ile şahlanıyordu. Nick döndü, sara'nın, gözlerinin içine baktı: Bakışlarında sabırsız bir parıltı seziliyordu. "Öyle güzelsin ki," diye fısıldadı. «Biliyor musun bunu? Seni ilk gör-düğüm anda, sana sahip olmam gerektiğini an-lamıştım.» .

Eskiden olsaydı, Sara böyle bir söz duyunca avcının kovaladığı tavşan gibi kaçırdı. Oysa şu anda, yeşil gözlerini Nick'in şehvetli dudakla-rından ayıramadan' öylece uzanmış yatıyordu kanepede Erkeğin ağzı dudaklarına yaklaşma-ya, başlayınca gözlerini yumdu. Hafifçe inleye-rek kollarını onun boynuna doladı. Nick'in öpüşlerindeki ateş ve açlık, Sara'nın duyduğu açlıkla eşitti. Ve Sara, onun kollan arasında, zevk dal-galarına teslim oldu.

Nick'in elleri, Sara'nın vücudunda yavaşça g!3zinerek sırtına doğru kaydı. Gümüş rengi elbisenin fermuarını açtı sonra. Bunu gen;.: kızın omuzlarından aşağıya sıyırırken dudakları be-yaz tenini oksuyordu.

Nick onu yastıkların üzerine iyice yatırıp ,üze-rine abandı., Sara'nın elbisesi üzerinden sıyırıp yere düşmüştü. Kız hafifçe ürperdi. Ama içinde bulunduğu şehvet girdaplarından hiçbir şey çe-kip çıkaramazdı onu.

Nick, "Öyle güzelsin ki, diye inledi. Yüzü Sa-ra'nın yan çıplak vücudu üzerinde geziniyor, el-leri tenini yakıyordu. Buna karşın genç kız saç-ları darmadağın, dudakları şehvetle gerilmiş, diş-leri birbirine vurmaya başlamıştı. Erkeğin sıcak-lığına sığınmak istercesine ona sokuldu. Nick, "Seni istiyorum,» diyerek yeniden onun dudak-larına kapandı. Sara tepeden tırnağa ürperdi. Sonra Nick'in soyunduğunu fark etti. Çıplak göğüs kendi göğüslerine değince, gözlerini ala-bildiğine açtı Ve Nick'in masmavi yanan bakış-larıyla karşılaştı. Erkeğin yüreği kendi yüreği-nin üzerinde atıyordu. Alnı terlemiş, yüzü kızar-mıştı. Her yanı ateş gibiydi. "Sev beni," diye fı-sıldadı Sara'ya, «Sev beni bir tanem.»

Nick'in ses tonu, Sara'nın içinde bir kıvılcımı ateşledi. Alevler içinde yanarak,

Nick'in altında kıvranıyor, vücutları gittikçe birbirine yakınlaşıyordu. O anda telefon acı acı çaldı. Boş bulunan Sa-ra, isyan dolu bir çığlıkla sıçradı yerinden. Nick' ise küfrederek doğruldu. «Açmam gerek, yoksa Mrs. Firth gelir», diye uzandı telefona.

Sara da titreyerek kalktı. Az önce içini kavuran ateş bir-den sönuvermişti Nick'in yüzünün değıştiğini, gözlerinin öfkeyle parladığını gördü.. Dişlerini sı-karak ona döndü adam. «Halliday arıyor,» diye homurdandı.

Sara hemen telefona koştı. «Greg??» Ağabeysi acı dolu bir sesle, «Sana Rob'u haber vermek için aradım,» dedi. Sara kül gibi oldu. Yeniden, "Greg...» diye fısıldadı.

"Hemen gelebilir misin? Lucy perişan. Ben de ne yapacağımı bilemiyorum.»

Sara, Greg'in duygularını belli etmekten kork-tuğu için Lucy ile uzun süre yalnız kalmak istemediğini anlamıştı. Bu üzüntülü durumda, ağzından bir şey kaçırmaktan çekiniyor olmalıydı besbelli. .

Sara sormaya cesaret edemiyordu bir türlü. «Greg... Yani her şey bitti mi demek istiyorsun?»

"Ne yazık ki evet.»

"Greg, canım..".»

"Hemen gel Sara. Lucy'nin sana ihtiyacı var. Onu bu halde görmeye dayanamıyorum.»

Sara'nın gözleri doldu. "Şimdi geliyorum Greg, lütfen dayanmaya çalış,» diye mırıldandı.

Rob'un ölüm haberini alınca Nick'i unutmuş gitmişti Sara. Telefonu kapatıp yavaş yavaş giyinmeye başladı. Yüzü üzüntüden bitkindi. Nick ise çoktan giyinmiş, kanepenin yanında duruyordu. Elinde bir kadeh viski vardı. Asık bir su-ratla süzüyordu Sara'yı. Genç kız elbisesini giyerken, «Gitmem gerek,» diye mırıldandı. Ayakkabılarını ayağına geçirdi. Kızıl sarı saçları darmadağındı.

Nick onun yüzüne bakmadan, "Herif köpeğine ıslık çalar gibi çağırıyor, sen de gidiyorsun,» dedi.

Sara başını kaldırdı. Durumu açıklamak için ağzını açtı, sonra vazgeçti. Ne anlatacaktı? Az kalsın korkunç bir çılgınlık yapıyordu az önce. Şimdi en iyisi bir an önce çıkıp gitmekti bura-dan.

Sinirli bir tavırla, «Bana bir taksi çağırabilir misin?» diye sordu.

«Seni ben götürüyüm. Ne dedi? 'Seni bırakırım' diye tehdit etti, değil mi? 'Eğer hemen gelmez-sen her şey biter,' dedi, değil mi? Hadi, konuşsa-na.»

Sara, onun telefondaki konuşmayı yanlış yorumladığını anladı. Ama belki de böylesi daha -iyiydi. «Ne olur, hemen gidebilir miyiz?» diye sordu. «Acelem var.»

Nick viskiyi başına dikerek, son yudumuna kadar içtikten sonra buz gibi bir sesle, "Tabii,» dedi. Kadehi oraya bırakıp yürüdü. Sara da onu izliyordu.

Az sonra aşağıya inip gösterişli arabaya bin–mişlerdi. Nick, «İyi ki bankaya hangi gün gele–ceğini kararlaştırmamışız,» diye homurdandı.

Sara hiç sesini çıkarmadan önüne bakıyordu. Nick sözünü sürdürdü. "Seni gidi şillik seni... Eğer onu bu kadar seviyorsan, az önce kollarım–da işin neydi?" Sara'nın bileğini hırsıyla yakaladı, sıktı. Sara can acısıyla bağırınca da, «Cevap ver bana,» diye homurdandı. «Benimle neden sevişecektin? Sana sahip olmama ses ıkarmayacaktın, öyle değil mi? Bunu inkâr edemezsin. Telefon on dakika geç alsaydı, yatakta olacaktık. Peki, ama neden? Hep böyle mi yaparsın? Greg buna alı–şık mı? O yüzden mi seninle evlenmiyor?»

Sara öfkeyle kolunu çekti. «Cehenneme kadar yolun var,» diye haykırdı.

«Eksik olma. Belki gerçekten bulurum o yolu.»

Nick deli gibi sürerek Sara'yı birkaç dakika içinde evine getirdi. Genç kız iner inmez de ara–ba fişek gibi fırlayıp uzaklaştı. Sara arabanın arkasından bakarken bir tuhaf oldu. Onu bir daha hiç göremeyeceğine emindi. .

Sonra döndü, Lucy'nin evine doğru koşmaya başladı. Alt katın ışıkları yanıyordu. Daha zili almadan Greg kapıyı açtı ve sessizce geri çeki–lerek Sara'ya yol verdi. Genç kız dikkatle ağabeysini süzdü. Onu çok iyi tanırdı. Bu nedenle Greg'in yüzündeki ifadeden başkalarının sezemeyeceği her şeyi görüp anladı.

Greg hiç konuşmadan eliyle oturma odasını işaret etti.. Sara ilerledi, içeri girdi. Lucy bir sandalyede dimdik oturuyordu. Yüzü bembeyaz ve anlamsızdı. Alt dudağına kan oturmuştu. Belli ki kendini tutmak için dudağın ısırıyordu.

Sara Lucy'nin yanına yaklaşıp ona sanıldı. Lucy ağlamıyordu. Ama Sara kendini tutamayıp hıçkırmaya başlayınca, Lucy de boşandı. Omuzlan sarsılıyor, sıcak gözyaşları yanakların-dan yuvarlanıyordu.

Greg onları yalnız bırakıp kapıyı çekerek çık-tı. Ancak bir saat sonra, Lucy, 'Sara'nın kendini yatırmasına razı olmuştu. Çocuk gibi yatağa uzandı. Sara onun üzerini örttü. Daha önce Lucy' ye süt içirmiş ve doktorun kendisine verdiği uy-ku ilacından buna katmıştı. Lucy, ..Öyle birden-bire oldu ki,» diye fısıldadı. ..Hiç beklemiyor-dum. İşin dayanılmaz yanı da bu. Bir anda olup bitiverdi.»

Sara Lucy'yi yatıştırmak için, saçlarını fırça-lamaya başladı. Lucy biraz konuştu, içini dök-tü. Sonra sesi giderek hafifledi, gözleri ağırlaştı. Az sonra uyumuştı, Sara fırçayı bıraktı ve ışığı söndürerek usulca dışarı çıktı.

Greg mutfakta fal açıyordu. Sara girince başı-nı kaldırıp baktı. Sara ilerledi, genç adamı alnından öptü. «Sonunda yüreği daha fazla daya-namadı," dedi Greg, duruverdi.» Yüzü daha da solgunlaşmıştı.

«Bir şeyler içtin mi? Sana kahve ya da kakao yapayım mı?»

Greg, iskambilleri yeniden karıştırırken, ..Ka-kao yapıver,» diye cevap verdi. Sonra Sara ka-kaoyu pişirirken, donuk bir sesle sordu:

«Sana telefon etmekle nasıl bir işin tadını ka-çırdım acaba? Rawdon'un sesi çok tersti.»

Sara, «Hiçbir şeyin tadını kaçırmadın,.. dedi. «Çünkü ortada bir şey yoktu... Greg onu acı çekmekten kurtarmıştı aslında.

Greg, Emin misin böyle olduğuna?» diye so-runca Sara bir an boş bulundu ve irkildi. Nick'i düşünürken, Greg'i tamamen unutmuştu. Son-ra buruk bir gülümseyişle, «Eminim tabii,» diye karşılık verdi. «İyi ki te-lefon ettin.»

Greg, «Kendimden öğreniyorum,.. diye homur-dandı. «Lucy ağlamıyordu ama kahrolmuştu. Benim ise elimden bir şey gelmiyordu. Eğer ağ-lamaya başlarsa, perişan olurum diye ürktüm ve seni çağırdım. Ben korkak, güçsüz, on para etmez biriyim» Öfkeyle yumruğunu masaya in-dirdi.

Sara onun yanına gitti, yanağından öptü. Son-ra, «Kendi kendine işkence etme.» dedi.

«Hata benim. Lucy'yi yalnız bıraktım. Onu avutacak kişi ben olmalıydım ama bunu göze alamadım. Yüreğim elvermedi.»

«Sen en iyisini yaptın.»

Sara, Lucy'ye verdiği uyku haplarından bir ta-ne de Greg'in kakaosuna attı. Sonra, «Şunu iç de, yat bakalım.» dedi.

Greg fincanı düşman bakışlarla süzüyordu. «Hiç canım istemiyor,» diye' homurdandı. Ama Sara hiç aldırış etmedi. Greg'in başını çocuk gi-bi tutarak kakao fincanını dudaklarına dayadı. Greg yüzünü buruşturdu ama hepsini de içti sonunda. Sonra Üst kattaki konuk odasına çıktı. Sara ise bütün gece oturmaya karar vermişti. Lucy seslenir düşüncesiyle uyumak istemiyordu. Nitekim sabaha karşı saat dörtte Lucy ağlaya-rak uyandı. Genç kız hemen onun yanına gitti. Yatıştırıp yeniden uyuttu. Sonra sabaha kadar, evin antresinde oturdu. Ama gün ışıldığı zaman kucağında açık duran kitabın bir sayfasını bile çevirmemişti.

On beş gün kadar sonra Sara ile Lucy Fran-sa'nın güneyinde yaşayan bir arkadaşlarını ziya-rete gittiler. Arkadaşları Lucy'ye ısrar etmiş, bir-kaç hafta orada kalıp, değişik bir çevreye girme-sini önermişti.

Uçak inişe hazırlanırken Sara altlarında uza-nan denize baktı. Rob'un ölümünden bu yana Nick'i hemen hemen hiç düşünmemiştir. Onu san-ki beyninin; bir hücreğine kapatmıştı: Bundan sonra da oradan çıkarmaya hiç niyeti yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sara, nisan ayında deniz kenarındaki bir köy evinde resim yapmak üzere Suffolk'a gitti. Emek-li bir subaydı buranın sahibi. Bir arkadaşının evinde Sara'nın yaptığı bir tabloyu görüp beğenmiş ve kendi evinin resmini yapması için de onunla anlaşmıştı. Aslında Sara ile subayın oğlu görüşmüşlerdi. Hatta Jeremy Forcell ne iş yaptı-đını da söylemişti, ama Sara'nın aklında kalmamıştı. Sanat konusundaki bilgisi sıfır denecek kadar azdı ama genç kızdan çok haşlandığı be1-liydi. Önerdiği oldukça yüksek fiyatın da, resim sevgisinden, çok, Sara'ya duyduğu ilgiden kaynaklandığı anlaşılıyordu.

Rob öleli hemen hemen dokuz ay olmuştu ar-tık. Sara ve Lucy, Fransa'da birkaç ay kaldıktan sonra Londra'ya dönmüşlerdi. Geldiklerinden kısa bir süre sonra sonbahar başlamış, havalar soğumuş, gökyüzü kasvetli, bir görünüme bü-rünmüştü. Sonbahar izleyen kış da, aynı kasvet içinde geçmişti. Londra'nın ünlü mağazaların-dan birinde çalışmaya başlamıştı Lucy. Paraya ihtiyacı olduğu için değil, yalnız kalmamak için çalışıyordu, Zaten fazla hareketli, canlı bir ka-dın değildi. Rob'un ölümünden sonra ise giderek süzölmeye, köşesine çekilmeye başlamıştı.

Bu arada Sara bütün kışı resim yaparak ge-çirmişti. Resimden anlayanlar arasında adını giderek duyuruyor ve kabul ettiriyordu artık. Greg ise resim yapmak üzere üç aylığına Fran-sa'ya gitmişti. Bir yıl önce hayli para kazandığı için fendi zevkine göre resim yapmaya zaman ayırabilecek durumdaydı. En azından Greg her-kese böyle söylüyordu. Sara ise, onun Lucy'den kaçmaya çalıştığıının farkındaydı.

Sara, Suffolk'daki evi zor buldu. Buraya Ra-vens Halt deniyordu. Sazlıklar arasında daireler çizen patikalardan biri üzerindeydi ve Sara bun-lardan hangisine sapacağını kestirememişti. De-nizin kokusu ve sesi, bir yakınlaşp bir uzaklaşp-yordu.

Sonunda eve vardığı zaman, güneş sedef gi-bi parlayan denizin üzerinde alçalmış, ufka doğ-ru yol almaya başlamıştı. Kocaman ağaçlar arasındaki ev uzaktan çok görkemli görünüyordu.

Ama Sara eve yaklaştıkça, bu görüntünün evin yapısından çok, çevresindeki ağaçlardan kaynaklandığını anladı.

Albay Forcell, Sara'yı oturma odasında karşı-ladı ve parmaklarını acıtacak bir güçle sıktı. İri yapılı, mavi gözlü, soğuk sesli bir adamdı bu. Sara'yı, uzun süredir beklenen bir konukmuş gi-bi, «Ne iyi ettiniz de geldiniz,» diye karşıladı. Kı-sa kesilmiş kır saçları başını hareket ettirdikçe gümüş gibi parlıyordu; Sara'ya çay ikram ettik-ten sonra evi gezdirerek akrabaları tarafından yapılmış suluboya resimleri gösterdi.

Albay eviyle pek övünüyordu. Yüz elli yıldır ailesinin burada yaşadığını anlattı. Sara sordu:

«Burasını aileniz mi yaptırmış?»

«Hayır, ev daha önce yapılmış. Sonra biz sa-tın almışız. Bahçe çok güzeldir.»

«Evet, gördüm. Resmini yapmam ı istediğiniz belirli bir görüntü var mı?»

«Evin ön tarafını yaparsanız, dere ve ağaçlar da görünür diye düşündüm.»
Albay, bu görüşü–nün onaylanıp onaylanmayacağından kuşkula–narak bakıyordu Sara'ya.

Genç kız, «Çok doğru düşünmüşsünüz,» deyince adam rahatlayarak gülümsedi.

"Güzel. Moberley'in evinin tablosunu gördüm. Çok beğendim. Ben de öyle bir şey istiyorum.»

Sara aynı şeyleri adamın oğlundan da dinle–miş olduğu için hemen başını salladı. «İstediği–niz havada bir resim yapabileceğimi sanıyorum. Yarın çevreyi dolaşır, resmi hangi açıdan yapı–cağımı tasarlarım.»

Albay, «Savaş alanını tanımak gerek,» diye onayladı onu.

«İyi bir strateji."

Sara eski moda eşyalarla, döşeli rahat yatak odasına çekilince, albayın anlattıklarını düşünerek gülümsedi. Albay tatlı bir adamdı. Ama onun gevezeliklerine fazla dayanamayacağını da seziyordu.

Kırlara bahar erken gelmişti. Suffolk İngilte–re'nin en sıcak, en şirin bölgesi değildi, ama kır çiçekleri çimenler arasından boy gösterdiği, or–kideler ve

maviye çalan yeşil otlar büyüdüğü zaman kendine özgü bir güzelliği olurdu. Sabahları ve akşamları inen sis, dallarda ve çimenlerde su damlacıkları bırakırdı. Bazen güneş sisler içinde bakır bir para gibi görünür, bazen de gün boyunca hiç görünmez, hava puslu ve serin olurdu. Hava, dışarıda çalışılmayacak kadar soğuk olduğu zaman Sara arabayla çevreyi geziyor, or-ta çağdan kalma kiliseleri hayranlıkla seyrediyordu. Denizin üzerinde yükselen yarlara yapılmış bu kiliselerin vitray camlarına vuran güneş, onlara ürkütücü bir güzellik ve canlılık veriyordu. Bu kiliseler, bölgenin hayvancılıkla uğraştığı ve o nedenle zengin olduğu dönemlerde yapılmıştı. Hala tek tük sürüler göze çarpıyordu. İngiliz yünü ticareti yapanlar, akıllıca bir yatırımla kendilerine cennette mekân edinmek için bu kiliseleri yaptırmışlardı.

Sara, Ravens flalt'a geleli bir hafta olmuştu. Çalışmalar daha ilerlemiş sayılamazdı. Hafta sonu jeremy Forcell geldi. Sarışın, güneş yanığı tenli, hoş bir delikanlıydı. Tatlı tatlı gülümsüyor, Sara'ya bakarken ise erkekçe duygularını hiç gizlemiyordu.

Cumartesi sabahı Jeremy, Sara'ya, «Hafta sonu da çalışacak değilsin ya," dedi. «Fırçalarını bir yana bırak ve kendini oyuna, eğlenceye ver."

«Nasıl bir eğlence? Nasıl bir oyun? Sara kirpiklerinin arasından baktı delikanlıya.

jeremy güldü. «Aklına ne eserse. Derede bir kayık var. Onunla dolaşmaya çıktın mı?.

Sara isteksiz bir tavırla, «Bana pek güvenilir gibi gelmedi," dedi.

jeremy, «Saçma", diye fikrini belirttikten sonra Sara'yı, sazların arasından süzülerek akan ve denize ulaşan dere boyuna götürdü. Kayık su-yun üzerinde duruyordu ama hakkında söylenebilecek tek 'olumlu söz bu olabilirdi

ancak. Ka-yıkla dolaştıktan sürenin büyük bölümünü, içeriye hızla dolan suyu boşaltmakla geçirdiler. Ama bu onları bol bol güldürdü. Hele Jeremy suyu dışarı boşaltacağına kendi üzerine boca edince kahkahadan kırıldılar.,

Öğleye kadar kayıkta zaman öldürdüler. Ye-mekten sonra ise, uzun süredir çimleri biçilmemiş kortta sözüm ona tenis oynadılar. Top boyu-na oraya buraya kaçıyor, çoğu kez de bir ot yığı-nına takılıp kalıyordu. Ama yine de eğlendiler. Jeremy, Sara'nın belirttiği gibi çok kötü tenis oynuyordu. Ne var ki bunun nedeni, topu izleyece-ğine, Sara'nın bacaklarına bakmasıydı.

Genç kız yanına şort almadığı için, Jeremy ona Londra'da yaşayan kız kardeşi Annabel'in tenis eteğini ver-mişti. O da hayli ufak ve kısa olduğu ve zaman zaman da havalandığı için Sara'nın bacakları, dolgun kalçalarına kadar ortaya çıkıyordu.

Jeremy bir ara, «Merak etme," dedi. «Annabel, etekliğini giydiğine kızmaz...

«Emin misin?.

«Tabii. Annabel'in sırtına geçirmediği düzine-lerle elbisesi vardır. Müsrif bir kızdır. Zaten bu nedenle Londra'da oturuyor. Bütün ümidi bir milyoner yakalamakta...

Sara, onun sözlerini ciddiye almayarak güldü. «Çok akıllıca bir iş!..

Jeremy, "ona gerçekten de bir milyoner ge-rek, dedi. .Parayı su gibi harcar. Babam ona nasıl para yetiştiriyor bilemiyorum...

"Çalışmıyor mu? Sara bu soruyu sorar sormaz, jeremy öyle bir sırttı ki, genç kız sorunun gereksizliğini hemen anladı.

"Annabel mi çalışacak? Şaka mı ediyorsun yavrum.

«Kaç yaşında?,.

«Yirmi. Daha doğrusu nüfus kâğıdında böyle yazıyor. Zaten ben de onu bu kadar süredir tanıyorum, ama davranışlarına bakarsan on iki yaşında bile demezsin.

Sara güldü. «Ama güzel bir kız herhalde, öyle değil mi?,.

«Güzel olduğunu nereden kestirdin? jeremy bunu söylerken anlamlı anlamlı gülümsedi. Kız kardeşinin güzelliğini, kendi yakışıklılığımından çı-kardığı kanısına varmıştı herhalde. Ama Sara böyle konulara girmek istemiyordu.

Bu nedenle, «Milyoner yakalamayı tasarlıyor-sa, güzel olması gerekir de ondan," diye karşı-lık verdi.

jeremy başını' salladı. Annabel güzeldir, doğru. Ama sen bir harikasın. Bunu biliyorsun, de-ğil mi?

«Acaba?,.

«Güzel olduğunu söyleyen ilk erkek ben de-ğilim herhalde.,.

Sara gülümseyerek, «Ben her duyduğuma inanmam," dedi. Ama güzel olduğunu söyleyen bir başka erkeği hatırlayınca, içini keder kaplamıştı. Ama bu anıyı kafasından uzaklaştırarak, inat yapar gibi jeremy'ye tatlı tatlı gülümsedi.

«Güzel olduğunu söyleyenlere inanabilirsin," diye ısrar etti genç adam. «Hangi aynaya baksan, bunu sana kanıtlar. Şu mini etekle akıl almayacak kadar seksi bir görünüşe sahipsin. Senin ressam olduğuna inanamıyorum bir türlü. İyi bir ressam mısın?

Sara gözlerini iri iri açtı. «Yani bilmiyor mu–sun? Resimlerimi gördüğünü sanıyordum.,,

Jeremy, «Babam görmüş, diye omzunu silk–ti. «Ama babam resimden hiç anlamaz.»

Sara itiraz etti. «Yanılıyorsun. Baban, pastel suluboyaları seviyor. Benim de öyle bir şeyler yapmamı bekliyordu. Yani yağlıboyadan daha kadınca, kadına daha yaraşacak bir şey.»

Jeremy şaşırmıştı. «Bunu babam mı söyledi?»

«Hayır, aklımdan geçenleri okudum.»

Jeremy, «Benim aklımdan geçenleri de okuya–bilir misin?» diye gülümsedi. Bir yandan da -bakışları Sara'nın vücudunda dolaşıyordu.

Genç kız kaşlarını çatdı. «Keşke okumasaydım,» diye somurtarak eve doğru yürümeye başladı.

Jeremy bir kahkaha attı. Sara'ya açıkça asılıyordu, ama can sıkıntısı olacak tiplere benzemiyordu. Aslında ciddiye alınacak biri olmadığı kesindi. Sara o günü onunla geçirdiğinden hoşnuttu. Ne var ki uzun süre birlikte olurlarsa çok sıkılacağını da kestiriyordu. Greg de arada bir neşelenir, şaka yapar, hafiflik ederdi. Ama genelinde ciddiydi. Onun şakacılığı gerçek karakterini gizlemeye yarardı ve Sara da böylesini yeğliyordu.

Jeremy pazartesiye kadar kaldı. Genç kızla sürekli bir aradaydılar. Bu arada Sara, baba oğlun ilişkisini hayretle izlemekteydi. Jeremy babasına karşı son derece terbiyeli, adeta ufak rütbeli birinin üstüne olan saygısıyla davranıyordu. Sara, bu tutumun albayın görüşleriyle çok bağdaştığını anladı. Ama Jeremy, onun kendilerini incelediğini sezmişti. Pazar günü yalnız kaldıkları zaman, sitemli bir gülüşle,

“Senden de bir şey kaçmıyor, değil mi?» diye sordu.

Sara gözlerini iri iri açtı. «Ne demek istedin?»

«Gözlerin iğne gibi sivri bakışlara sahip.»

«Aman dikkat et de sana batmasınlar.»

Jeremy yine gülümsedi. Sonra Sara'ya doğru eğilerek usulca, «Belki de batmışlardır bile,» dedi.

Sara soğuk bir sesle, «Amma çapkınsın,» diye tersledi onu.

«Sen değil misin?»'

«Bunu da nereden çıkardın!?» Sara" şaşırmıştı. Jeremy pis pis sırıttı. «Bal gibi biliyorsun.» Sara, kendisini hep çok ciddi biri olarak gör-düğü için bu söze gerçekten şaşırdı. Sonra ko-nuyu değiştirmek için, «Sen ne iş yapıyorsun?» diye sordu.

«Köle gibi çalışıyorum. Bir avuç para için ko-ca bir ömür tüketiyorum.»

Sara ona acımış gibi- yaptı. «aman ne yazık!»

«Alay etme. İnsanın ekmek parası kazanmak için ne zorlukları göğüslemek zorunda olduğunu sen bilemezsin.»

Sara yine alaylı bir tonla, «Öyle mi dersin?» diye sordu. Göz göze geldiler. Jeremy sırıttı. «Yüzündeki ifade hiç hoşuma gitmiyor Miss Nichols. Umarım bana maymun iştahlı olduğumu ima etmiyorsunuzdur.»

«İşini sevmiyorsan, neden değiştirmiyorsun?»

«İşimi sevmiyorum demedim. Ama öyle bir patronum var ki, bizi köle gibi çalıştırıyor.»

«Zavallı jeremy. Bari burada bir güzel dinle–nip öyle dönebilse Londra'ya.»

jeremy, gözlerini Sara'dan ayırmadan, «Hari–ka bir hafta sonu geçirdim dedi. «Daha ne ka–dar kalacaksın burada?»

«İşim bitinceye kadar...

"Ne kadar sürer?,.

Genç kız omuzlarını silkti. "Belli olmaz. Birkaç hafta daha sürer sanırım. Bugüne kadar havalar pek iyi değildi, ama günden güne düzeliyor.,.

"Gelecek hafta sonu yine gelebilir miyim Sa–ra.?»

"Ne demek istiyorsun? Burası senin kendi evin."

"Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun...

Sara başını kaldırdı. Kaşları hafifçe çatmıştı.

"jeremy, ben kimseyle ciddi bir ilişkiye girmek niyetinde değilim.»

jeremy'nin gözlerinin içi güldü. "Benim de böyle bir niyetim yok zaten

güzelim.»

Sara rahat bir soluk alarak güldü. "Anlıyo-rum...» Sesi sitemli ve alaycıydı. Jeremy üstele-di.

«Peki ne diyorsun?.

"Neden olmasın?»

Jeremy ertesi hafta sonu da gelince, babası hayli şaşırmişti. Ama bakışları bir anda oğlun-dan Sara'ya kayınca durumu kavradı ve onları yalnız, bırakmak için bir bahane uydurdu. Hafta içinde Sara ile albayın arası iyi gitmişti. Sara onun gönlünü hoş etmek için suluboya bir resim bile yapmış, emekli subay bu resmi görünce göz-leri sevinçle ışıldamıştı.

Sara resmi ona armağan etti. Adam öylesine duygulanmıştı ki, sesinin titrediği belli olmasın diye boğulur gibi öksürmeye başladı. Nasıl te-şekkür edeceğini bilemiyordu. Resmi hemen öteki suluboyaların yanına astı. Ve ondan sonra -Sara, albayı sürekli bu resmi seyrederken yaka-lamaya başladı.

O hafta sonu, Jeremy bir an olsun Sara'nın yanından ayrılmadı. Yürüyüş yaptılar, arabayla çevrede dolaştılar, konuştular, plak dinlediler, Jeremy'nin gözde sporu olan kriketten söz etti-ler.

Sara, «Kardeşin babanı görmeye gelmez mi hiç?» diye sordu bir ara. Jeremy omuzlarını silkti.

«Arada bir gelir. Annabel şehirde yaşamayı sever. Buralarda canı sıkılır.»

«Sen sıkılmıyor musun?»

Jeremy'nin gözleri parladı. «Sen varken sıkılmıyorum.»

«Beni bir yana bırak şimdi.»

- Jeremy, yeşil çayırlara, gökyüzüne dalgın dalgın baktı. «Burayı severim. Londra'yı da çok sevmeme karşın, burada canım sıkılmıyor. Burası benim evim, insan doğup büyüdüğü yere bağlanıyor ister istemez. Öyle değil mi?»

Sara başını salladı. «Öyledir kuşkusuz. Ama ben hiç Londra'dan uzak yaşamadığım için bu konuda kesin bir şey söyleyemem.»

«Londra'da katın mı var? Bana hiç kendinden söz etmedin. Kaç kardeşiniz? Ailen kalabalık mı?»

«Üvey kardeşim Greg ve ben, yalnızca iki kişiyiz. Annemiz babamız öldü. Başka da akrabam yok.»

Jeremy kaşlarını çattı. «Buna hiç şaşırmadım. Sende yalnız yaşamaya alışkın, kendi kendine yeterli biri havası var.»

Sara, «Çok zekisin doğrusu,» diye hafifçe alay etti,

Jeremy, «Babam seni pek sevmiş,» dedi. «Onun kimseden böyle hoşlandığını hatırlamıyorum. Genellikle insanlardan uzak duran biridir.»

«Baban aslında çok tatlı adam. Sert görünüşünün altında yufka gibi yüreği var.»

Jeremy onu tepeden tırnağa süzdü. Sonra, «Hey, bana bak,» diye haykırdı. «Seni üvey anne olarak görmeye hiç niyetim yok.»

Sara dudağını büktü. «Peki, ne olarak görme–ye niyetin var?» diye sordu.

Jeremy cevap vermedi. Pis pis sırıttı.

Sara, «İyi düşün.» diye üsteledi. Jeremy'nin kendisine duy–duğu ilginin derecesini kestirememişti ama onun evlenmeyi tasarlayabileceğini hiç sanmıyordu. Kendisi de bu flört havasından hoşlanmakla bir–likte, ilişkilerini daha köklü bir niteliğe sokmak işine gelmiyordu zaten. Jeremy iyi bir arkadaştı, onunla güzel vakit geçiriliyordu. Ama hepsi o kadar.

Ancak Jeremy Londra'ya dönünce, ev Sara'ya pek ıssız göründü. Jeremy'nin dinamik tavrına, her şeyi hafife alışına, tatlı gülümseyişlerine, sohbetlerine alışmıştı. Bir yandan onun yokluğu–nu duyuyor, bir yandan da albaydan alacağı pa–rayı hak etmek için düzenli olarak çalışıyordu.

İşi de kolay değildi. Çünkü albaya yağlı boya–nın suluboyadan daha güzel, daha etkili olduğu–nu kanıtlamak istiyordu. Bu yüzden de resimde–ki en

ufak ayrıntısının üzerinde titizlikle durmak–taydı.

Cuma günü öğleden sonra Jeremy'yi karşısında görünce şaşırđı. Genç adam, «Seni şehre götürmek istiyorum,» dedi. «Annabel bir parti veriyor. Gelir misin?»

«Uygun bir giysim yok,» dedi Sara. Ama parti–ye gitme fikri onu sevindirmişti. Haftalardır çalışıyordu. Biraz eğlenmek hiç fena olmayacaktı.

Onun, da arzu ettiğini sezen jeremy, ..Seni evine götürürüm, istediğini giyersin,» dedi.

Sara'nın bu tür yerlerde kullanabileceği, simli elbisesi ile siyah ipek takımından başka kıyafeti yoktu. Canı yeni bir şeyler giymek istiyordu. Böyle eğlencelere pek sık katılmadığı için, gece elbiseleri de çok azdı. Gün geçtikçe kazancının artmasına karşın henüz yaygın bir ün yapmış değildi. Tablolarına karşılık astronomik paralar isteyemiyor, bu yüzden de, dayanıklı, modası geçmez ve her yere giyebilecek türde giysiler almayı yeğliyordu. Ama bu kez müsriflik yapı–bilirdi.

"Yeni bir giysi alacağım,» dedi.

Jeremy onun neler duydu sezmişti "Çok iyi fikir,» diye onu onayladı.

Londra'ya giderlerken, Colchester'daki ufak ama pahalı bir butiğin önünde durdular. Kasabaya girdiklerinde saat beşe geliyordu. Herkes bir an önce işini bitirip evine dönme telaşı için-deydi. Dükkânlar da kapanma hazırlığına baş-lamışlardı. Sara birkaç elbise denedi. Sonunda jeremy'nin beğendiği, tavus kuşu mavisi, yanar-döner bir ipekliyi aldı. Kızıl sarı saçları bu giy-siyle büsbütün göze çarpıyordu.

Alışveriş bitince bir pastaneye gidip çay içti-ler. Sonra yeni yapılan dükkânların arasında za-rif mimarisiyle göz alan tiyatronun önünden yürüdüler.

Jeremy, "Colchester tanınmayacak kadar de-ğişti.» dedi. "Çocukken buraya sık sık gelirdik. Babam yokuşun üst başındaki kitapçıdan kitap alırdı. Ben onu kitapçada bırakır, çevreyi gezer-dim. Ama son yıllarda eski güzelliği kalmadı. Bu yeni yapılar, belki ticari yönden daha elverişli, ama kasabanın kendine özgü havasını yok edi-yor.»

Sara, «Bu konuda bir şey söyleyemeyeceğim,»dedi. «Buraları pekiyi tanımıyorum.»

«Bir yılın yeni ev yapıldı. Essex hızla büyüyor. Londra'ya çok yakın olduğu için bunu doğal karşılamak' gerek kuşkusuz.»

Sara, «Yoksa sen tutucu musun?» diye gülüm-sedi.

«Tutuculuk değil. Ama güzel şeylerin de-ğişti-ğini görmek beni üzüyor.»

«Hepimiz de-ğişmiyor muyuz? Bu yapımızda var olan bir şey.»

Jeremy, «İnsanın doğası böyledir mi demek istiyorsun?» diye sordu.

«Evet.»

«Bu sözü birkaç kez söyledin, ama kesin olarak ne demek istediğini kavrayamıyorum.»

«İnsanlar tuhaftır. Değişimler birtakım günahları da kapsar.»

«Yani beşer şaşar mı demek istiyorsun?»

Sara bir kahkaha attı. «Tastamam öyle.»

«Bu deyim daha güzel. Ben ayağı yerde insanım. Açık seçik sözleri severim.»

Sara, «Farkındayım,» diye mırıldandı.

Arabaya binip Londra'ya doğru yola çıktıkları zaman Sara, «Bana, Annabel'i anlat.» dedi. «Eğer çalışmıyorsa, bütün gün ne yapıyor?»

«İş denilemeyecek bir işi var,» diye suratını buruşturdu jeremy.. «Günde birkaç saat, Bond Street'deki bir mağazada çalışıyor. Daha doğrusu canı isterse gidiyor, istemezse gitmiyor. Annabel için belirli saatlerde işe gitmek kadar can sıkıcı bir şey olamaz.' Eğer erken kalkarsa keyfi de yerindeyse mağazaya gidip, birkaç parça eşya satıyor.»

"Aman ne güzel iş bu. Bir arkadaşınızın yeri mi yoksa?."

Jeremy suratını astı. "Annabel'in bir hayranının mağazası. Çok sinir bir herif, ama nedense Annabel ona yüz veriyor. Aradığı milyoner kocayı bulamazsa, bununla evlenir belki de. Tanrı yardımcısı olsun..."

Sara, jeremy'nin yüzünü dikkatle süzdü. "Annabel'den hiç hoşlanmıyorsun anlaşılır..."

"Hoşlanmak ne kelime, aksine öğreniyorum. Aralarında çok yaş farkı var. Ama bu konuda bir şey diyecek olsam, Annabel'in bir kulağından girer, ötekenden çıkar tabii. İnattır. Aklına bir şey taktı mı, bir türlü caydıramazsın. İki yıldır bu çılgın hayalin peşine takıldı. Bir yere varacağı da yok.»

"Zengin olmayı mı istiyor?."

"Zengin olmayı da koymuş kafasına, başka şeyler de var." Sara 'ya dönüp gülümsedi. "Daha tatlı bir konu bulamaz mıyız? Resim nasıl gidiyor?."

"Bitmek üzere. Fena olmadı..."

"Babam gördü mü?"

«Hayır. Bitirmeden göstermem. Kesinlikle olmaz böyle şey. Düzenim bozulur, rahat çalışmam.»

Londra'ya gelince bir lokantada yemek yediler. Annabel'in evine gittikleri zaman saat dokuzu geçmişti. Annabel, Kensington mahallesinde oturuyordu. Sara buraya birkaç kez gelmişti. Kensington'un Victoria tarzı evleri çoktan yıkılmış, yerlerine apartman daireleri yapılmıştı. Annabel, bunlardan birinin zemin katında yaşıyordu. Apartmanın çevresi, balık istifi gibi dizilmiş arabalarla doluydu. Eve yaklaşırlarken, sönüne kadar açılmış pikaptan yayılan müzik sesini duydular.

Kapıyı çaldılar. Genç bir adam açtı. Jeremy, «Merhaba David», diye adamı selamladıktan sonra Sara'yı konukların arasından geçirerek kardeşinin yanına götürdü.

Annabel, çevresindekilerle konuşuyordu. Ağabeyisini görünce döndü, «Ah, nihayet geldiniz ha? diye onları karşıladı.

Jeremy, «Annabel, bu Sara,» diye kızları tanıştırdı. «Bizim evin resmini yapıyor. Babam ısmarlamış...

Annabel, Sara'ya gülümsedi. Ama bu gözlerine yansımayan, adet yerini bulsun, gibilerden zorunlu bir nezaket davranışıydı. «Merhaba Sara,» dedi. Sonra yanardöner tavus kuşu yeşili elbise içindeki genç kızı tepeden tırnağa kadar şöyle bir süzdü.

Sara, Jeremy'ye benzer bir kızla karşılaşmayı bekliyordu. Oysa Jeremy'ye benzer hiçbir yanı yoktu Annabel'in. Çarpıcı olmaya özenen bir tavır, yapay

bir havası vardı. Koyu kestane rengi saçları omuzlarına dökülmüştü. Dudak boyasının parlak kırmızısı, ojesinin rengine uygundu.

"Seni gördüğüme çok sevindim," derken, hiç de içtenlikli olmadığı anlaşılıyordu. Annabel, gözlerini Sara'dan jeremy'ye çevirdi. İçkiler öteki odada," dedikten sonra yeniden arkadaşlarıyla konuşmaya başladı.

jeremy, kendilerine arkasını dönen kardeşine gizlemeye gerek görmediği bir öfkeyle baktı. Sara onun elini tuttu, oradan uzaklaştırdı. "Terbiyesizlik etti, onun adına özür dilerim," dedi genç adam.

Sara omuzlarını silkti. «Boş ver, aldırma jeremy.»

«Ben aldırıyorum ama. Annabel. bu' havaya, bu poza girince çekilmez oluyor. Kendini ne sanıyor bu kız?»

«Aldırma dedim ya. Biz buraya eğlenmeye geldik, kardeşin beni başına bassın diye değil.»

Parti gerçekten de neşeli geçiyordu aslında. Jeremy konukların çoğunu tanıyordu. Onlar da jeremy'yi dostça selamlıyorlar, içtenlikle konuşuyorlardı. Sara'ya da aynı şekilde davranıyorlardı. Onların bu tavrı, Annabel'in görgüsüz davranışını unutturacak kadar sıcaktı. Dans ediliyor, içki içiliyor, kahkahalar atılıyor ve jeremy'nin düzenlediği birtakım saçma sapan oyunlar oynanıyordu.

Mutfakta eski bir çinko tepsi buldular. Jeremy, 'bununla merdivenlerden, kayalım,' diye tutturdu. Tepsinin üstüne minder koyup, merdivenlerden paldır küldür kaymaya başladılar. Kahkahaların bini bir paraya gidiyordu. Sara, komşular bu kadar gürültü patırtıyı nasıl karşılıyor acaba, diye düşünmekten kendini -alamadı. O sırada Jeremy, Sara'nın bir kenara çekilmiş, yalnızca seyrettiğini görünce, «Hadi, gel canım!» diye seslendi. «Sen de bize katıl.»

Sara bütün karşı koymalarına karşın, zorla merdiven başına sürüklendi, tepsiye oturtuldu. Jeremy de arkasına geçip kollarını onun beline doladı. Sara tam bunun bir yetişkinler partisi olmaktan çok, çocuk eğlencesine benzediğini 'düşünüyorken. Kocaman sini büyük bir hızla' tan-gır tungur merdivenlerden kaymaya başladı. Sa-ra gözlerini yummuştu. Merdivenin dibine vardıklarında, üzerine düşmeleri gereken minderle-rin yanından kayıp yere yuvarlandılar.

Jeremy yerde yuvarlanırken bile Sara'nın belinden çekmemişti kollarını: Sonra doğruldu, Sara'ya baktı. "Sevgilim, perişan olmuşsun!" diye alayla bastı kahkahayı.

Sara' soluk soluğa kalmıştı. "Seni sersem se-ni,» diye çıkıştı Jeremy'ye. Ama bu sanki bir davetmiş gibi jeremy eğildi, Sara'yı öptü.

Tam o sırada karşı duvara bir gölge düştü. Sa-ra hafifçe, başını kaldırıp baktı ve dünya sanki durdu o an yüzü ansızın ölü gibi bembeyaz ke-silmişti.

Nick, ona bakmadan yürüdü geçti. Ama Sara, adamın kendisini gördüğünden emindi. Jeremy, Sara'nın elini tuttu, ayağa kaldırmaya çalıştı.

"Yüzün kireç gibi oldu,» dedi merakla. "Özür dilerim hayatım. Gerçekten çok mu korktun? Sinirlerini yatıştırıcaksa, istersen döv beni.»

Sara kendini topladı. "Hiçbir şeyim yok, çok iyiyim", diye gülümsedi. Nick'in arkasından bakınca onun yan odaya girdiğini gördü. Ne işi vardı orada acaba?

Jeremy arkadaşlarına döndü, "Oyun bitti ar-tık.» dedi. Onlar da siniyi ve minderleri aldılar, gülererek gözden kayboldular. Jeremy, Sara'yı süz-dü. "Pekiyi görünmüyorsun. Yoksa başını bir yere mi çarptın? ",

Sara, "Çok iyiyim dedim ya,» diye atıldı. Jeremy şaşırmişti. Sara ilk kez bir öfke belirtisi gösteriyordu.

Çekingen bir tavırla, «Dans edelim mi?» diye sordu.

Sara, «Özür dilerim,» dedi. «Birden neye uğra-dığımı şaşırdım da.»

Gerçekten de neye uğradığını şaşırmişti. Ama bu, merdivenden düştüğü için olmuş bir şey değildi. Nick'i görünce beyninden vurulmuşa dön-müştü. Dans etmek üzere jeremy'nin peşinden bitişik odaya doğru yürürken, Sara uzun süre-dir kabullenmek istemediği gerçekle yüz yüze geldi. Nick, Rawdon'a aşığı!

Bu, Sara'nın olmasını hiç istemediği ve üste-sinden gelmiş olduğunu sandığı bir şeydi. Nick'i aylardır görmemişti. Ama az önceki bir anlık karşılaşma bir şok etkisi yapmıştı üzerinde. Yüreği hızla çarpıyor, her yanı ürperiyor, beyni ka-rıncalanıyordu. Kanı donmuş gibiydi.

Baktığı ye-ri göremediği için, dans ederken gözlerini yum-du. Başını dönüyordu. Jeremy onun bu durumundan yararlanmayı fırsat bildi tabii. Sara'nın be-line sıkıca sarıldı, dudaklarını onun yanağına, boynuna usulca değdirmeye başladı. Genç kız Jeremy'nin farkında bile değildi. Kapalı göz ka-paklarının ardından Nick'ir hayalini görüyor, onun asık suratı, çevik yürüyüşü gözlerinin önünden silinmiyordu.

Nick kendisini o halde görünce neler düşün-müştü acaba? Yoksa onu tanımamış mıydı? Do-kuz ay içinde Sara'yı unutmuş olabilir miydi? Belki de unutmuştur, diye düşündü. Ne diye hatırlayacaktı ki? Birkaç kez onunla ilişki kur-mak istemiş, sonunda da bunca zahmete değme-diği kanısına varmış olmalıydı. O günden bu ya-na da Nick'in yaşamından düzinelerle kadın geç-mişti herhalde.

Gerçi Sara, dedikodu dergilerin-de Nick'in romantik serüvenlerine rastlamış de-ğildi. Ama bir keresinde Greg bu dergilerden bi-rini okurken başını kaldırmış, «Şu senin banker-le sarışın bir manken hakkında dedikodu var," demişti. «Anlaşılan, seninki kızı ortalarda bırak-mış, kız da dergilerde sütun sütun yazılarla ba-şından geçenleri anlatıyor. Tabii bu arada epey de para vuruyordur...

Sara, Greg'in gösterdiği resme bakmamıştı bile. Kayıtsız bir ifadeyle, «Kız yakasını kurtardığına şükretsin,» demekle yetinmiş, Greg de bu konuyu bir daha açmamıştı.

Jeremy, Sara'nın kulağına, «Meleğim, öyle sek-si bir görünüş ün var ki,» diye fısıldayınca, Sara gözlerini açtı, ona gülümsedi.

Ne var ki, gözlerini açar açmaz, Jeremy'nin omuzu üzerinden dik dik bakan iki mavi gözle karşılaşmıştı. Ve az önceki şoku bir kez daha ya-şayarak gözlerini zorla kaçırarak jeremy'ye bak-tı.

Jeremy, önüne yem atılmış bir fok balığı gibi atıldı bu gülümseyişin üzerine ve sırtarak Sara' ya eğildi, onu öpmeye başladı.

Dans boyunca, Jeremy zaman zaman Sara'yı öpüyordu. Ama direndiği falan yoktu genç kızın.

Nabızı öyle hızla atıyordu ki, 'belki de hastalanı-yorum,' diye düşündü. Jeremy bir ara geri çeki-lip yüzüne bakınca, dehşete kapıldı. «Sevgilim, kıpkırmızı olmuşsun.» dedi. Sara, yanaklarının alev alev yanışını hissettiği an kızardığını anla-mıştı. Ne var ki, bunun Jeremy ile ilgisi yoktu. Bambaşka bir duygudan kaynaklanıyordu bu ateş basması. Nick, hemen yanı başlarında An-nabel ile dans ediyordu. Sara onların dans ettik-lerini yan gözle görmüş, ama bir daha da başını çevirip bakamamıştı.

Jeremy, onun bu halini yanlış yorumlamıştı. "Sonunda amacıma ulaşıyor muyum yoksa?» di-ye sordu. Gözleri pırıl pırıl olmuştu. Sara onun ne düşündüğünü anladı. Bezgin bir sesle, "Beni ciddiye alma Jeremy,» dedi.

Jeremy'nin gülümsemesi kayboldu birden. "Nasıl istersen.» dedi. «Ama yine de bana cesa-ret verecek, şekilde davranıyorsun.»

Sara aslında bunun farkındaydı. Böyle, yaptığı için de kendine kızıyordu. Nick'e olan duygularını gizlemek için Jeremy'den yararlanmıştı. Oysa bu iğrenç bir tutumdur. Jeremy'ye dik dik baka-rak, "İçkiyi fazla kaçırdım galiba,» dedi.

Bu söz üzerine gülüştüler. Jeremy kendisini ciddiye almıyordu. Sara da bu durumdan hoş-nuttu. Genç adamdan hoşlanıyordu, ama Jeremy ona göre bir erkek değildi. Göz ucuyla Nick'e baktı. Adam Annabel'e doğru eğilmiş, kız da ba-şını onun geniş omzuna dayamıştı. Sara, için-den Annabel'e lanet okudu. Sonra yüreğini' ade-ta oy_n bu kıskançlık duygusuna kendisi de şaştı.

O anda Jeremy de Nick'i gördü ve yüzü allak bullak oluverdi. Nick'le göz göze gelince genç adam saygılı bir gülümseyişle selamladı onu. Sonra "Merhaba efendim,» dedi. Sara, 'efendim' kelimesini duyunca 'fena halde afalladı.

Nick karşılık vermedi. Başıyla hafifçe selamladı ve gözlerini çevirdi. Sara, Nick'in kendisine değil de yalnızca Jeremy'e baktığının farkındaydı. Nick ile Annabel'in yanından uzaklaştıkları zaman, Jeremy, «İşte patronum o,» diye fısıldaıdı.

Sara irkildi. «Patronun mu?» Bu haber genç kıızı çok fena sarsmıştı.

Jeremy, «Bu, Mr. Nicholas Rawdon'dur,» dedi. «Ben Rawdon bankasında çalışıyorum. Sana söylememiş miydim? Eski bir bankadır. Mr. Rawdon da patronumdur, yani bankanın sahiıbi.»

Sara'nın boğazı kuruyuverdi. "Kardeşinin partisine gelmesi çok demokrat bir davranış biçimi doğrusu,» diye mırıldandı.

Jeremy güldü. «O da başka bir hikâye. Mr. Rawdon, Annabel'in idealindeki milyonerin ta kendisi. Onun bir milyonere tutkun olduğunu anlatmıştım, değil mi. İşte o milyoner, Nick Rawdon.»

Sara zorlukla yutkundu. "Ben belirli bir kişi olduğunu anlamamıştım,» dedi. "Genelde milyoner tutkusu var sandım.»

«Annabel, onu tavlama için aylardır uğraşıyor. Görünüşe bakılırsa, hedefe

de yaklaşmış. An-nabel'in dediğine göre, son zamanlarda Rawdon ona büyük yakınlık gösteriyormuş.»

Sara gülümsedi. «Ne mutlu Annabel'e!» Ancak dudaklarındaki zoraki gülümseyiş, ya-şamının en ağır rolüydü. Korkunç bir acı için-deydi. Dayanılmaz bir acıydı bu. Binlerce minik hançer bir anda yüreğine saplanıyormuş gibi oluyor, böylesine acı çekerken nasıl da gülüp dans edebildiğine şaşıyordu.

Jeremy'nin kollarında dans ederken, 'keşke Greg burada olsaydı: diye düşündü.

Birkaç saniye sonra, yeniden Annabel ile Nick'in yanına geldiler. Sara, hiçbir şey belli etmeme-ye çalışarak, Nick'e şöyle bir baktı geçti. Ama onun Annabel'e nasıl sokulduğunu, nasıl yanak yanağa dans ettiklerini iyice görmüştü. .

Sara, onları bu halde görmeye, durumu kavra-maya ve kabullenmeye zorluyordu kendini. Serinkanlılığını korumaya çalışarak kayıtsız bir tavırla onlara bakarken, birden Nick'le göz göze geldiler. Nick'in mavi gözleri dik ve donuk bakıyordu. Sara'yı delip geçen bakışlardı bunlar. Tam o anda Jeremy kulağına bir şeyler fısılda-dığı ve karşılık olarak da kendisinden gülmesi-ni beklediği için, Sara güldü. Nick tekrar baktı ona. Kaşları çatılmıştı...

ALTINCI BÖLÜM

Sara yarım saat sonra yeniden Nick'le burun buruna geldi. Odanın bir köşesinde, kahkahalar atarak konuşan bir grubun içindeydiler. Sara jeremy'nin yanından ayrılmıyor ve Nick'i bir daha görmek istemediği için de, gözlerini çevre-den kaçıyordu.

Adamın bir an önce partiden gitmesi için dualar etmekteydi. Birden gruptaki genç erkekler Sara'nın arkasında bir noktaya bakmaya başladılar. Hepsinin yüzü ciddileşmiş, Jeremy de, sokakta yaşlı bir kadına rastlayan yavrukurt gibi hazırola geçmişti. Büyük bir nezaketle, «Ne iyi ettiniz de buyurdunuz efendim,» dedi.

Sara bel kemiği boyunca bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Başını çevirmediği halde, arkasından duranın Nick olduğunu biliyordu. Adam konuşmaya başlayınca, boğuk, donuk sesi adeta bir hançer gibi saplandı Sara'nın arkasına.

«İyi eğleniyorsunuz galiba?»

Nick bunu sanki onları suçluyormuş gibi bir tavırla söylemişti. Jeremy, Nick'in elinde kadeh olmadığını görünce, öğretmenin gözüne girmek isteyen bir çocuk havasıyla, «İçkiniz yok efendim, dedi. «Size içki getireyim mi?»

"Sağ ol. Viski soda isterim.»

Gruptakiler terbiye çerçevesinde bir şeyler mırıldanarak dağıldılar. Sara olanlara inanamıyordu. Paniğe uğramıştı. Hayal kırıklığını belli etmeden oradan nasıl uzaklaşacağını düşünmeye koyuldu.

Jeremy içki getirmeye gitmişti. Nick kıpırda mıyordu. Ama Sara, onun gözlerini üzerinde hissediyor, tam arkasında durduğunu seziyor ve sonuçlarını duyuyordu.

«Forcell'i ne zamandır tanıyorsun?»

Sara, bu söz üzerine ağır ağır döndü. Kendini zorlayarak başını kaldırdı. Göz göze geldiler.

«Birkaç haftadır,» diye karşılık verdi. Ama gü-lümsemedi. Gülümseyecek hali yoktu. Nick dudaklarını büktü.

"Halliday yine bir yerlerde resim yapıyordur, öyle değil mi?."

Sara'nın yanakları pembeleşti. «Evet, Fransa'da, diye mırıldandı. Nick kaşlarını kaldırdı.

"Forcell'in şansı varmış. Halliday'i bilmiyor herhalde?."

Sara cevap vermedi. Sadece dik dik baktı. Nick, «Zamanını boşuna harcadığını söylemeli ona,» diye ekledi.

"Neden sen söylemiyorsun?" Öfke, Sara'nın gülümseyişine alaycı bir hava vermişti, Nick'in gözleri birden buz gibi bir bakışla kısıldı.

Sara'nın ince kemikli omuzlarını, dolgun gö-ğüslerini, uzun bacaklarını süzdü. Sonra, "Yok-sa ForeelI, Halliday'in yokluğunda onun yerini mi dolduruyor?" diye sordu. «Kısa süreli mace-ralara hayır demediğini hatırlıyorum."

Sara'nın yanakları utançtan alev alev yanıyor-du ama gözleri öfke doluydu. Nick durup cevap beklediği halde hiçbir şey söylemedi. O sırada elinde bir kadeh viskiyle geldi Jeremy. Sara'ya, "-Siz tanışmıyorsunuz, değil mi?» diye sordu. «Bu bey benim patronum Mr. Rawdon. Efendim, bu da Sara Nichols, ressamdır. Babam kendisine bi-zim evin tablosunu yaptıyor.»

Nick hiç tanışmıyorlarmış gibi elini uzatınca Sara şaşırđı. «Tanıştığımıza sevindim, ,nasılsınız Miss Nichols?» diye nezaketle sordu adam.

Sara elini onun avucuna bıraktı. İlk karşılaşmalarını hatırlıyordu. O zaman da, Nick kendi-ne baktırincaya kadar elini bırakmamıştı genç kızın. Bu kez, Nick'in eli eline değince, Sara'nın yüreği hızla çarpmaya başladı. Ne halde olduğu-nu görmesin diye başını kaldırmaya bile cesaret edemiyordu.

Nick onun elini bıraktı, viskisini yudumlamaya koyuldu. Jeremy gülerek, «Güzel bir parti, değil mi?» dedi.

Nick viskisinden biraz daha içtikten sonra ka-dehi bıraktı. «Haklısın,» diyerek Sara'ya döndü. «Dans eder misiniz Miss Nichols?»

Sara'nın beyni «Hayır!» diye haykırmaktaydı. Çünkü kendini Nick'in kollarına bırakmanın dayanılmaz acılara yol açacağını biliyordu. Ne var ki, bütün bunları aklından geçirmesine karşın, "Hay hay,» dedi.. Nick onu kalabalığın arasından geçirerek dans edilen açıklığa götürdü. Jeremy, arkalarından düş kırıklığı içinde bakakaldı.

Nick Sara'yı hafifçe tutuyor, ve aralarındaki uzaklığın kapanmamasına dikkat ederek dans ediyordu. Başını da yana çevirmışti. Sara'ya bak-mıyordu.

Heyecandan Sara'nın ağzı kurumuştu. Nick bir ara ona baktı. Genç kız içinde kopan fırtınayı gizleyemedi göz göze geldiler. Nick'in mavi gözleri donuk donuk bakıyor, yüzünün çizgileri kıpırdamıyordu. Sara, adamın avucunun, sırtında gezindiğini, parmaklarının omurgalarına değdiğini fark etti. Elinden yayılan sıcaklığı te-ninde hissediyordu.

Müzik durunca genç kız nazik bir gülümse-yişle hemen Nick'in yanından ayrılarak Jeremy'ye doğru yürüdü. Nick'in kendisiyle gelmesini istemiyordu. Jeremy'ye, bir an önce gitmeleri gerektiğini söyledi. Ravens Halt'a döneceklerine göre, önlerinde hayli uzun bir yol uzanıyordu.

Jeremy, Sara'yı tuhaf bakışlarla süzerek elin-den tuttu. Birlikte An'nabel'i aradılar. Annabel'le Nick'i baş başa bulmak, Sara için sürpriz ol-mamıştı. Jeremy, kardeşine gideceklerini haber verdi.

«Eve kadar da epey yolumuz var," diye su-ratını buruşturdu. Nick kaşlarını çatarak,

«Arabayı sen kullanmayacaksın herhalde? diye lafa karıştı. «Araba kullanacak durumda de-ğilsin. Zaten polis durdurur seni. En iyisi taksiy-le gidin.»

«Suffolk'a kadar taksiyle mi gidelim? Ben öy-le düşünmüyorum efendim. Sarhoş değilim.»

Nick, '«Geldiğinden beri içiyorsun", diye ters bir tavırla çıktı. Sonra gözleri bir an Sara'ya kaydı. «Akıllıca bir iş değil bu.»

Sara öfkeli ve hınçlıydı. Kıskançlık kemiriyor-ıdu içini. Sert bir sesle, «Bize bir şey olmaz,» di-ye atıldı.

Annabel, Nick'in koluna girip biraz daha ya-nına sokularak gülümsedi. «Sevgilim, jeremy'nin akli başındadır. Ne yaptığını bilir o.»

Nick, «Hem de çok iyi biliyor,» diye öyle bir haykırdı ki, herkes ona döndü. Adam dişlerini sıkarak, "Sizi ben götüreceğim,» dedi. "Ben içmedim sayılır. Bir iki kadeh viski bana bir şey yapmaz. »

Jeremy hem şaşırmış, hem de ürkmüş gibiydi. "Yo, olamaz efendim, kesinlikle olamaz,» diye, kekeleydi. Annabel de sinirlenmişti bu duruma.

«Bu saatte o kadar yola gidilir mi hiç?» diye söylendi. «Geri dönmen sabahı bulur.»

Ama Nick kafasına koyduğunu yapmakta kararlı görünüyordu. «Jeremy bana bir yatak uydurur,» diye kestirip attı.

Çaresizlik içinde kardeşine bakarak, «Tabii efendim,» diye mırıldandı Jeremy.

Annabel öfkeden mosmor kesildi. "Peki, Sara ile sen neden burada kalmıyorsunuz Jeremy?» diye sordu. «En iyi çözüm bu olur.»

Sara cevap vermeden arkasını döndü, kapıya yürüdü. Annabel'in evinde kalmayacaktı. Nick arkasından seğirtip kolundan yakalayarak, «Ne-reye gidiyorsun?» diye homurdandı.

Sara buz gibi bir sesle, «Kendi evime,» dedi.

«Bir taksiye atlar giderim. jeremy ile de sabah buluşuruz.» .

Annabel ile Jeremy de Nick'in peşi sıra gelmişlerdi. Annabel neşesini yeniden bulmuştu. «Çok iyi,» diye kıkırdadı «O zaman iş çözümlendi sayılır.»

Ama Nick, Annabel'e aldırış bile etmiyordu. Sara'ya döndü. «Seni ben götürürüm.»

Sara, «Hayır, teşekkür ederim,» diye itiraz etti. «Taksiyle gideceğim.»

Nick onun kolunu sımsıkı kavradı ve karşı koymasına fırsat vermeden kapıya doğru sürükledi. Sara, bir an Annabel'in öfkeden kızarmış yüzünü ve Jeremy'nin şaşkın bakışlarını gördü. Sonra kendini dışarıda buldu. Nick onu ite kaka arabasına doğru götürüyordu. Genç kız, «Çek ellerini,» diye homurdandı.

Nick cevap vermedi. Suratı asıktı Sara'yı arabaya bindirip kapıyı kapadı. Sara kendini dışarı atmak için hamle ettiği sırada, Nick direksiyon başına geçmişti bile. «Emniyet kemerini- tak,» diye emretti.

Sara hırsıyla arkasına yaslanarak kemeri takmaya çalıştı. Nick, hiç yardımcı olmadan onu seyrediyordu. Sara işini bitirince, hemen arabayı çalıştırdı ve hızla hareket ettiler. Nick ne konuşuyor, ne de onun yüzüne bakıyordu. Genç kız pencereden dışarısını seymeye başladı. Yol boyunca dizilmiş evleri sayıyordu. Eve geldikleri zaman, Sara arabadan inmek için kapıya uzandı. Ama Nick onu hırsıyla omuzlarından tutup kendine çevirdi, «Öyle hemen inmek yok,» diye haykırdı. «Seni' gidi küçük kaltak seni.»

Nick'in sesi değişmiş, boğuk, haşin bir tona bürünmüştü. Sara onun niyetini

anlayınca paniğe kapıldı.

↪

Nick onun uzun kıvıll sarı saçlarını eline dolayarak eğildi, olanca açlığıyla ağzına kapandı.

Sara'nın damarlarında bir anda arzu ve şehvet dolaşmaya başlamıştı. Dudakları birbirine kenetlenince, Nick'in soluğunu duydu. Birbirlerine iyice sokulup sarmaş dolaş oldular. Sara her şeyi unuttu. Ellerini Nick'in boynuna doladı. Adamın kollarında eriyor, yok oluyordu. Onun evine gittiği akşam duyduğu ihtiras, şu andaki kasırganın yanında hiç kalırdı.

Birbirlerini görmedikleri süre içinde Nick'in Sara üzerindeki etkisi azalmamış, tam tersine güçlenmişti. Sara'nın yüreğinin gizli bir köşesinde, bu aşk kendisi de farkına varmadan gelişmiş, güçlenmiş, karşı konulmaz bir duygu halini almıştı. .

Nick'in elleri, Sara'nın vücudunu sımsıkı saran ipekli kumaşın üzerinde ihtirasla dolaşıyordu. Genç kız gözlerini yumarak adama biraz daha sokuldu. Ne yaptığının farkında değildi artık. Onun okşayışlarıyla kendinden geçmiş, titriyordu. Nick ise Sara'ya düşünmek ve kendini toparlamak için hiç fırsat vermiyor; okşayışları her an biraz daha ateşlenerek Sara'nın her yanına uzanıyordu, Dudaklarını dudaklarından ayırma-dan, üzerine abanarak koltuğa iyice yaslandı, göğüslerini avuçladı.

Sara birden soluğunun kesilmek üzere olduğunu anladı. Nick de bunu sezmiş gibi hafifçe geri-ledi. O da soluk soluğaydı. Sara gözlerini yummuş, kolları Nick'in boynunda, ürpertiler içinde yatıyordu. Nick yüzünü Onun boynuna gömdü, ateşli dudakları Sara'nın tenini kor gibi yakmaya başladı.

Yeniden konuştuğunda, sesinde az önceki öfke ve soğukluk yoktu.«Seni çok

arzu ediyorum sevgilim,» diye fısıldadı. .Bırak da içeri geleyim. Bu geceyi birlik-te geçirelim.» Sara'nın boynunu öptü. «Tanrı aş-kına, yanında kalmama izin ver.» Yalvarıyordu. Genç kızın ürperdiğini hissedince başını kaldı-rıp ona baktı. .Sara, bırak da seveyim seni.»

Sara da bunu istiyordu. Hiç düşünmeden ka-bul etmeye hazırdı. Ne var ki, Lucy evdeydi. Rob'un ölümünden sonra evini satmıştı. Yeni ta-şınacağı dairenin dekorasyon- tamamlanmadı-ğı için de Greg gelinceye kadar Sara ile birlikte kalıyordu. Hıçkırırçasına, "Olamaz,» diye inledi.

Nick birden toparlandı. Geriye çekildi. Öfkeli öfkeli Sara'ya bakarken, "Halliday öğrenir diye mi korkuyorsun?» diye sordu.

Sara, masum bir ifadeyle, «İçerde biri var,» dedi. Bunu duyan Nick öyle ağır bir küfür savur-du ki, Sara kulaklarına inanamayarak irkildi.

Nick boğuk bir sesle, "Cehenneme kadar yo-lun var," diye söylendi. .Defol arabamdan.»

Sara'nın benzi kül gibi olmuştu. Titreyerek arabadan indi. Nick onu kaldırımında bırakıp hız-la uzaklaştı.

Sara sendeleyerek yürüyordu,' Kapının kilidi-ni zorlukla açtı ve içeri girer girmez de bayıldı.

Onun düşmesiyle uyanan Lucy, korkuyla ye-rinden fırlayarak lambayı yaktı. Eve hırsız girdi sanmıştı. Sara az sonra gözlerini açınca, Lucy' yi başucunda endişeyle bakarken buldu.

«İyiyim, bir şeyim yok,» diye mırıldandı. Du-dakları öpüşmekten şişmişti ve hala alev alev yanıyordu.

→

Zorlukla doğrulup ayağa kalktı. Lucy he-men ona destek oldu. Bir yandan da merakla,

«Burada ne işin var?» diye soruyordu. «Suffolk'da olduğunu sanıyordum. Bu saatte neden döndün?"

Sara daha kendini toparlayamamıştı. Düşün-meksizin, «Keşke Greg burada olsaydı," diye in-ledi.

Lucy onu dikkatle süzdü. «Neyin var Sara? Benim bir yardımım dokunabilir mi?"

«Hayır, bir şeyim yok. Ama demli bir çay ya-parsan çok makbule geçer...'

Lucy bir işe yarayacağını düşünerek sevinçle atıldı. «Hemen şimdi yaparım. Ama önce seni yatağına götüreyim, olur mu?

"Kendim giderim. Çok iyiyim inan."

Lucy, «İnsan boşuna bayılmaz,» diyerek tuhaf tuhaf baktı Sara'ya. "Peki, öyleyse, git yat, bende çay yapayım."

Sara odasına gitti, soyundu. Birkaç dakika sonra Lucy çayı getirmişti. Genç kız çayı yu–dumlarken, "Sağol", dedi. «Çay diye ölüyordum.»

Lucy, «Başka bir şey ister misin?» diye sordu. Sara hayır anlamına başını salladı. "Seni rahatsız ettiğim için, başışla. Beni merak etmene gerek yok. İyiyim. Sadece hafif bir şok geçirdim. Geçmiş birden yakama sarılır gibi oldu."

Lucy odadan çıktı. Sara da çayını bitirip uyu–maya hazırlandı. Ama gözüne uyku girmiyordu. Karanlıkta bir o yana, bir bu yana döner–ken sürekli olarak Nick'i düşünüyordu. Nick ona sahip olmak istemiş ve sonuca ulaşamayınca da öfkeden çılgına dönmüştü. Sara'nın kendisiyle alay ettiğini, oyun oynadığını sanmış olmalıydı. Sonra, 'Nick'in canı cehenneme' diye düşündü.

Keşke Annabel onu evlenmeye razı edebilseydi.

'Onun kafese girdiğini ve kanatlarının yolundu–ğunu görmekten sevinç duyarım diye geçirdi aklından. Nick'le ilk tanıştığı zamanki soğuk dav–ranışıyla bu geceki öfkelerini karşılaştırdı. Bencil, alçak bir adamdı. Dokuz aydır, birbirlerini gör–memiş olmalarına karşın daha ilk karşılaşmalarında onu yatağa atmaya kalkışmış, Sara olmaz deyince de öfkeden kudurmuştu. Onu seviyor gi–bi görünmek zahmetine bile katlanmamıştı. Sa–dece büyük bir ihtiras gösterisinde bulunmuştu, o kadar.

Sara sonunda bitkin düşerek uyudu. Sabahle–yin Lucy çay getirdiğinde, Sara'nın rengi sapsa–rıydı. Saat on birde Jeremy telefon ederek, "Seni kaçta alayım?" diye sordu. "Ancak uyanabildim de.»

«Benden sonra çok eğlendiniz mi?"

«Maalesef evet.. Bu yüzden başım çatlayacak gibi ağrıyor.»

Yemekten sonra buluşmaya karar verdiler. Jeremy, "Görüşmek üzere meleşim," diyerek tele-fonu kapadı. Sara, Nick'in partiye yeniden dö-nüp dönmediğini sormamıştı. İsterse dönsün, ona neydi? Umurunda bile değildi.

Sara, Suffolk'a döneceğini söyleyince Lucy şa-şırdı. «Oraya döneceğini ummuyordum. Artık eve geldin sanmıştım.»

«Hayır, henüz resmi bitirmedim. Dün akşam bir partiye gitmek için Londra'ya inmiştim. Ama şimdi işimi tamamlamak için geri dönmem ge-rek. Birkaç gün sonra resim biter.»

Lucy dudağını ısırarak, "Aman yarabbi,» diye mırıldandı.

Sara hayretle ona baktı. «Ne oldu Lucy? İyi-yim artık. İnan ki bir şeyim yok...

Lucy kıpkırmızı kesildi. Suçlu bir çocuk gibi çekinerek, «Greg'e telefon ettim,» dedi.

«Ne? Ne diye telefon ettin?» Sonra durumu kavradı. «Bayıldığım için mi telefon ettin? Lucy, ne anlattın ona? Keşke Greg'i meraka düşürme-seydin. »

Lucy ona bakamıyordu bir türlü. Siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Bakışları kaygılıydı.

«Ona ihtiyacın olduğunu, bir an önce eve gelme–si gerektiğini söyledim... Daha doğrusu, sen böy–le dedin. 'Keşke Greg burada olsaydı.' dedin.»

Sara bu sözleri hatırlamıyordu. Greg'in boş yere telaşlandırılmasına da canı sıkılmıştı. «Ne diye böyle yaptın? diye söylendi. «Ne söylemiş olursam olayım, Greg'i meraklandırmak istemez–dim...

Lucy diretti. «Burada bulunması gerek. Soru–nu neden tek başına sen üstlenesin?»

«Neyi üstlenecekmişim?» Sara kızardığını his–s tti. Acaba baygınken, Nick'le ilgili bir şey mi kaçırmıştı ağzından? Bayılmasının nedenini bel–li edecek bir şey mi söylemişti?

Lucy, onun pembeleşen yanaklarına baktı. Gözleri öfkeliydi. «Öyle bakma bana. Ben kendi kendime gelin güvey olmuyorum. Greg seni seviyor, hele karnında onun çocuğunu taşıdığını da bildikten sonra..."

«Ne?. Sara'nın sesi şaşkınlık dolu bir çığlık halinde çıktı. Afallamıştı Lucy. Bocalamaya başladı, «Gebesin, öyle değil mi?»

Sara: «Aman yarabbi," diye haykırdı. «Greg'e ne söyledin sen?»

Lucy yüzünü elleriyle kapadı. "Yoksa gebe de–gil misin? .

Bitmeyecek kadar uzun görünen bir an bakıştılar. Sonra Sara öfkeyle, «Bunu nasıl yapabildin Lucy? diye sordu. «Nasıl yapabildin?»

«Bayıldın. Sonra geçmişinin' yakana sarıldığını ve Greg'in burada olmasını istediğini söyledin. Ben de' Greg'e dedim ki Lucy birden sustu. Yutkundü. «Sandım ki sen ve Greg.....

Sara soğuk bir sesle, «Greg'le ilişkimizin ne olduğu ortada," dedi.. Greg neler düşünmüştü acaba?

Lucy'nin dehşet içindeki yüzüne baktı. Lucy nasıl böylesine kör olabilirdi? Anlaşılan, durumu yanlış yorumlayan sadece Nick değildi. Belki başkaları da Greg'le seviştiğini sanıyorlardı. Bu kuşkunun sadece Nick'in beyinde oluştuğunu sanmakla aptallık mı etmişti acaba?

"Greg benim üvey kardeşim Lucy. Başka bir şey yok aramızda. Hiçbir zaman sevgilim olmadı, olmasını da istemem... Sara'nın dudakları ge-rilmmişti. "Zaten o da istemez. Birbirimize kar-deşçe bir sevgiden başka duygu beslemedik...

Lucy, «Nereden bilebilirdim? diye sordu. «Öy-le mutlu görünüyordunuz ki.. Ben de seviştiğinizi sandım. ..

Sara telefona koştu. "Greg'i aramam gerek... Lucy boğuk bir sesle, "Boşuna," dedi. «Eve gel-mek üzere yola çıktı bile...

Sara öfkeyle ona doğru dönünce, Lucy ürkerek geriledi. Dudakları titriyordu. «Özür dilerim," dedikten sonra ellerini yüzüne kapadı. «Greg ne-ler düşündü acaba? Öyle şeyler söyledim ki!»

«Neler söyledin?" Sara'nın rengi bembeyaz olmuştu. Lucy'nin sözleri Greg'i kim bilir ne hale getirmişti? Sara'yı gebe bıraktı diye onu suçla-yınca, Greg

nasıl perişan olmuştu kim bilir? Sara,

'zavallı Greg,' diye düşündü.

Lucy cevap veremiyordu. Sara ona kızmanın yersiz olduğunu anladı. Kadıncağız' çok üzülyordu. Sara da ona her zaman yumuşak davranırdı. Lucy ömrü boyunca acı çekmişti. Ona öf-kelenmek boşunaydı.

Sara sakın görünmeye çalışarak, "Ne yapalım, olmuş bir kere," dedi. "Greg seni bağışlar. İyilik etmek istediğini anlıyorum;" Yalnızca, korkunç bir yanlış yapmışsın. En iyisi, birer kahve içip kendimizi toplayalım."

Lucy kahve yapmaya gidince, Sara da Jeremy" ye telefon ederek, o gün Suffolk'a dönemeyeceğini haber verdi. "Kardeşim geliyor, evde bulunmam gerek." dedi. Ertesi sabah buluşmak üzere sözleştiler.

Sara telefonu kapadı. Lucy kahveyi getirmişti. Çekinerek, «Greg çok kızarmı dersin?" diye sordu.

Sara, "Greg sana kızmaz Lucy," diye gülümse-di. 'Sana hiçbir zaman kızamaz, ama anlaşılan senin bundan haberin yok zavallılık,' diye geçirdi içinden.

Greg onda ne buluyordu da böylesine seviyordu? Lucy ne fazla zeki, ne de güzeldi. Ufak te-fek, esmer, kendi halinde bir kadıncağızdı. Yine de Greg, eli eline degecek olsa heyecanlanıyor, Lucy'ye belli etmeden onu seyrediyor ve saatler-ce resimlerini çiziyordu.

Sara, "Ben biraz hava alayım,» dedi. "Başım ağrıyor. Çarşıdan bir isteğin var mı, Lucy?"

"Hayır, sağ ol. Ben de Greg gelmeden önce evi biraz toparlayayım..."

Sara onun bu haline gülümseyerek evden çık-tı. Lucy, evi güzel göstermek için çalışıp didine-cek, çalışırken de üzüntülerini unutacaktı. Greg' in dairesine girmemesini söylemek Sara'nın hiç aklına gelmedi. Kendisi Greg'in mahremiyetine saygı gösterir ve çağırılmadan yukarı çıkmazdı.

Eve döndüğünde kapıda bir taksi duruyordu. Arabadan inen Greg Sara'yı görünce onu dik-katle süzdü. Genç kız onun koluna girdi, içini çe-kerek, «Panik sona erdi canım"; dedi. "Ben ba-ıyıldım diye, Lucy olur olmaz şeyler düşünmüş. Ne gebeyim, ne de olmaya niyetim var.»

Greg sunturlu bir küfür savurdu. Dişlerini sı-karak, «Hay Allah kahretsin," diye homurdandı sonra, "Deli gibi koştum geldim. Lucy çok telaşlıydı. Ölmek üzeresin sandım. 'Sonunda Rawdon muradına erdi, Sara da hapı yuttu diye düşün-düm.»

Sara kıpkırmızı kesildi. «Unut bunu artık. Özür dilerim Greg. Lucy'nin aklından, geçenleri bilemezdim. Ona kızma sakın. Yaptığı yanlışları anlayınca, zaten dehşete düştü.»

Greg'in yüzü birden değişti. "Öyle mi?» diye mırıldandı. «Zavallılık.» Eve doğru yürüdüler. Greg kapıyı açtı ve birden olduğu yerde dona-kaldı. Sara hemen sokuldu, ne oluyor, diye içeri baktı. Lucy merdivenlerden iniyordu. Elinde bir tomar kâğıt vardı. Yüzü bembeyaz olmuştu.

Greg taş kesilmişti sanki. Sara, Lucy'nin elin-deki kâğıtlara bakınca midesine kramp girdi. Kadın, Greg'in çizdiği resimleri bulmuştu.... Kendi resimlerini... Fal taşı gibi açılmış gözlerle Greg'e bakıyordu.

Sara, aklını 'başına toplamaya çalışarak sokak kapısını kapadı. Bu durumda ne söylenebilirdi? Lucy, put gibi duran Greg'e resimleri uzattı. Greg boş gözlerle karşıdaki duvara bakıyordu. Resimlerden biri Lucy'nin elinden kayıp yere düştü. Sara, resmin altında bir şeyler yazılı olduğunu gördü, okudu ve aynı şeyleri Lucy'nin de okumuş olduğunu anladı. Lucy, artık Greg'in ken-disi için beslediği duyguları biliyordu. Bunun üzerine Sara hızla kendi odasına girdi. Onları yalnız bıraktı.

Greg resmin altına, "Sevgilim, her şeyim," diye yazmıştı. Sara bu sözleri hatırladıkça kızarıyor, bunları okuduğu için de kendine öfkeleniyordu. Sanki gizli bir şey yapmış gibiydi. Greg bunların bilinmesini istemezdi. Lucy'nin resimleri gördüğünü, altındakileri okuduğunu' anlayınca çok öfkelenmiş olmalıydı.

Dışarıdan ses gelmiyordu. Sara, ne olur ne olmaz diye yatak odasının kapısını sıkıca örttü. Transistorlu radyosunu açtı ve çekmecelerini yerleştirmeye koyuldu. 'Zavallı Greg' diye düşünüyordu. Çocukcağz şu an neler çekiyordu kim bilir? Sara bunu düşündükçe, Nick'le ilgili üzüntülerini bile unutuyordu. Büyük bir olasılıkla, Greg Lucy'yi artık tamamen yitirmiş olabilirdi.

Duygularının ortaya çıkduş olması, gelecek için her türlü umudu yok etmişti. Çünkü Greg, sevgisi açığa çıkınca buradan kaçır ve sürekli olarak Lucy'den uzak durmaya çalışırdı. Peki, şimdi ne olacaktı acaba?

Sara öylesine dalmıştı ki, odaya birinin girdiğini fark etmedi. Birden Lucy'yi karşısında görürnce şaşırđı. Ne diyeceğini bilemezken Lucy karyolaya oturdu, parmaklarını kenetledi. «Ne-den söylemedin bana? diye sordu.

«Alay mı ediyorsun sen?»

Lucy başını kaldırdı, kıpkırmızı olmuştu. «Sen i biliyor muydun?»

Sara başını salladı. Acaba Greg'le aralarında ne geçmişti? Greg yukarıya çıkmış, yüreğindeki yarayı tek başına mı sarmaya çalışıyordu? Bütün olanlar onu nasıl etkilemişti?

Lucy birden, "Öyle şaşkın durumdayım ki," dedi. «Hiç bilmiyordum, hiç sezmemiştim. Resimleri görünce merak ettim. Hoşuma da gitti. Çok güzel resimlerdi. Bunlara bakarken, yavaş yavaş kavradım durumu. Bir an ne olduğunu anlayamadım. Sonra sizin geldiğinizi duydum, aşağı indim ve Greg'in bana bakışını görünce kuşkum kalmadı.»

Sara, «Bu konuyu konuşmasak daha iyi olur,.. dedi. «Greg bilse çok sinirlenir.»

Lucy, «Ama biriyle konuşmam, dertleşmem gerek," diye mırıldandı. «Hep Greg'le senin sevdiğinizi sanıyordum. Aslında herkes öyle düşünüyordu. Niye evlenmiyorsunuz diye merak ediyordum. Birbirinize öyle düşkündünüz ki. Sonra, ikiniz için de başkalarıyla ilişkiniz olduğu konusunda söylenti yoktu. Oysa Greg'in peşinde pek çok kadın var. Greg çok yakışıklıdır, çok çekicidir. Buna şaşmamak gerek. Ama onun gözü kimseyi görmüyordu. Seni sevdiği için böyle yaptığını sandım...

Sara, Lucy'nin içini dökmesine fırsat vermekten başka yapabileceği bir şey olmadığını anlamıştı. Lucy'nin yanına oturdu, elini tuttu. «Greg'e ne söyledin?» diye sordu.

«Ne söyleyebilirdim? Tek kelime bile söylemedim.»

Sara,'zavallı Greg,'diye düşündü.

«Ondan gebe kaldın diye çocukcağızı buraya çağırdığımı 'düşünüyorum da! Oyle de kötü konuştum ki... Greg'in yaptıklarının beni ilgilen–dirmediğini o zaman kestirmem gerekirdi. Çok öfkelenmişim, bunu ona da belli ettim.»

Sara yumuşak bir sesle, ..Demek onun ne yap–tığı seni ilgilendiriyor?» diye sordu. Rengi solmuştu Lucy'nin.

"Hem sandığımdan da çok,» dedi. Bir an duraladı. Az 'Önce ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Şimdi sırası değil. Daha çok erken.» Telaşla aya–ğa kalktı. "Ben yemek hazırlayayım.»

Sara onun arkasından uzun uzun baktı. Lucy, çözümsüz, üzüntülü olduğu zamanlar yaptığı gibi kendini işle avutmak için yine mutfağa koşu–yordu. Genç kız, Greg'in yanına gitmek istemedi.. Greg hoşlanmazdı bundan.

Bir saat kadar sonra Greg, kapıyı vurup girdi. Bir şey söylemeden bakiştılar. Greg'in yüzü sakindi, ama gözlerinin altında gölgeler vardı. Sa–ra, onun dudağının alaylı bir ifadeyle hafifçe kıvrıldığını gördü. Sonra, «Ben Fransa'ya dönüyorum,» dedi genç adam.

Sara, herhangi bir tepki göstermeden, sadece başını sallamakla yetindi.

«Ben yokken onu buradan uzaklaştır. Onunla aynı çatı altında yaşayamam.»

Sara, Greg'in sakin görünüşüne rağmen, son derece yıkılmış olduğunu sezdi.

Onun yüzünü biraz olsun güldürmek için, akla gelebilecek her şeyi yapmaya hazırды. Bu yüzden ters tepkiyle karşılaşmayı bile göze alarak usulca, «Karnım–da senin çocuğunu taşıdığımı sandığı için büyük bir kıskançlığa kapılmış,» dedi.

Dondu kaldı Greg. Bir an gözlerini yerden ayırmadı. Sonra ağır ağır başını kaldırdı, göz göze geldiler. Sara'nın yüzü donuktu. Genç adam boğuk bir sesle, "Bana telefon ettiğinde çok öfkeliydi," dedi. ..Tepesi atmıştı.»

«Gerçekten öyleydi.» Dudaklarını ısırды. ..Da–ha çok erken olduğunu söyledi. Düşünmek, ka–rar vermek için zamana ihtiyacı var.»

Greg, "Bana bunları söylemedi,» diye mırıldan–dı. «Tek söz etmeden, elinde resimlerle öylece durdu.» Sonra "Resimleri yaktım,» diye ekledi. «Yanıp kül oluşlarını seyrettim. Bunu yıllar ön–ce yapsaydım keşke.»

«Greg...» Sara dehşete düştü. Resimlerin ne kadar güzel olduğunu hatırlamıştı. «Nasıl yap–tın bunu?»

Greg acı acı güldü. «Çok kolay oldu.» Sonra pencerenin önüne gitti. Dışarı bakarak, "Bunca olay, bana buraya neden geldiğimi unutturdu.» dedi. ..Neden bayıldın Sara? Hasta mıydın?»

"Bir şey değildi. Bir partiye gittim, galiba iç–kiyi fazla kaçırmışım.»

Greg döndü, dik dik baktı. «Yalan söylemeyi beceremiyorsun,» dedikten sonra gülümsedi. «Ama cevap vermek istemiyorsan, seni sıkıştı–racak değilim. Bana ihtiyacın olursa, nerede ol–duğumu biliyorsun. Her an gelirim.»

«Biliyorum.» Sara dile getiremediği duygularını da gülümseyişine aktardı. Genç adam dışarı çıkarken Sara kül gibi benziyle yatağın üzerinde oturuyordu. Greg'in duygularını açmadan yıllar yılı Lucy'yi nasıl sevdiğine hayret etmişti hep. Ama şimdi kendisi de Nick'i aynı umutsuz aşkla sevmeye başlayınca, Greg'in durumunu anlamaya başlamıştı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jeremy, ertesi gün Sara'yı Suffolk'a götürdü. Kendisi de bir kaç saat orada kaldıktan sonra Londra'ya döndü. Jeremy öyle bitkin görünüyordu ki, Sara, kendisi ayrıldıktan sonra partide ipin ucunun kaçırıldığını sezdi. Jeremy, ağır bir hastalıktan yeni kalkmış birine benziyordu.

Sara çalışmasını çarşamba günü tamamladı. Sonra albayı çağırarak resmi gösterdi. Albay şaşırmişti. «Çok güzel olmuş,» dedi. «Gerçekten çok güzel olmuş.»

Sara da sonuçtan hoşnuttu. . Albayın sevdiği suluboyaların etkisini uyandıran pastel renkler kullanmış ve bu yumuşak tonlar Suffolk'un havasını yansıtmakta çok yardımcı olmuştu. Bu tablo çerçevelenip duvara asıldığında, albayın öteki resimleri yanında aykırı kaçmayacaktı.

Sara, albayla vedalaşırken gerçekten üzüntü duyuyordu. Birbirleriyle iyi anlaşmışlardı. Sara adamı yakından tanıdıkça sevmişti. Albay onu; anlamlı bir bakışla süzerek, «Herhalde Jeremy ile görüşürsünüz,» dedi. «İkinizin anlaşmasını görmek beni sevindiriyor.»

Sara, albayın çöpçatanlığa niyetlenmemesi için dua etti. Jeremy'inin yanındayken insan eğleniyordu gerçi, ama onu ciddiye almak olanaksızdı. Tabii genç kız bundan albaya hiç söz etmedi.

Sara'nın elinde yeni peyzaj siparişleri yoktu. Bu arada Greg'in yayıncı bir arkadaşı telefon ederek, ondan bir kitabı resimlemesini rica etti. Sara içten kaçınmazdı. Bunu da seve seve yapacağını söyledi. Yayıncı, kitabı Sara'ya gönderdi. Kitabın bazı resimlerinde kuşların yer alması gerekiyordu. Sara, çizmeyi düşündüğü kuşları kendi bahçesinde bulamayınca, Londra Hayva–nat Bahçesine gitme ye karar verdi.

Bahar güneşi' insanı iyice ısıtıyordu. Sara re–sim yapmaya ara verince, çimenlerin üzerine uzandı. Bir yandan sazlık arasında gezinen flamingoyu seyrediyor, bir' yandan da portakal yiyordu. Flamingo ince bacakları üzerinde, gar–den partiye gitmiş bir düşes zarafetiyle yürüyor, tozpembeye çalan tüyleri hafif hafif kırırdıyor–du.

Sara, kendisine doğru yaklaşan sesler duydu. Ve bunlardan birini tanıyınca, yüreği ağzına geldi. O yana bakmak istemiyordu, ama elinde de–ğildi. Gözlerini Kontrol edemiyordu sanki. Hafifçe döndü.

Nick, yanında kısa pantolonlu üç çocukla bir–likte geliyordu. Çocuklar gü1üşüp koşuyorlardı. Yanlarında bir de kadın vardı. Düz, uzun saçları, ince çizgili yüzünün çevresine dökül–müştü. Nick'in koluna girmiş, bir şeyler anlatı–yordu. Sara onu tamdı. Nick'in kardeşi judith'di bu. Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla Nick'e öğüt veriyordu. Ama Sara onları görünce öyle sarsılmıştı ki, Judith'in neler söylediğini duya–madı.

Nick, kardeşini can sıkıntısıyla dinliyordu. Kaşları, o güzelim mavi gözlerinin üzerinde ka–ra bir çizgi gibi çatılmıştı. Çevresine bakınırken ansızın Sara'yı gördü ve olduğu yerde donup kaldı. Yüzünün anlatımı değişti, vücudu gerildi. Durdu ve Sara'ya bakmaya başladı. judith'in la–fı ağzında kalmıştı Nick'in yüzündeki ifadeyi görünce sustu, onun baktığı yöne çevirdi başını. Sara hemen önüne baktı. Bir yandan da sinirli bir şekilde çimenleri yoluyordu. Yanaklarının yanmaya başladığını hissetmekteydi. Sonra, Nick'in kendisine doğru yaklaştığını, kardeşinin ise yoluna devam ettiğini fark etti. judith, ken–dilerini beklemeden koşuyorlar diye oğullarını azarlıyordu.

Sara, Nick'in siyah ayakkabılarını gördü, ama başını kaldırmadı. Nick tek söz etmeden, tepesinde dikilmiş duruyordu. Sara, onun bakışlarının üzerinden ayrılmadığının farkındaydı. Sürüp giden sessizlik yüzünden, Sara'nın boğazı kuru–muştı. Konuşacak durumda değildi. Son görüş–tüklerinde, Nick'in öfkesi öylesine şiddetliydi ki, bu kez Sara ona bakmaya bile korkuyordu. Ama Nick de ne diyeceğini bilemez gibiydi galiba. Ne var ki oradan bir türlü uzaklaşmıyor, durmuş Sara'yı seyrediyordu.

Sonra birdenbire Sara'nın yanına, çimenlere oturdu. Bunun üzerine Sara başını kaldırdı, göz ucuyla belli etmeden baktı. Adam yerden bir ot kopartmış, elinde evirip çeviriyordu. «Kardeşim–le yeğenlerimi gezmeye çıkartmıştım,» dedi. «Se–nin ne işin var burada?»

«çalışıyorum. »

Sara'nın bu tek kelimeyi nasıl söylediğini bir Tanrı biliyordu, bir de kendisi. Sesi kuru ve donuktu.

Nick uzandı, onun resim defterini alıp sayfa–ları karıştırmaya başladı. Az sonra, «Çok güzel desenler» dedi. Sara defteri onun elinden aldı, sertçe kapattı. Onun burada oturup, kendisiyle böyle havadan sudan şeyler konuşmasını istemi–yordu.

«Kardeşimle oğullarını taksiye bindirip gön–derdikten sonra, benimle yemek yer misin?»

Sara saçlarını savurarak, olmaz gibilerden başını salladı. Nick derin derin göğüs geçirdi.

«Yalvarmam mı gerek?» diye sordu.

Sara bu sözü duyunca şok geçirdiğini sandı. Başını kaldırarak, Nick'in kaygılı gözlerine baktı sonra. Adam boğuk bir sesle, «Seninle konuşmam gerek,» diye ısrar etti.

«Konuşacağımız hiçbir şey yok.»

Nick dişlerini sıktı. «Benim konuşacaklarım var.»

«Neymiş o?»

« Yaşamını sürüklediğin çıkmazdan söz etmek istiyorum.» .

Nick'in sesinde öfke, duygusallık ve burukluk birbirine karışmıştı. Sara başını yana çevirerek başka taraflara bakmaya başladı. Nick ona doğru eğildi. Fısıldar gibi konuşuyordu şimdi. «O gece evinde kim vardı?» diye sordu. «Başka bir sanatçı mı? Hanıday'in bilmediği biri mi? Sen tek başına yatağa giremez misin?

Sara cevap vermedi. Dudakları kilitlenmişti adeta.

Nick, «Kendini ne hale getirdiğinin farkında mısınız?» diye devam etti. «Birinin sana içinde bulunduğun durumu göstermesi gerek. Böyle giderse kendini mahvedeceksin.» 'Sesi alçak, boğuk ama nefret doluydu nedense. Sara bu sesi duydukça, yüreğinin paramparça olduğunu hissediyordu. «Kaç aşğın

oldu? Sayısını hatırlıyor mu–sun acaba?» Nick uzandı, Sara'nın bileğini tut–tu. Öylesine sıkıyordu ki, Sara can acısıyla inle–di. «Adlarını bırak, yüzlerini olsun hatırlayabili–yor musun bari?»

Öfke ve acı, Sara'yı düşüncesiz tepkilere sü–rükledi. Nick'in suratına öyle bir tokat attı ki, eli bir an adamın yanağına yapışmış gibi oldu. Nick boğuk bir iniltiyle geri çekildi. Bakışlarındaki öfke, Sara'yı korkuttu. Nick'in de kendisini tokatlayacağını sandı bir an.

Koşan ayak sesleri, sessizliği ve gerginliği boz–du. Yeğenlerinden biri kendilerine doğru gelir–ken, Nick de doğrulup ayağa kalktı. Sara kıpır–damadan oturuyordu. Kıpırmızı olmuştu. Her yanı titriyordu. Nick, yeğeninini elini tutup ora–dan uzaklaşırken, Sara başını çevirip bakmadı. Yolun sonunda judith'in durduğunu görüyordu. Kadının yüzünde şaşkınlık ve korku vardı.

Sara, 'onu tokatladığımı görmüş olmalı' diye düşündü. Nick'in çılgınca tepkisini, Sara'ya vurmak için havaya kalkan elini de görmüştü kuş–kusuz. Kim bilir aklından neler geçirmişti? Alela–cele eşyasını topladı. Nick yeniden döner diye korkuyordu. Onu bir daha görmeden buradan gidebilmek için koşar adım çıkış kapısına yö–nelde. Hemen bir taksiye atlayıp eve döndü.

Lucy birkaç gün önce kendi evine taşınmış, Greg ise daha Fransa'dan dönmemişti. Sara evde yalnızdı. Ve içinde bulunduğu durumdan ötürü, bu yalnızlıktan hoşnuttu. O gece, yatağına kıvrılıp uzun uzun ağladı. Nick'in nefreti onu yaralamış, öfkelenmişti.

Sara, ellerini ağlamaktan kızarıp şişmiş göz–lerine bastırdı. Ne diye sevgilisi olmadığını söy–lememiş, Nick'i inandırmaya çalışmamıştı sanki? Kendisi için yanlış şeyler düşündüğünü neden açıklamamıştı? ,

Uyuyamayınca kalktı. Sade bir kahve pişirdi ve bunu içerken," Nick'i

kendisine inandırmak için son bir girişimde bulunması gerektiğine karar verdi.

Nick onu bankasını görmeye çağırmamış mıydı? Bankaya giderse, her karşılaşmalarında aralarında uyanan cinsel coşkuya yol açmayacak bir ortamda buluşmuş olurlardı. Belki de, kendi iş yerindeyken öfkelenmeden Sara'yı dinleyebilir, söylediklerine inanabilirdi. Sara, Nick'in ne düşüneceğini, kendisini temize çıkarmak için yalan söylediğini sanacağını da biliyordu. Ama yine de Nick'in kendini hor görmesine daha fazla katlanamayacaktı.

Sara ertesi gün Londra'nın iş merkezine doğru arabasını sürerken, dik akşam güneşi camlara vuruyordu. Nick'ten randevu almak için telefon etmemiştir. Böylece bankada olması ve kendisiyle görüşmeyi kabul etmesi şansa kalıyordu. Posta müdürlüğünün minareye benzer yapısına baktı. Bunun uzun kulesi öteki yapıların arasından göğe doğru yükseliyor, Londra'nın silüetini vazgeçilmez bir biçimde bütünlüyordu.

Yoğun trafikte santim santim ilerleyen arabalar konvoyuna katılan Sara, geciktiği için sinirlenmeye başladı. Günün belirli saatlerinde bu caddeler tamamen tıkanır aslında. Oysa şimdi arabanın içinde beklemeye dayanacak hali yoktu.

Sonunda Lazreth alanına varabildi. Arabasını ağaçlı bahçeler arasında, bir yere park ettiği sırada, Rob'un bu alanla ilgili özlem dolu anıları aklına geldi. Birden hüzünlendi genç kız. On dokuzuncu yüzyıldan kalma bu yapıların dört yanı balkonlarla çevriliydi.

Sara ağaçlıklı yolu geçti. Beyaz, geniş basamakları çıktı. Sütunlu kapıdan gireceği sırada, parlak düğmeli üniforma giymiş bir adam koşarak kapıyı açtı. «İyi günler küçük hanım,» diye gülümsedi. «Size yardımcı olabilir miyim acaba?»

Sara, duyduğu heyecanı belli etmemeye çalışarak, «Mr, Rawdon'u görmek istiyordum,» dedi.

Kapıcı onu şöyle bir süzdü. «Randevunuz var mıydı?»

Sara, hayır anlamına başını sallayınca, adaşmın yüzündeki ifade ciddileşiverdi. «Bağışlayın efendim ama Mr. Rawdon randevusu olmayanları kabul etmez,»

Sara neredeyse gülecekti. Kader böyle istiyordu demek. Kaderle baş edilmezdi. Sesini çıkarmadan döndü, yürüdü, Kapıcı şaşkın bakışlarla arkasından bakakaldı. O sırada bankanın iç telefonu çalmaya başlaşmıştı. Kapıcı buna cevap vermek için içeri girerken Sara da karşıya geçip arabasının kapısını açtı. Binmeden önce başını kaldırarak bankanın 'gerçekten zevkli yapısına göz attı. Sonra da kaşıcının elini sallayarak merdivenlerden ona doğru koştuğunu gördü. Ama aldırış bile etmeden arabaya binip, kontak anahtarını çevirdi.

Kapıcı da aynı anda arabanın kapısına yapışmıştı. «Küçük hanım...» diye soluk soluğa seslendi.

Sara pencereyi açtı. Kayıtsız bir yüzle adama bakarken, «Bir şey mi istiyorsunuz?» diye sordu.

«Küçük hanım... İçeri buyurursanız, Mr. Rawdon sizinle görüşecek.» ,

Sara başını sallarken, dudaklarındaki gülümseyişin donukluğunu hissediyordu. «Fikrimi değiştirdim,» dedi. «Mr Rawdon'a, geliş nedenimin önemli olmadığını söyleyin.» Sonra arabayı çalıştırdı.

Kapıcı, kadınların tutarsızlığı karşısında şaşırılmış gibi başını kaşıyarak orada kalakaldı.

Ama o sırada turuncu bir kamyon, Sara'nın çıkış yolunu tıkamıştı. Sabırsızlıkla beklemeye başladı genç kız. Parmakları direksiyonda tempo tutuyordu. Birden Nick arabanın yanında beliriverdi. Kapıcı onu görünce saygıyla geri çekilip yol açmıştı, ama Sara hiçbir şeyin farkında de-ğildi. Gözlerini turuncu kamyonun ayırmıyordu.

Nick elini arabanın üstüne koydu, Sara'ya baktı. Sonra hızla kapıyı açtı. Sara onu gördüğü zaman küçük dilini yutacaktı neredeyse. Karşı çıkacak oldu ama Nick'in güçlü parmakları bileğini çoktan kavramıştı.

Sara, «Bırak da gideyim», diye mırıldandı. Ne var ki Nick'in aldıracağı yoktu. Onu arabadan çıkardı kapıyı kapatıp kontak anahtarını da ka-pıcıya atarak, «Anahtarları al Roberts,» dedi. «Arabayı kilitle ve ben sana 'söylemeden de anah-tarları kimseye verme.»

Sara öfkeyle, "Onlar benim anahtarlarım," di-ye atıldı. Ama Nick onu karşı' kaldırıma sürüklemeye başlamıştı bile. Sara onun elinden kur-tulmaya çalışırken, «Bana kaba kuvvet kullanmaya kalkışma,» diye homurdandı. Ama Nick hiç cevap vermedi. Genç kıza ite kaka merdiven-lerden çıkartıp, mermer döşeli antreye soktu. Bir duvar saati, salondaki derin sessizliği vurgu-lamak istercesine tik-taklarını yayıyordu çevre-ye. Saatin altında, üzerinde sıra sıra telefonun durduğu masada, griler giyinmiş silik bir kadın oturuyordu. Nick, Sara'yı asansöre doğru sürük-lerken belli etmeden başını kaldırıp onlara baktı.

Asansörün kapıları kapanınca Nick, Sara'nın yüzüne doğru eğildi. Sert hatları iyice katılaş-mıştı. Genç kız, «Sen ne yaptığını sanıyorsun?» diye Bordu. «Unutma ki randevu almadım.»

Nick'in mavi gözleri öfkeyle parıladı. «Oda–ma çıkıncaya kadar kes sesini.. Sen adamı çıldırtırsın.

Nick'in odası, en üst kattaydı. Baştanbaşa ha–lı kaplı koridorda adam Sara'yı kolundan yaka–lamış, adeta sürükleyerek odasına götürürken, koridordakiler başlarını kaldırıp merakla bakıyorlardı. Bu bakışlardan rahatsız olmaya başla–mıştı Sara.

Nick onu odaya soktu, kapıyı kapadı. Kollarını kavuşturarak kapı ya dayandı sonra. Soluk solu–ğaydı. "Sana yetişeceğim derken neredeyse bir mil rekorunu kıracaktım.» dedi. «Ama formdan düşmüşüm...

«Hiç zahmet etmeseydin.»

«İlk kez kendiliğinden geliyorsun bana.» Hafif–çe güldü. "Zahmet etmemek olur mu hiç?»

Sara'nın yüzü alev alev yanıyordu. Başını çevirip bakamıyordu bir türlü. Nick bir an durduktan sonra, "Neden geldin?» diye sordu. Soluğu nor–male dönmüştü artık.

«Önemi yok...

«Hey yarabbi... Önemi olmasaydı, kalkıp buralara kadar zahmet etmezdin. Hayvanat bahçe–sinde söylediklerim için mi geldin? Sonunda ka–fana dank etti mi?»

Sara öfkeyle döndü. -Evet, kafama dank etti Mr. Nicholas Rawdon. Benimle öyle konuşmaya nasıl cüret edersin sen? Benim hakkımda nasıl' olur da birtakım yargılara varabilirsin?—

Nick hemen atıldı. «Unutuyorsun galiba. Se—nin erkeğe tepki gösterme yeteneğın hakkında kişisel deneylerim var.»

«Bu tepkiler karşılıklı!»

Nick dudaklarını sıktı. «İnkâr etmiyorum. Se—ni arzuladığımı hiçbir zaman gizlemeye kalkışmadım. Ama herkesle yatağa girmeyi kabul ede—mem.»

«Ben de edemem".. Sara'nın sesi duyduğu acı—dan ve öfkeden titriyordu.

Nick güldü. «Neden yalan söylüyorsun? For—cell'in sana sahip olduğunu sakın inkâr edeyim deme. Peşinden nasıl koştuğunu gördüm. O ge—ce evine aldığıın adamı bir yana bıraksak bile, ortada Forcell var.»

Sara, «Evdeki Lucy idi,» dedi usulca.

Nick hayretle bağırdı. «Ne?»

«Lucy diye bir arkadaşım. Kendi evi dekore edildiği için bizde kalıyordu.»

Sara, bir an Nick'in buna da inanmadığını san–dı. Sonra Nick omuz silkerek dudağını büktü.

«Herhalde Halliday onu sana gözcülük etsin di–ye bırakmıştır, öyle değil mi? Seni tek başına bırakmayacak kadar iyi tanıyordur ne de olsa. Evime geldiğin gece, Halliday'in bu tutumu za–ten ortaya çıkmıştı.»

Sara'nın yüzü donuktu. «Beni suçlamandan usandım artık Rawdon. Şunu kafana sokmanı istiyorum. Greg benim sevgilim değil, üvey kar–deşim.»

Nick'in karakaşları, alaylı bir biçimde kalktı. «Yine mi o eski masala başlıyoruz? Biraz geç kalmadın mı? Onunla seviştiğini itiraf etmiştin. O gece evimden koşa koşa gidişinde, Halliday' in seni parmağında nasıl oynattığını kanıtladı.»

«Beni baştan çıkartmanı engellemek için, za–ten inanmaya can attığın bir yalan söyledim sa–na. Seni kendimden uzak tutmam gerekiyordu. Eğer o yalanı söylememiş olsaydım, beni rahat bırakmazdın.» Sara'nın bir kedininkini andıran i yeşil gözleri Nick'e dikildi. «Söyle, bırakır mıydın? Tavrını açık seçik ortaya koymuştun.»

Nick kıpırdamadı. Bakışlarını Sara'nın yüzün–den ayırmıyordu. «O gece bizim evdeyken, Halliday telefonda, hemen dönmezsen seni bıraka–cağını söyledi mi?»

Sara, «Hayır,» diye inlercesine cevap verdi. «Bir arkadaşımız ölmüştü. Konuştuklarımız onunla ilgiliydi. Rob yıllardır hastaydı, ama ölü–mü beklenmedik bir biçimde birdenbire oluverdi. Greg çok üzgündü. Ne var ki, beni kendisi için değil, Rob'un karısını avutmam için çağırdı. Greg Lucy'yi büyük bir aşkla sever. Onun acısına da–yanamadı. Lucy'nin ıstırabını görünce yıkıldı.»

«Greg sana âşık değil mi?» Nick'in sesi şaşkın ve titrekti.

Sara onun gözlerinin içine baktı. «Hayır, Greg beni sevmez. Yani senin düşündüğün anlamda sevmez. Birbirimize çok yakınız, çok bağlıyız. Ama aramızda romantik bir ilişki yoktur. Greg benim için yan baba, yarı ağabeydir. Ben de onun hem kızı, hem kardeşi sayılırım.»

Nick Sara'ya doğru bir adım attı Yüzü karar-mıştı. «İlk tanıştığımız gece gözlerini ondan ayıramıyordun.»

«Çünkü Greg, Lucy'yi düşündükçe üzülüyor ve içiyordu. Tabii ki gözümü ondan ayıramazdım. Ben ondan sorumluyum. O da benden.» Giderek öfkelenmekteydi. Bakışları' Nick'i ok gibi delip geçiyordu. «Ama boşuna çene yoruyorum,» diye devam etti. «Sen kendi kafadaki gerçeğe inanmak istiyorsun, öyle değil mi? Bir daha yanıma yaklaşma. Ömrümün sonuna kadar yüzünü gör-mek istemiyorum. Kimse bana fahişe diyemez Mr. Rawdon. Bundan böyle, kafadaki çirkefi kendine sakla!»

Sonra hızla kapıya yürüdü. Nick onun kolunu tuttu, sıkıca büktü. «Dur Sara, dur diyorum...»

Genç kız bir silkeleyişte kolunu kurtardı. «Dokunmabana,» diye haykırdı.

Nick'in sekreteri elinde gri bir dosyayla kapı-nın önünde bekliyordu. Sara kapıyı açıp hızla çıkınca, kadın' yana çekilerek yol verdi. Koridor-dan geçerken, yine herkes onu süzüyordu. Nick sekreterini orada bırakıp, Sara'nın peşinden koşmaya başladı. Tam o sırada asansör de o ka-ta geldi. Bir kadın indi içinden. Sara onun me-raklı bakışlarına aldırmadan asansöre doğru atıldı. Nick peşi sıra koşuyordu. Ama asansör-den az önce inen kadın

sert bir sesle, "Nick?» di-ye bağırınca durdu birden. Bu da Sara'ya, asan-söre binip kapıyı kapatacak kadar zaman kazan-dırmıştı. Soluk soluğa mermer döşeli antreye in-diği zaman, kapıcıdan anahtarlarını istedi. Ama kapıcı çekingen bir tavırla gülümsedi. «Anahtar-larınızı Mr. Rawdon verecek küçük hanım.»

Kapıcının bakışlarını izleyen Sara gözlerini asansöre çevirdi. Asansör aşağı iniyordu. Nick geliyordu kuşkusuz. Genç kız koşa koşa banka-dan çıkıp oradan geçen bir taksiyi çevirerek kendini içeri attı. Nick hızla merdivenlerden iner-ken taksi hareket etmişti bile. Nick arkaların-dan bakakaldı.

Sara, ne yapması gerektiğine hemen karar vermişti. Arabasının anahtarları Nick'de oldu-đuna göre, peşinden geleceği kuşkusuzdu. Genç kız onun için Lucy'ye gidecekti: Ama ne yazık ki, Lucy evde yoktu. Sara merdiven başına otu-rup beklemeye başladı. Bir süre sonra Lucy so-luk soluğa merdiveni tırmanıp da karşısında Sa-ra'yı görünce afalladı birden.

Hayretle, «Ne işin var burada?» diye sordu. Sara ayağa kalkarak, «Seni bekliyordum.» de-di.

Lucy bir yandan kapıyı açarken, bir yandan da genç kızı süzüyordu. «Bir tuhafısın Sara,» de-di. «Neyin var? ..Bir şeyler olduğu kuşkusuz, Ba-yıldığın geceki haline benziyorsun.»

Sara zorla gülümsedi. «Öyleyse şimdiden söyleyeyim, Greg'e telefon etmeye kalkarsan bil ki gebe falan değilim.»

Lucy kızardı. «Ben de gebesin demedim ki. Ay-nı yanlışı bir kez daha yapmam, merak etme.»

«Öyleyse sen insanüstü bir yaratıksın. Keşke ben de aynı yanlışı iki kez

yapmasaydım.»

Lucy mutfağa yürüdü. «karnın aç mı? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı?» ?

Sara, mutfaktaki yüksek tabureye dayandı. Lucy onu dikkatle süzdü.

“Sen ve Greg öyle sıkı ağızlısınız ki, insan ne yapacağını şaşırıyor.» –

Sara konuyu değiştirmek için en iyi yolun, Lucy'yi- sevdiği bir işe yönlendirmek olduğunu biliyordu. «Bir tost yaparsan yerim.» dedi. Lucy'nin en hoşlandığı şeylerden biri, dostlarına yemek sunmaktı. Tostu hazırlarken, “Sen de, Greg de doğru "dürüst karnınızı doyur–muyorsunuz,» dedi. «İkiniz de değnek gibi sıska–sınız.»

Sara onun bu görüşüne katıldı.«Greg'in bakıl–maya ihtiyacı var. Ben onu her öğün doyurmaya çalışıyorum, ama bir kez çalışmaya başladı mı, yemeği unutuveriyor.» .

Lucy hafifçe gülümsedi. Sonra başını çevirdi ve 'yüzündeki ifade parlak siyah saçlarının ar–dında gizlendi.

Sara tostunu isteksiz isteksiz yerken, .Bu gece burada kalabilir miyim?» diye sordu. Nick'le konuşması sinirlerini altüst etmişti. Hiçbir şey yi–yecek durumunda değildi aslında. Sinirden midesine kramplar giriyordu.

Lucy, Tabii kalabilirsin,» dedi. Meraklanmış–tı. Neler olduğunu öğrenmek için bir şeyler sormak istiyor, ama Sara'nın cevap vermeyeceğini bildiği için kendini tutuyordu. 'Greg ile Sara'nın özel yaşantıları konusunda nasıl sıkı ağızlı, olduklarını öğrenmişti. Onların bu tutumuna say–gı gösteriyor,

gereksiz sorulara yönelmiyordu. Genç kızın lokmaları zorla yuttuğunu fark edin→ce, tost tabağını onun önünden aldı. «Aslında yemek istemiyorsun, değil mi? Neler olduğunu bilmiyorum, ama istemeye istemeye yemenin ya→rarı olmayacağını biliyorum hiç değilse.»

Sara güldü. «Nereden anladın?»

«Aynaya bir göz atarsan görürsün.»

Sara aynaya bakınca, yüzünün halinden kendisi de ürktü. Yanakları solmuş, gözlerinin altı gölgelenmişti. Suratı cansız bir maskeden farksızdı. Nick Rawdon mahvediyordu onu.

Sara; Lucy'yi rahatsız etmemek için kıpırda→madan yattı ve bir türlü de uyuyamadı. Lucy, Rob'un ölümünden sonra uzun süre uykusuzluk çekmiş, daha yeni yeni uykusunu düzene sokabilmişti. Sara bu düzeni yeniden bozmak istemi→yordu.

Ertesi sabah kendi evine gitti ve arabasının kapının önünde durduğunu gördü. Anahtarlar da paspasın üzerindeydi. Anahtarların yanına bırakılmış olan notta, Nick'i bankadan araması rica ediliyordu. «Seninle görüşmem gerek,» diye yazılıydı. Sara notu yırttı ve asık bir suratla yaptığı resmin başına geçti.

Öğleden sonra telefon çaldı. Sara' telefonu açınca, Nick'in boğuk sesini duydu. «Sara, seninle konuşmam gerek.»

Sara cevap vermeden telefonu kapadı. Tam arkasını döneceği anda telefon yeniden çalınca, telefonu açtı ve öylece bıraktı. Ama bir saat son→ra, Nick'in arabasının homurtusunu işitti. Oda→nın ortasında durdu, merdivenlerdeki

ayak seslerini ve zilin uzun uzun çalınışını dinledi. Nick, daha önce de yapmış olduğu gibi evin yan tarafına geçti sonra. Ama Sara o kapıyı kilitlemişti. Usulca Greg'in katına çıktı ve Nick'in kapıyı yumruklayıp tekmelemesine aldırmış etmemeye çalıştı.

Nick o gece yine aradı. Sara telefonu sürekli açık bırakamayacağı için bu kez konuşmak zorunda kalmıştı. Öfkeyle, «Beni aramaktan vazgeç,» dedi. «Yoksa bu evden taşınmak zorunda kalacağım Senine konuşmak istemiyorum. Ömrümün sonuna kadar seni bir daha görmek istemiyorum.

Telefonu öyle hızla kapattı ki, Nick'in kulak zarı bu gümbürtüden sarsılmış olmalıydı. Ama onun kesin kararlı olduğunu da anlamıştı herhalde. Bir daha ne telefon etti, ne de eve geldi. Sara bu durumdan hoşnuttu. Rahatlamıştı. Gerçeğinden haykıra haykıra ağlamak geliyordu, ama bunun nedeni Nick'den nefret etmesiydi. Ne zaman aynaya baksa, ondan nefret etmesi gerektiğini yeniden hatırlıyordu. Çünkü gözlerinin altındaki gölgelerin, yüzüne yerleşmiş gerilimin nedeni Nick'ti.

Onu bir daha görmek istemiyordu. Değişik yetiştirme biçimleri içinde büyümüş, ortak hiçbir yanları olmayan iki insandılar.

Sara, Nick'i düşünmemek için kendini çalışmaya verdi. Fırsat buldukça da Lucy'ye gidiyor, uzun uzun Greg'den söz ediyordu. Lucy'nin Greg'e yakınlık duyması için elinden geleni yap maktaydı. Hiç değilse Greg'in duygusal çöküntüden kurtulmasını sağlamak istiyordu.

Greg Fransa'dan döndüğünde, güneşten yanmış, ama her zamankinden daha da zayıflamıştı. Lucy ile ilk karşılaşmalarında onunla göz göze gelmemek için bakışlarını sürekli kaçırıyor-du. Lucy de ona bakamıyordu. Yüzü kıpkırmızıydı. Giderek bu donukluktan sıyrıldı ve Greg için tasarladığı yemeği hazırlamaya başlayınca Greg'in duygularını düşünüp utanmaktan vazgeçti.

Yemeğin güzel olmasından öylesine mutluydu ki, Greg yemekten sonra kıpırdayamayacağını söyleyince Lucy içtenlikle güldü. Sonra da onun bulaşığa yardım etmesini kabul etti. Sara bunu görünce şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Yavaşça dışarı çıkıp ikisini yalnız bıraktı. Greg için ko-lay olmayacaktı. Uzun, çok uzun bir süre bekle-mesi gerekecekti. Ama günün birinde isteğine kavuşacağı anlaşılıyordu.

Greg, bir akşam Sara ile Lucy'yi baleye götür-mek istedi. Kendisine resim sipariş etmiş olan biri davetiye vermişti. Yaz aylarında bale bileti bulmak çok zor olduğu için, kaçırılmayacak bir fırsattı bu.

Sara yeni bir elbise aldı. Bu düz, beyaz bir kı-yafetti. Saçının rengini iyice ortaya koyuyordu. Lucy çok heyecanlıydı. Greg tiyatrodaki ona yer gösterirken, Lucy kızarak gülümsedi. Heyecandan elindeki programı düşürüp duruyor, Greg de her seferinde eğilip bunu alıyor ve gülerek ona uzatıyordu. Sara onları kendi hallerine bı-rakıp, çevresine bakınmaya başladı. Ve az sonra, karşı taraftaki localardan birinde. Nick'i gördü.

Hemen başını çevirdi. Onunla göz göze gelmek istemiyordu. Nick elindeki programı incelemek-teydi. Yanındaki güzel kadın ise, bütün kadınla-rın yaptığı gibi hayran bakışlarını Nick'in düz-gün profiline dikmiş, gözlerini ayıramıyordu.

Işıklar sönerken Sara yeniden Nick'in locası-na baktı ve onun silüetini görünce yüreği parça-lanacak gibi sıkıştı. Yanındaki kadının parlak elbisesi ve beyaz gerdanındaki pırlantalar, her kımıldanışta parlıyordu. Perde arasında Sara göz ucuyla yeniden onlara baktığında, Nick'in, kadının anlattığı bir şeye kahkahalarla güldüğü-nü gördü.

Sonra Nick başını çevirerek, salona göz gez-dirmeye başladı. Sara ise ona görünmemek için hemen eğildi, yere attığı programını aramaya koyuldu. Nick'i'n daha kendisini görmediğini anlamıştı. O yüzden bir türlü başını kaldırmıyor, yerde sözüm ona programı arıyordu. Greg, «Ne yapıyorsun? Ne

oldu?» diye sordu,

Sara programı aldı, ağır ağır doğruldu. «Bir şey yok,» derken, bir yandan da yüzündeki kızarıklığın başını eğmesinden olduğu sanılsın diye dua ediyordu.

Sara Nick'e bakmadı. Ne var ki içinden bir ses, onun kendisini gördüğünü söylüyordu. Gözünü perdenin üzerindeki yaldızlı süslere dikmişti. Ama sırtından aşağı yayılan bir ürperti sarmıştı her yanını. Başını o yana döndürmeden, yan gözle locaya baktı. Nick, locanın kadi-fe kaplı korkuluğuna yaslanmış, elindeki opera dürbününü kendisine çevirmişti.

Greg, Sara'ya doğru eğilerek, tiyatroya girerlerken aldığı çikolata kutusunu uzattı. Ama genç kız çikolata seçmekte öylesine oyalandı ki, Greg şaşırıldı. Sonra, «Çok mu sıcak geldi?» diye sordu. «Yüzün kıpkırmızı olmuş.»

Sara, «Hayır,» diye yalan söyledi. Greg elinin tersiyle Sara'nın yanağına dokundu.

Sonra, «Hayır da ne demek, alev alev yanıyor–sun işte,» diye homurdandı.

«Burası çok havasız da ondan. Sana da öyle gelmedi mi Lucy?»

Lucy eğildi kaşlarını kaygıyla çatarak Sara'ya baktı. «Bilmem, fark etmedim.» Sonra Greg'le bakiştılar. Lucy hafifçe omuz silkti. Sara onların bu tavrını görmedi.

Perde açıldı, salonun ışıkları karardı ve müzik başladı. Sara, Nick'in locasına yeniden baktı ve hemen başını çevirdi. Çünkü adam dürbünü hâla onun üzerinden ayırmamış, sahnede ne olup bittiğiyle ilgilenmeden Sara'yı

seyrediyordu.

Genç kız, Nick'in yanındaki kadının uzanıp ona sahneyi işaret ettiğini gördü, Opera dürbünü ağır ağır sahneye doğru çevrildi.

Nick yeniden dönüp ona bakmadı. Sara koltuğunda donmuş gibi oturuyordu. Sahnedekiler birer beyaz gölge gibi şekillenmeden gözlerinin önünden geçiyor, müzik beyninin içinde kendi duygularına karşı bir uğultu meydana getiriyor-du.

Nick'i yeniden görmek, yüreğinin derinliklerine gömdüğü aşkı olanca coşkuyla yüzeye çıkarmıştı. Bütün gece o güzelim profili seyrederek oturabilirdi. Ağlamak istiyordu. Ama ağlamadı; Dudaklarında donuk bir gülümseyişle oturuyor, çevresindekilere içindeki fırtınayı belli etmeme-yi umuyordu. Ne var ki, Greg'in bu yapmacık gülümseyişe aldanmayacağından da korkmak-taydı.

Nick'in locasındaki bir hareket Sara'nın dik-katini çekti. Beyaz smokin gömleği karanlıkta yer değiştirmişti. 'Herhalde yanındaki kadına eğildi, belki de öptü diye düşündü. Yoksa ne di-ye 'kıpırdayacaktı Nick? Sara'nın yüreği bu kez de kıskançlığın mensesinde sıkışmıştı. Başını yeniden sahneye çevirince, balenin sona ermek-te olduğunu gördü. Büyük bir alkış koptu. Perde açılıp açılıp kapandı, çiçekler geldi, balerinler gülümsediler, eller öpüldü. Sara, bir uyurgezer gibi seyrediyor ve başını Nick 'in locasına çevir-meye cesaret edemiyordu.

Greg, az sonra Lucy ile Sara'yı kalabalığın arasından geçirerek kapıya doğru götürdü. Sara'nın çevresinde, müzikten, baleden, orkestranın icrasından söz eden sesler yükseliyor, o ise bütün bunların dışında, donuk bir 'tavırla yürüyor-du. Greg arkaya baktı. Onun bu halini görünce kaşları çatıldı. Sara da hemen yapmacık bir gülümseme oturttu dudaklarına.

Kalabalık fuayede zorlukla yürüyorlardı. Sa-ra gözlerini Greg'in sırtından ayırmıyor; Nick'i görürüm endişesiyle bakışlarını hiçbir yana çe-virmiyordu. En büyük isteği kendisine acı vere-cek yeni bir karşılaşma olmadan buradan çıkıp gitmekti.

Hiç kuşkusuz, Nick o güzel kadının yanında olacaktı. Bu gece Sara'yı görecekti hali yoktu. Bel-ki de Sara'yı kafasından silip atmıştı bile. Ya-nındaki kadın gibi sevgilileri varken, ne diye onun peşine düşmüştü?

Bunlar, Nick'in dünyasının kadınlarıydı. Onun geldiği paralı sınıfın kadınlarıydı. Sara bütün bunların dışındaydı ve bundan da pişmanlık duy-muyordu.

Sonunda gecenin serinliğine çıkabildiler. Greg bir taksi bulmaya gitti. Lucy de eğildi, iskarpininin bağını bağlamaya koyuldu. Sara durmuş, yıldızlara bakıyordu. Sokak lambalarının aydın-lığında sönük görünen yıldızların yeri sanki ora-sı değildi.

Bir ses, «Sara,» diye fısıldadı ve bir el dokun-du koluna.

Genç kız dondu kaldı. Başını çevirdi. O sırada Greg uzaktan el salladı onlara. Hiçbir şeyin farkında olmayan Lucy, «Bir taksi bulabilmiş,» diye sevinçle söylendi. «Hadi gel.»

Sara, Lucy'nin peşinden yürüdü. Ama Nick ko-lundan kavramış, gitmesini engelliyordu.

Sara ona bakmadan, «Bırak beni,» diye mırıldandı.

Nick elini çekti. Ve Sara, ona dönüp bakmadan yürüdü gitti...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Haziran ortalarındaki sıcak dalgası, Londra sokaklarından adeta yanardağ dumanı püskürten bir güneşle sardı her yanı. Sara sıcaktan bitkindi. Çalışmıyordu. Onun bu halini gören Greg fena halde kaygılanmıştı. Sara'ya, «Pek iyi görünmüyorsun,» dedi.

Sara zorla gülümseyerek Greg'in gözlerinin içine baka baka yalan söyledi. «Çok iyiyim. Merak etme.»

Zaten son günlerde genç kız aynı yalanı tekrarlarmaktan başka bir şey yapmıyordu. Çünkü Lucy de en az Greg, kadar kaygılanmakta, Sara ona da hep aynı karşılığı vermekteydi. Ne kadar kötü durumda olduğunu kimseye sezdirmek istemiyordu. Greg ya da Lucy bunu anlayacak olurlarsa, Sara'nın mutsuzluğuna yeni bir boyut daha eklenecekti.

Kent'li bir kadın, bahçesinin resmini yaptırmak isteyince, Sara bunu Londra'dan kaçmak için fırsat bildi. Böylece Londra'dan, Nick'in çevresinden ve Greg'in meraklı bakışlarından uzaklaşmış olacaktı.

Sara'nın Kent'e gittiği gün, Greg de Cambridgeshire'a hareket edince, çiçeklere bakmak için Lucy onlarda kalmaya başladı. Genç kız, Nick Rawdon'u kesinlikle unutmaya kararlı olarak yola çıktı. Gittiği evin adı Heronbrook'du. Kent'in denize inen yamaçlarına kurulmuştu ev.

Mrs. Walters, Sara'ya yazdığı mektupta evi iyice ta-rif etmiş olduğundan genç kız Heronbrook'u kolayca buldu. Ev, ana yoldan sapılan dar bir şose üzerindeydi. Sara, arabasını park edince bir sü-re dışarı çıkmadı, ilgiyle evi seyretti. Ev ne fazla büyük, ne de ufaktı.

Sara kapıyı çalınca, lacivertler giyinmiş, orta Yaşlı bir kadın açtı kapıyı. Gözleri, mart ayına Özgü bir gökyüzü maviliğindeydi. Uzun boylu, iri yapılı, at suratını andıran uzun yüzlü, haşin tavırlı bir kadındı bu. Sara ona hayretle baktı. Acaba bütün sanatçılardan nefret mi ediyordu kadın.

Bu tür insanları daha önce de görmüştü. Kadın soğuk bir tavırla, "Buyrun,» dedi.

Sara, şaşkınlık ve tedirginlik içinde eve girdi. Duvarları meşe kaplı salonu geçtiler. Sara kadı-nın arkasından yürürken, plili yeşil elbisesinin etekleri, zarif bacaklarının çevresinde salınıyor-
du.

Kapalı bir oda kapısının önüne geldiler. İri ya-rı kadın, odadaki kişiye Sara'nın geldiğini haber vermek için, «Miss Nichols...» diye yüksek sesle haykırdı. Bu seste, kendisini tanıtmaktan çok, suçlayan bir ton vardı sanki.

Sara, nazik bir gülümseyişle odaya girdi ve ka-dife koltuktan doğrulan kadını görünce donakaldı.

Nick'in kız kardeşi, Nick'in evindeki fotoğrafta gördüğü o sevimli gülüşüyle kendisine bakıyordu. Sara'ya doğru yürürken elini uzatarak, "Gel-diğimize çok sevindim,» dedi. Sara endişeyle çev-resine bakınmaya başlamıştı. "Merak etmeyin, Nick burada değil,» diye onun yüreğine su serp-ti kadın.

Sara şok geçirmiş gibiydi. Bir robot gibi judith' in elini sıktı. judith

gölümsedi. "Gelin oturun. Çok bitkin görünüyorsunuz.»

Daha fazla ayakta durmaya gücü kalmadığı için hemen oturdu Sara. Bacakları titriyor, dizlerinin bağı kesiliyordu. Zevkle döşenmiş odaya göz gezdirdikten sonra, yeşil gözlerinde koca bir soru işaretiyle yeniden karşısındaki kadına bak-tı.

Judith, Sara'yı karşılayan kadına döndü. "Çayı getirebilirsin Tilly.»

Yaşlı kadın ellerini beline dayayarak, .Bu iş hiç hoşuma gitmiyor", dedi. Konuşurken iri diş-leri görünüyor, bunlar da onun, at suratını būs-bütün tatsızlaştırıyordu.

Hoşlanıp hoşlanmadığını soran, yok sana," dedi Judith. "Hadi git de çayı getir.»

Sara, her iki kadını da dikkatle süzdü. Arala-rındaki ilişkiyi merak ediyordu. Eve girerken yaşlı kadının hizmetçi olduğunu sanmış, oysa şimdi' kuşkuya düşmüştü. Tiliy'nin Judith'e ce-vap verişindeki kendine güven, onların akraba olduğu izlenimini uyandırıyor. Kadın, o boşuk sesiyle, "Ya Nick öğrenirse ne diyeceksin?» diye sordu.

"Tiliy, sen kendi işine bak!" Judith 'in sesinden, her an kontrolünü kaybedip bağırma'ya' hazır olduğu anlaşılıyordu. Tilly ona ters ters baktıktan sonra, hiçbir şey söyle-mededen döndü ve topal bir karga gibi sol ayağını sürükleyerek odadan' çıktı. Bunu gören Judith,

"Aman yarabbi, topallıyor,» diye haykırdı.

Sara hayretle sordu: .Neden?' Ayağını mı in-citti?»

"On yıl önce ayağı burkulmuştı, ama şimdi bir şeyi yok, Nick aile doktorumuzu getirip bak-tırdı. Doktor herhangi bir sakatlık kalmadığını söyledi. Ama Tilly'nin tepesi attı mı, hemen to-pallamaya başlar.»

Sara yeşil kadife koltuğa yaslanarak, "Neden tepesi attı?» diye sordu.

«Yaptığım şeyi onaylamıyor da ondan.-

Sara yeşil gözlerini Judith 'in yüzünden ayır-madan yavaşça sordu. "Peki, ne yapıyorsunuz? Ben neden buradayım Mrs. Walters?»

«Bana Judith de lütfen.» Judith 'in güzel yüzü tatlı bir gülümseyişle aydınlandı. «Seni tanımak için buraya çağırdım. Açık konuşmak gerekirse, elimden bir şey gelip gelİneyeceğini anlamak için çağırdım.»

Sara koltukta dikildi. «Hangi konuda?»

Genç kızın sesindeki sertliği duyan Judith yü-zünü buruşturdu. "Lütfen sinirlenme. Zaten Nick'in sinirli tavırlarından bıktım, bir de senin-le uğraşmayayım. Nick asla yumuşak huylu biri olmamıştır. Ama bu yıl büsbütün çekilmez bir hal aldı. Tilly de, ben de, Nick'in birine tutulduğunu anladık. Ama kim olduğunu kestiremiyor-duk. Sonra, hayvanat bahçesindeki halinizi gör-düm ve tabii hemen durumu anladım. Ama se-nin kim olduğunu bilmiyordum. Nick bu konu-da tek söz etmiyordu. Bazen insanı delirtecek kadar sıkı ağızlıdır.»

Sara, "Adımı, nereden öğrendin?" diye sormak-tan kendini alamadı.

"Şey..." Judith 'in yanakları pembeleşti. «Bu pek dürüst sayılacak bir yol değil. Zaten Tilly' nin bana kızmasının bir nedeni de bu. — Geçen hafta sonu Nick'de kaldım ve o evde yokken masasının gözlerini karıştırdım.»

Sara'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. «Ben de bu konuda Tilly'nin görüşündeyim.» dedi.

— Judith, «Her neyse,» diye devam etti. «Ben öğ-reneceğimi öğrendim: Bir çekmecede gazeteden kesilmiş bir resim buldum. Senin bir sergide çe-kilmiş resmindir bu. Yanında bir ressam vardı. Altında da adın yazılıydı. Adını ve ne iş yaptığını öğrendikten sonra, gerisi kolay oldu tabii. Çeşitli yerlere telefon, edip adresini' aldım ve sa-na yazdım.»

Sara, parlak kızıl saçlarını önüne dökerek bi-çimde başını eğdi ve eteğinin plileriyle oynama-ya başladı. «Kardeşin konusunda gösterdiğin il-gi ve kaygıya saygı duyuyorum. Ama yanlış bir izlenime kapılmışsın. Mr. Rawdon'la benim a-ramda hiçbir şey yok.»

Judith, «Saçmalamayı bırak,» diye çıkıştı.

Sara, bir anda kıpkırmızı kesilmişti. «İnan ki...»

"Sen istediğin kadar diret. Ben ağabeyimi iyi tanırım. Onu hiç böyle görmemişim.» —

Sara'nın soluğu kesilecek gibi oldu. "Halinde ne var?_ diye sorduğu an pişman olmuştu, ama olan olmuştu bir kere. Judith 'in gözlerinde zafer parıltıları ışıldıyordu.

"Hasta bir köpek gibi perişan,» deyince Sara gülsem mi, ağlasam mı düşüncesiyle bocalamaya başladı. Judith, "Nick o perişan halde dolaşırken ben de ellerimi bağlayıp oturamazdım,» derken kapı açıldı ve Tilly, tekerlekli bir tepsiyi iterek içeri girdi.

Judith ile Sara'yı ters ters süzerek, "Çocuklar→dan biri bu konuştuklarınızı duyarsa pek mi iyi olur?» diye homurdandı.

"duymazlar.» -

"Duyabilirler - ve eğer duyarlarsa ne olacağını gayet iyi biliyoruz. Bu sözleri onlarda kullanma→ya kalkışırlarsa, babaları hiç hoş karşılamaz.

"Sonra ben suçlu duruma düşerim.» Kocaman, be→cerikli elleriyle çayı koydu. "Peki, burada kalacak mı? Biraz akli varsa, Londra'ya dönmeli.»

Judith, Sara'ya döndü. «Kaliyorsun, değil mi?»«Hayır, kalamam Genç 'kız konuşurken Ju→dith 'e bakamıyordu. Tilly çay fincanlarını elleri→ ne tutuştururken, Judith 'e,

"Nick böyle davrandığın için sana teşekkür etmeyecektir.» dedi.

Judith, "Ben de teşekkür beklemiyorum,» diye kesti onun sözünü. "Hadi git de kendi işine bak Tilly. Madem yardım etmeyeceksin, bari ayak bağı olma.»

"Benim asıl işim Nick... Kundaktayken de benim işimdi, şimdi de. Bu yaptıklarını duyunca çok sinirlenecek.» Tilly öfkeli bakışlarını Sara'ya çevirdi. "Zaten bu da istemiyor Nick'i. Sen bu işe hiç karışma.»

Sara yerinden öyle hızla fırladı ki, neredeyse çayı döküyordu. "Bu konuyu sizlerle görüşemem,» dedi. "Gitmem gerek.,,

Judith onun elini sıkıca tuttu. "Ne olur, hiç değilse çayını iç. Benimle konuş. Nick burada değil nasıl olsa. Hadi, git artık Tilly! Her şeyi berbat ediyorsun.» Judith, kızgın bir çocuk gibi ayağını yere vurunca, Tilly azarlıcasına baktı ona.

"Pekâlâ. Bildiğini oku bakalım. Ama Nick durumu öğrenince, ağlaya sızlaya bana koşma.»

Kapıyı vurdu çıktı. Judith, genç kıza döndü.

"Ne olur, otur da çayını iç.»

Sara istemeye istemeye oturdu. Gözlerini fincandan kaldırmadan, "Ama Nick'le ilgili herhangi bir şey konuşmam.» dedi. Judith ona ufak i sandviçlerin bulunduğu bir tabak uzattı. Genç' kız bir tane aldı. Ama lokmalar boğazına diziliyordu. Judith neşeyle,

"Bizim evin önündeki derenin resmini yapman ne kadar sürer?» diye sordu.

"Yapamam bunu. Olanaksız bir şey. Beni anlamalısın. »

"Ben olanaksız bir şey istemiyorum ki. Sadece bir süre burada kalmanı, seni tanımayı arzu ediyorum.»

Sara başını kaldırdı; "Neden?»

"İnan ki, Nick gelmeyecek. Senin burada olduğunu bilmiyor. Hafta içinde de işinin başında olur. Zaten önceden haber vermeden gelmez.»

Sara elindeki tabağa ve yarısı yenmiş sandviçe bakıyordu. "Yanlış yoldasın,» dedi. "Nick bana karşı ciddi bir ilgi duymuyor.»

Judith hemen atıldı. "Peki ya sen?»'

Sara bir an duraksadı. Sonra, "Hayır, ben de ilgi duymuyorum,» diye karşılık verdi.

Judith, istediği sonucu elde etmiş bir tavırla. "Öyleyse burada kalıp bahçemizin resmini yapmanda ne sakınca var?» diye sordu.

Sara buruk buruk gülümsedi. "Sen de ağabeysin kadar inatçısın.»

"O da inatçıdır, öyle değil mi? Bildiğini okur. O gün ona tokat atman çok hoşuma gitti. Ben de hep onu tokatlamak istemişimdir, ama çocukluğumuzda benden çok büyüktü. Üstelik hiç sarkınmadan karşılık verip tokadı indirirdi.»

Sara hafifçe gülümsedi. "O gün beni de tokatlayacak sanmışım.»

"Ben de. O gün akşama kadar deli gibiydi. Çocukları bile çekemiyordu. Oysa genellikle onlara karşı sabırlı davranır. Hatta Andrew, Nick'in pek değer verdiği kriket sopasını kırdığı zaman bile, Nick biraz söylenmiş, başka bir şey yapmamıştı. »

«Andrewen büyükleri mi?,.

Judith 'in çocuklarından söz etmesi için fazla zorlamaya gerek yoktu. Hemen kocaman bir albüm getirdi.

Sara'nın eline tutuşturup çocuklarının resimlerini göstermeye başladı. Bazı fotoğraflarda çocukların babası da görülüyordu. Kırk yaşlarında, sakın görünüşlü bir adamdı. «Şimdi Meksika'da,» diye içini çekti Judith. «iş için gitti. Haftalarca süren iş gezilerine çıktığın da çok sıkılıyorum. Ama onunla gitme m de olamnaksız. Çocukları yalnız' bırakırsam, Tilly'yi çıldırırlar.»

Saatine bir göz attı. «Onlar da gelirler neredeyse. İsviçreli dadılarıyla yürüyüşe çıkmışlardı. »

«Tilly kâhya mı?»

Judith evet anlamına başını salladı. «Nick isteyecek olsa, Tilly beni hemen bırakıp onun yanına gider. Ama Nick'in yanında Firth çalışıyor. Nick de, Tilly 'ye benim daha çok ihtiyacım olduğunu söyleyerek, onu yanına almıyor. Ama Tilly, Nick'i daha çok sever. İlk göz ağrısıdır o.» «Tilly uzun zamandır sizin yanınızda mı?»

«Doğduğumdan beri. Hatta Nick'in doğumun–dan beri diyebilirim. Şimdi evi çekip çeviriyor ve hepimizi hizaya getiriyor. Nick'in yanma git–mesi benim de işime gelir, ama Nick bu Aptallı–ğı yapmaz.»

Sara güldü. «Sen de seviyorsun herhalde Tilly' yi.»

Judith içini çekti. «Sevmez olur muyum? Ama tipik bir diktatördür. Neyse ki Nicola'yı çok seviyor. Küçük kızıma, Nick'in adından esinlene–rek Nicola dememiz çok iyi olmuş, değil mi? Tilly bu adı duyar duymaz, kıza bayıldı, bağrına bas–tı.» Ayağa kalktı birden. «Sana odanı göstereyim. Evin en güzel odasını sana ayırdım. Manzarası harikadır.»

Sara karşı kaymaya çalışarak Judith 'in peşin–den yürüdü. «Bak ben gerçekten...»

Judith, «Hiçbir sakıncası olmaz," diye sözü onun ağzına tıkadı. «Seni gerçekten tanımak istiyorum. Üstelik bir tablona sahip olmak beni çok sevindirecek!>

Genç kız, Judith 'in arkasından geniş merdi–venleri çıkarak kendisine ayrılan büyük, güneş–li odaya girdi. Judith, onu valizini açıp yerleş–mesi için yalnız bırakarak, gülüşe oynasa eve gelen çocuklarının yanına döndü.

Sara eşyasını yerleştirdikten sonra, yemyeşil çimenlerle kaplı bahçeye bakan pencerenin önü–ne geldi. Akşam güneşi pembeli mavili bir renk, cümbüşü yaratıyordu camlarda. Tüm oda, sanki camla kaplanmış gibiydi.

Bir süre sonra Sara, Tilly'nin sert sesiyle ken–dini topladı. «Böbrek yer

misin?. diye soru-yordu kadın.. Bu soruda, 'Hele bir yeme de göre-yim,' gibilerden bir tehdit havası vardı.

Sara, «Ben ne olsa yerim," dedi.

«İyi, çünkü bu akşam yiyecek başka bir şey yok. Nick de aylardır yemeden içmeden kesildi...

Tilly'nin bakışları, sanki bu durumdan Sara'yı sorumlu tutarcasına suçlayıcı nitelikteydi. Sara yanaklarının kızardığını! hissetti. Hiç sesini çı-karmadı. Ama kadının susmaya niyeti yoktu anlaşılır. «Ben Judith gibi her şeye burnumu sok-mam, diye devam etti. «Ama Nick yememeye başlarsa canım sıkılır...

Sara soğuk bir tavırla, "Bunu benimle değil de, kendisiyle konuşsanız daha iyi olmaz mı? diye sordu.

Gözlerini kısarak, «Hmm dedi Tilly. "Sen kaç yaşındasın bakayım?»

Sara, «Yirmi dört,» diye karşılık verdi. "An-nem babam öldü. Londra'da oturuyorum ve ekmeğimi kendim kazanıyorum.» Birdenbire gü-lümsedi.

"Nick'in canını burnuna getirdin, değil mi?»

Sara dilinin ucuna kadar gelen cevabı yutup dudağını ısırıldı. Tilly belli belirsiz gülümseyerek, "Kırmızı saçlarını görür görmez, senin ne menen bir kız olduğunu anlamıştım,» dedi. "Pek ateşlisin, öyle değil mi?»

Sara Ona dik dik baktı. Sonra, "Benim hakkımnda hiç birşey bilmiyorsunuz,» dedi. ..Siz lütfen kendi işinize bakın, başka şeye 'de burnunuzu sokmayın. »

Tilly bu kez açıkça sırttı. "Yerinde duramayan ateş parçasısın sen. Nick'in parmaklarını yakmaına şaşmamak gerek.»

Sara başını dikti, kadının yanından geçip yürüdü. Tilly de topallaya topallaya peşinden geliyor, bir yandan da söylenip duruyordu, Sara, 'cadı karı, benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edebiliyor: diye homurdandı.

Ama o hafta, güneşli bahçenin resmini yaptığı sürece Tilly hakkındaki fikri değişti. Judith 'i ve çocukları da sık sık görüyor, ama hepsinden çok Tilly ile beraber oluyordu. Çünkü kadın dere kıyısına gelip resimle ilgili fikirler öne sürmekteydi. Sara önceleri buna sinirleniyordu, ama giderek gülmeye ve Tilly'nin görüşlerini duymak için sabırsızlanmaya başladı. Kadının söylediklerinde her zaman bir gerçek payı oluyordu aslında.

Judith, Sara'dan on yaş kadar büyük, güzel âşık ve mutlu bir kadındı. Sara onu sevmişti. Ama Tilly ile ahbablık etmek daha çok hoşuna gidiyordu. Tilly, onu yaşamı konusunda sorular sormaktaydı. Greg'den söz açılınca, "Demek bu Greg, seninle beraber oturuyor?» dedi.

"Greg benim üvey ağabeyim. Aynı evde oturuyoruz. İkimizin de birer dairesi var.»

Tilly onu süzdü. "Demek evli değil?»

Sara, Greg bir an önce Lucy ile evlensin diye içinden dua ederek, "Henüz

değil.» dedi.

Tilly, Evlenmeyi düşünüyor mu?» diye sorunca, Sara ona Lucy ile Rob'un hikâyesini anlatmaya koyuldu. Kadın üzümüştü. "Yazık olmuş,»dedi... Benim de bir kardeşim vardı:. O da buna benzer bir şeyden öldü.» Sonra birdenbire Sara' yı gafil' avladı. "Nick kıskandı, değil mi?»

Sara başını kaldırdı baktı. Yanakları al al olmuştu. Cevap vermeden başını çevirdi. Tilly gümlerek uzaklaştı.

Sıcak haziran günleri, evi ve bahçeyi büyüleyici bir hale sokmuştu. Judith'in oğulları derede çamurdan baraj yapıyorlar, Sara neşeyle onları seyrediyordu. Sonra baraj yıkılıp da çamur suya karışınca, çocuklar bağıra çağıra uzaklaşıyorlardı.

Oyun parkında oturup kuşları izleyen ve bütün gün, ..Baba, baba» diye konuşmaya çabalaayan Nicola ise Nick'e olan benzerliğiyle Sara'yı şaşırtıyordu. Bu bebek çehresinde Nick'in sert mavi bakışlarıyla karşılaşmak gerçekten şaşırtıcıydı. Judith, Nicola'nın dayısına benzediğini söylerken doğru söylemişti. Çocuk büyüdükçe bu benzerlik de artacaktı herhalde.

O gün güneş öylesine kızgındı ki, Tilly bir yerlerden bulup çıkardığı eski bir hasır şapkayı getirdi. Bunu Sara'nın başına geçirirken, "Başına güneş geçecek", diye söylendi: «Çıkarma sakın."

Tilly giderek kendisini de parmağında oynatmaya kalkıyor, Judith'e ve çocuklata nasıl sözünü geçiriyorsa, kendisine de aynı davranışı uygulamaya çalışıyordu. Sara, bu ev ve çevresindeki her şeyi Tilly'nin bir çeşit sahiplenme duygusuyla gördüğünün farkındaydı. Kendisine de aynı yaklaşımın' gösterilmesine bir yandan seviniyor, bir yandan da öfkeleniyordu. O da giderek yaşlı kadını sevmeye başlamıştı.

Sara, fırçanın sapını dişleri arasına kıştırarak hasır şapkayı geriye itip dereyi seyre koyuldu. Bir dere resmi yapmak onun yeteneğini sınamak anlamına gelirdi. Çünkü akarsuyun resmini yapmak çok zordu.

Birden Sara'nın kulağına birtakım sesler geldi. Başını çevirip de Nick'i görünce neye uğradığını şaşırıp birden. Nick, Annabel Forcell ve Jeremy ile birlikte yamacın tepesinde duruyordu. Judith de yanlarındaydı. Ama ilk bakışta yalnızca Nick'i fark etti. Açık bej, yazlık bir elbise vardı sırtında. Kahverengi gömleğinin yakası açıktı. Öylesine şaşırmıştı ki, Sara onun yüzündeki ifadeyi görünce 'afallamak' sözünden başka tanım bulamadı. Çünkü kendisi de onu görünce aynı biçimde afallamıştı. Nick'in yüzüne biraz daha bakınca, kendini tutamayarak gülmeye başladı. Bu sırada Nick'in gözlerindeki şaşkınlık yerini yavaş yavaş öfke ye bırakıyordu.

Jeremy kollarını açarak Sara'ya doğru ilerledi. «Sevgilim, senin ne işin var burada?»

Sara ayağa kalktı. Jeremy'nin, ellerini tutması-na ses çıkartmamıştı. Gülümseyerek resmi gösterirken, «Başka ne işim olabilir sanıyorsun?" diye sordu.

Bu sırada Annabel de yanlarına gelmişti. «Ama çok geziyorsun," diyen sesinde düşmanca bir soğukluk vardı. Sara, onun parti akşamını ve kendisinin Nick'le birlikte gidişini unutamadığını hemen sezdi.

Nick ellerini ceplerine sokmuştu. Önce resme, arkasından dereye, en sonunda da ters ters kardeşine baktı. Judith son derece masum bir havaya bürünmüştü. Jeremy, «Seni çok aradım," dedi. «Ama hiçbirinde evde değildin. Tekrar görüştüğümüze çok seviniyorum."

Sara, «Ben de seni gördüğüme sevindim,» diye tatlı tatlı gülümsedi. Jeremy onu ellerinden tu-tup kendine doğru çekerek hafifçe öptü.

Judith sordu: «Burası 'çok sıcak değil mi? Nasıl dayanıyorsun?»

«Tilly bana bir şapka uydurdu, Nasıl... Yakışmış mı?»

Şapka eskimiş ve solmuştu. Ama Sara'nın par-lak kızıl saçları Üzerinde öylesine güzel duruyordu ki. Jeremy 'nin bakışları hayranlıkla parladı. ,«Çok yakışmış,» dedi.

Bu sırada Sara belli etmeden kirpiklerinin arasından Nick'e bir göz attı. Nick de ona ba-kıyordu, ama göz göze geldiklerinde başını çe-virdi, bahçenin ötesinde uzanan yeşil tarlaları seyretmeye başladı. Ama Jeremy, «Kardeşinle birlikte Fransa'ya gittiğini sanıyordum,» der de-mez onlara döndü tekrar.

Sara, «Greg çoktan geldi,» dedi. «Bir atı gör-mek için şimdi Cambridgeshire'da.»

Judith, Nick'in dik bakışlarıyla karşılaşma-maya çalışarak neşeli bir sesle sordu. «Neden hep birlikte eve gidip çay içmiyoruz?»

Sara, Jeremy'nin yanında yürüyordu. Mavi şortu ve ince bluzuyla hoş bir görüntüsü vardı.

Bu kadar tatsız bir çay masası olamazdı. Ağzı-nı açıp tek söz etmeyen Nick, buz gibi bir tavır-la oturuyor ve Sara'ya hiç bakmıyordu. Annabel ise boyuna ona bir şeyler anlatmaktaydı. Judith ağabeyiyle göz göze geldikçe tedirgin

oluyor, ama fazla belli etmemeye çalışıyordu. Jeremy ise çevresinin farkında bile değildi. Bütün dikkatini Sara'ya vermiş, bir konudan ötekine atlayarak sürekli konuşuyordu.

Jeremy'nin aklına gelebilecek bütün konular tükenince, Sara yaptığı resimden söz etmeye başladı. Bu kez de dinleme sırası Jeremy'deydi. Son derece sinirlenmişti Nick. Sara, göz ucuyla baktığı zaman onun parmaklarıyla trampet çaldığını görebiliyordu.

Annabel ise bütün yeteneklerini kullanarak onunla konuşma çabası içerisindeydi, ama Nick yalnızca arada bir başını sallamakla yetiniyordu. Kaşları çatıktı. Mavi gözlerinden öfke saçıyordu. Birden ayağa kalktı. Yüzünün çizgileri sertleşmişti. Jeremy'ye dönerek, «Eğer şehre döneceksen, yola çıkma zamanı geldi,» diye homurdandı.

Jeremy, efendisinin kırbaç sesini duyunca salta duran bir köpek tavrıyla yerinden fırladı. "Emredersiniz efendim,» dedi, ama gözleri Sara' daydı. Bir şey söylemek için ağzını açtığı sırada, kolundan tuttuğu gibi kapı ya doğru itti Nick.

Annabel de suratını asarak Jeremy'nin peşinden seğirtti. Giderken ters ters Sara'ya bakıyordu.

Judith onları geçirmek üzere dışarı çıktı.

Sara, Tilly'nin yaptığı minik kurabiyelerinden birini ağzına attı ve arkasına yaslanarak fırtınanın patlak vermesini bekledi.

Beş dakika sonra içerden Nick'in kükrediğini duydu. Judith'e bağıyordu, ama ne dediği belli değildi. Ancak sesinin tonundan neler söylediği kestirilebiliyordu.

Sara bir yandan kurabiyeyi yerken, bir yan–dan da kulaklarını iyice dikmişti. Judith'in sesi çıkmıyordu. Konuşan yalnızca Nick'di. Neler söylediğini bayağı merak etti Sara.

Birden kapı açıldı. Genç kız başını çevirip bak–madı, ama Nick'in bakışlarını üzerinde hissediyordu, Nick bir an kapıda durdu. Sonra kapı gü–rültüyle kapandı ve adam ona doğru yürüdü. Sa–ra'nın yanına gelince, «Kardeşim bir terbiyesiz–lik yaptıysa özür dilerim,» dedi.

Sara şaşırıldı. Nick'in az önce Judith 'e yaptığı gibi, kendisine de bağırıp çağıracağını sanmış–tı. Bu yumuşak konuşma tarzını beklemiyordu. Düşünmek için zaman kazanmak amacıyla gü–neşte tembel tembel yatan bir kedi gibi kıvrıla–rak gerindi. Nick gözünü ayırmadan ona bakı–yordu. Sara başını çevirmeden, «Judith herhan–gi bir terbiyesizlik 'yapmadı,» dedi. «Bana iş ver–mesine de sevindim.»

Nick uzun bir sessizlikten sonra, «Buraya ne–den geldin?» diye sordu.

«Dedim ya... Çalışıp para kazanmam gerekiyordu.»

Nick pencereye doğru ilerledi. Arkası Sara'ya dönüktü. «Ne demek istediğimi biliyorsun,» dedi.

«Telefon ettim, benimle görüşmek istemedin. Ba–lede karşılaştığımız gece yüzüme bakmadın. Öyleyse neden judith'in evine geldin?»

Sara yarı açık kirpiklerinin arasından Nick'in adaleli vücuduna baktı. «Buraya gelmeden ön–ce onun kim olduğunu bilmiyordum,» diye mı–rıldandı.

Nick derin bir soluk aldı. «Anlıyorum,» diye–rek güldü. «Bunu tahmin

etmem gerekirdi.»Ağır ağır Sara'ya döndü. Sara kızarak başını, öteye çevirdi.

Nick gözlerini Sara'ya perçinlemişti sanki. Şimdiye kadar genç kızın hiç duymadığı bir sesle,

«Peki, şimdi beni dinleyecek misin?» diye fırladı. Aynı anda 'kapı' açıldı. Tilly ayağını sürüyerek girdi.

«Fincanları alabilir miyim?»

Nick'in homurtusu üzerine Tilly sert bir tavırla ona döndü. «Ağzından çıkan kulağın duysun Nick. Bana da öyle bakma. Gece kalacak mısın? Arabanda bavul yok. Neden geleceğini haber vermedin? Sana kaç kez söyledim, habersiz yemeğe gelme diye.»

«Hay Allah kahretsin!» Nick hızla oda'dan çıktı. Hızla vurduğu kapının gümbürtüsü Sara'nın kulaklarında çınlıyordu...

D O K U Z U N C U BÖLÜ M (Final)

Tilly, 'Ben dememiş miydim? Gibilerden başını sallayarak Sara'ya baktı ve fincanları toplamaya başladı.

Sara, «Kekler çok güzel olmuş,» diye onun gönlünü almaya çalıştı. Ama bir işe yaramadı. Tilly soğuk soğuk gülümsemekle yetindi.

«Nick'in öfkeleneneğini söylemiştim sana.» Tilly, bu kez topallamadan çıktı

odadan. Az sonra Judith göründü. Sara'nın yalnız olup ol–madığını anlamak için çevresine bakındı. Sonra kendini kanepeye atarak, "Vay canına,» dedi.

«Öfkesinden kudurdu.»

«Ona ne söyledin?»

"Hiçbir şey. Sadece o konuştu. Zaten tepesi at–tı mı, başkasına konuşma fırsatı vermez. İyi ki onun yanında çalışmıyorum. Herhalde banka–dakilerin, canını çıkarıyordur. Seninle konuştu mu?»

Sara, «Bir şey söylemesine fırsat kalmadan Tilly odaya girdi,» dedi.

Judith yüzünü buruşturdu. «Tily hep bir çu–val inciri berbat eder zaten. Yaptıklarımın bo–şa gitmemesini dilerim.»

Sara ayağa kalktı. «Ben gidip resim yapayım.»

Judith telaşlanmıştı. «Aman beni onunla yalnız bırakma!» dedi.

Ne var ki, Sara yumuşamadı. "Kusura bakma. Başına gelene razı olmak zorundasın. Nick'in bir an önce yatışmasını dilerim, ama Tilly'nin de–diği gibi, bu işe girerken riski göze alman gerekiyordu.»

Sonra, Judith'i kaygılarıyla baş başa bırakıp bahçeye çıktı, tuvalinin yanına gitti. Tilly, Nico–la'yı içeri almıştı. Oğlanlar da herhalde yatma–dan önce

yıkanmak üzere eve girmişlerdi. Akşam güneşi, yerini alacakaranlığa bırakıyor, güneş batmadan önce derenin üzerini son kez alazlıyordu.

Sara'nın gözleri dereye daldı. Sonra, Tilly'nin odaya girmesinden önce Nick'in bakışlarındaki tuhaf ifadeyi düşünmemeye çalışarak, tuvale be-yaz lekeler katmaya koyuldu.

Nick öylesine yavaş yavaş yaklaşmıştı ki, Sara onun geldiğini yanına iyice sokulana kadar duyamadı. Adam birden yanı başında belirince Sara hasır şapkayı geriye iterek ona döndü.

Yüzü kızarıverdi. Oysa Nick sakinleşmiş, ken-dini iyice toparlamıştı. Yüzünden' hiçbir şey belli olmuyordu. Doğal bir sesle «Söylemek istedikleri-mi dinlemeye niyetin olmadığını görüyorum,»dedi. «Ama bırak da söyleyeyim.

Sara gözlerini tuvale çevirince, Nick sabırsız bir tavırla için i çekti. «Bırak şu resmi»

«Ben resim yaparken de dinleyebilirim.»

Nick fırçayı Sara'nın elinden alıp taburenin üzerine koydu. Sonra genç kızın kolunu sıkıca kavrayarak onu ayağa kaldırdı. Başı önündeydi Sara'nın. Rüzgâr, hasır şapkanın kenarından taşan saçlarını uçuruyordu. Uzun süre hiç konuş-madan öyle durdular. Sonunda Nick birden patladı. «Neden beni yanlış düşüncelere ittin? Çok mu hoşuna gidiyordu bu? Yoksa sana özgü oyun-lardan biri miydi? Alay mı ediyordun?»

Sara, «Sen de bana kaltak demekten pek hoş-lanıyordun,» diye karşılık verdi.

«Buna gerçekten inanmış olamazsın. Üstelik bana yaptıklarını da pekâlâ biliyorsun.»

Sara öfkeyle atıldı. «Sen başlangıçtan beri ön–yargılıydın. »

«Benim aklım başımda değil.. Sen bende akıl mı bıraktın?»

Sara, yüreğinin delice çarpmaya başladığını hissetti. Gözlerini çimenlerden kaldıramıyordu bir türlü. Nick haşın bir tavırla, «Bu söyledikle–rim senin için bir 'anlam taşıyor, öyle değil mi?» diye sordu. «Bana cehennem azabı çektirir–ken karşıma geçip alay ettin. Seni her gördüğüy–le yatağa giren bir kız sanıyor ve buna dayana–mıyordum. Üstelik böyle bir kız için deli divane oluşuma da sinirleniyordum.»

Sara, «Ama sen de beni elde edebilmek için her şeye hazırdın,» diye ona sitem etti.

«Nedeninin farkındasın. Bunu yaparken ken–dimden öğrenmediğimi 'mi sanıyorsun? Senden uzak durmak için az mı çaba gösterdim? Kendi kendimle az mı tartıştım bu konuyu, az mı çekiştirdim?»

«Ben böyle bir belirti gördüğümü hatırlamı–yorum.» Sara kayıtsız görünmeye çalışıyordu ama soluk soluğaydı. Kirpiklerinin arasından Nick'in bembeyaz kesilen yüzüne baktı. Gözleri kaygı doluydu adamın.

«Senden uzak kalacağıma and içiyor, ama se–ni her görüşümde kontrolümü kaybediyorum,»diye mırıldandı. Sonra kolunu usulca okşadı Sa–ra'nın. «Seni

bu kadar sevmeseydim, seninle ya-tar ve unuttur giderdim. Eskiden ilişki kurduklarımın hayatında, benden önce ya da sonra baş-kalarının olup olmayacağına aldırılmazdım. Ak-lımın ucundan geçmezdi bu. Bana sunulana alır ve geçer giderdim.»

Sara öfkeden titreyerek, «Aman ne güzel bir davranış biçimi,» diye bağırdı. Acaba kaç kadın geçmişti yaşamından? Sara'nın öfkesi, Nick'in davranış biçiminden kaynaklanmıyor, kendi kıskançlığından doğuyordu. «Keyfince gezip tozu-yordun, öyle değil mi? Ama benim aynı şeyi yaptığımı sandığın zaman, başıma kaktın. Ne biçim bir düşünce sistemin var senin?»

«Farkında değil miyim sanıyorsun?»

Sara, «Seni ikiyüzlü seni,» diye haykırdı.

Nick, sapsan, bir yüzle, «Evet, biliyorum» dedi.

«Neredeyse senin düşündüğün gibi bir kız ol-mayı isteyecek duruma geldim.»

«Yapma. Beni ne hale getirdiğini bilmiyor mu-sun?» Nick'in yüzündeki ifade Sara'yı Ürkütü-yordu. Adamın elinden kurtulmak istercesine geriledi, ama Nick onu kavradığı gibi kendine doğru çekti. "Dinlemek istemediğini biliyorum. Bunu açıkça söyledin. Ama konuşmak zorunda-yım Sara. Tanrı aşkına, bırak da anlatayım.»

Sara kıpırdıyamıyordu bir türlü. Başı önüne eğikti. Nick'in kendisine baktığını hissediyordu. Adam, «Seni bir daha göreceğimi sanmıyordum,» diye mırıldandı. Sara'nın başındaki hasır şapka-yı çıkarıp çimenlerin üzerine attıktan sonra saçlarını okşamaya başladı. «O gece balede yüzüme bile bakmadın.» Cesaretleterek yüzünü Sara'nın saçlarına dayadı. "Senin başka erkeklerle ilişkin olabileceğini düşündükçe çıldırıyordum. Aklım-dan olmadık

şeyler geçiyor, durmadan çalışan kafam çeşitli kurgulara giriyordu."

Sara Nick'in dudaklarının alnına değdiğini hissetti. «Bankaya gelip de, yanlış şeyler düşündüğümü söylediğin zaman nasıl rahat bir soluk aldığımı bilemez–sin.»

Sara serinkanlılığını korumaya çabalıyordu. «Umarım bu sana ders olmuştur," diye karşılık verdi. «Belki de bundan sonra araştırıp soruştur–madan kendince yargılara varmazsın."

Nick geriledi. «Ama sen baştan beri benim böyle düşünmem için elinden geleni yaptın."

«Nedenini söylemiştim.»

Göz göze geldiler. Nick boğuk bir sesle, «Yine de, elim eline her değdiği zaman, karşılık ver–din.» dedi. «Neden?»

Sara kızarak önüne baktı. Nick'in solukla–rının sıklaştığını duyuyordu. Adam titreyen bir sesle, «"Sara" diye fısıldayarak genç kızın çene–sini tuttu, kaldırdı. Gözleri gözlerine soran bakışlarla bakıyordu.

Sara gözlerini kaçırdı. Ama Nick'in inlediğini duyunca tekrar ona döndü hemen. Nick'in göz–leri yarı yarıya yumulmuş, yüzü kaskatı geril–mişti. Bakışlarını Sara'dan ayıramıyordu. "Sev–gilim," diye mırıldanırken dudakları birbirine yaklaştı. "İzin ver de öpeyim seni."

Güneş birden parlayıverdi sanki. Sara gözleri–ni kapadı ve Nick'in

dudaklarının sıcaklığını duydu. Kendini bırakarak kollarını Nick'in boy-nuna doladı. Nick, onun belini sıkıca kavradı, vücutları birleşti. «Seni seviyorum», diye fısıldı-yordu adam. "Sevgilim, bir daha benden yüz çevirme. Buna katlanamam. Geçen yılı nasıl geçir-diğimi bir ben bilirim, bir de Tanrı. Ne ağzıma lokma koyabildim, ne gözüme uyku girdi. Seni öylesine arzuluyorum ki adeta mahvoldum."

Sara'nın sanki kanı dondu birden. Yavaşça gerilerken Nick başını kaldırdı, sordu:

"Ne oldu Sara?»

Genç kız soğuk bir sesle, "Ben seninle bir se-rüvene girişmek niyetinde değilim,» dedi.

Nick'in gülümseyişi alaycıydı. "Anlamıyor mu-sun, sana evlenme teklif ediyorum.»

Birkaç saniye bu sözün uyandırdığı mutluluk Sara'nın yüzünü aydınlattı. Ama gözleri yeni-den bulutlandı sonra. Ağır ağır başını salladı.

Nick, büyük bir darbe yemiş gibiydi. Boğuk bir sesle, "Ne demek istiyorsun?» diye mırıldandı.

"Evlenemem.»

Nick ona doğru eğilerek, telaşla, 'Beni yeteri kadar sevmiyor musun?» diye sordu. "Oysa sev-diğine eminim. Eğer beni sevmeseydin, öyle ba-kamazdın bana. Seni ne zaman öpsem kanın tutuşuyor, bunu fark etmiyor musun? Sen duygu-larını değerlendiremiyorsun Sara. Sevgiyi alt etmeye çalışma. Sevgi,

sana anlatamayacağım ka-dar büyük anlam taşır.»

«Yine de yürümez bu iş. Birbirimizin dengi de-ğiliz. Bambaşka dünyaların insanlarıyız. Ortak bir yanımız yok.»

Nick kesik kesik güldü. «Ortak yanımızın ne olduğunu, sana göstereyim.» Sonra elini Sara'nın sırtında hafifçe gezdirmeye başladı. Genç kız kendini geri çekerek,

"Hayır, yapma Nick,» dediyse de, Nick onu kendine doğru çekti. Sara ellerini onun göğsüne dayamış, vücutlarının birbirine değmemesine ça-lışıyordu. Nick büyük çaba göstermeden bu direnci kırıp, Sara'yı geriye doğru bükerek dudak-larını onunkilere yapıştırdı.

Ortak yanlarının ne olduğunu kanıtlayan uzun ve ihtiraslı bir öpüşmeydi bu. Sonunda Sa-ra kollarını onun boynundan çözdü. Kıpkırmızı olmuş, her yanı titriyordu. Nick'in gözleri mahmurlaşmıştı. Yüzünde beliren büyük bir doyum ifadesiyle; «Bunu yapmayı öyle uzun bir süredir istiyordum ki,» diye mırıldandı.

Sara gülümsedi. «Bu ortak yanımızı çıkış nok-tası almakla çılgınlık yapmış olurum.»

Nick de gülümsedi. "Öyleyse ödeştik demektir. Çünkü sen de beni çıldırtıyorsun. Ömrümde gördüğüm en baştan çıkarıcı, en çıldırtıcı, en ele avuca sığmaz, en ateşli kadınsın sen. Her konu-da seninle çekiyeceğimizi ve Tanrı şahittir ki, içimden seni tokatlamak geleceğini de çok iyi biliyorum. Ama yine de sensiz bir yaşamı düşü-nemem. »

"Kendimi, aşçıya yemek siparişi verip köpeği-ni gezmeye çıkararak bir bankacı karısı olarak düşünemiyorum.»

"Ben de düşünemiyorum. Ama ben geleceğimizi 'zaten başka türlü hayal ediyordum.

Sara kızardı. Nick'in mavi gözleri ise mutlulukla parlıyordu. "Konuyu saptırma,» dedi genç kız.

"Saptırmıyorum. Asıl önemli olan bu sevgilim, anlamıyor musun?» Sara'nın boynunu hafif hafif okşuyor vücudunda ürpertiler yaratıyordu. Evlen benimle Sara. Seninle sadece yatmak isteseydim, bunu teklif etmezdim. Ama ben bütünüyle seni istiyorum. O inatçı, dediğim dedik kafanı bile istiyorum. Seninle birlikte ömrümü geçirmek istiyorum. Bugün seninle burada karşılaşınca, başımı her çevirişimde seni göremezsem yaşamamın bir anlamı olmayacağını bir kez daha anladım.»

Genç adam, Sara'nın yürekten duyduğu şeyleri dile getiriyordu. 'Nick, onun bir parçasıydı. Yüreğine, yaşamına işlemiştii artık. Sara onsuz yapamazdı. Onsuz bir yaşam düşünemiyordu.

Sara'nın aklına birden yeni bir şey geldi. «Seninle evlenirsem, Tilly bizimle oturmak isteyecektir, eminim.»

Nick, sevildiğini bilen birinin şımarıklığıyla,

«İstemez misin?» diye sordu.

«O zaman evi kimin yöneteceği şimdiden bel–li.»

«Tilly çok tatlı kadındır. O işleri düzene koyar, sen de rahat rahat resim yaparsın.»

«Sana göre hava hoş. Tilly güneşin doğuşunu bile senin yarattığına inandığı için, keyfin ye–rinde tabii.»

Nick gülümsedi. Sara'yı hala kollarında tutu–yordu. Ama az önceki gerilimi kaybolmuş, yeri–ni mutlu bir huzura bırakmıştı. Birden, «Söyle bakalım,» dedi. «Ben söyledim, ama sen henüz söylemedin.»

Sara şaşırıldı. «Neden söz ediyorsun?» Nick'in mavi gözleri pırıl pırıldı. «Neyi duy–mak istediğimi biliyorsun.»

Sara'nın yüreği hoptadı. Gözlerini yumarak, başını Nick'in omzuna dayadı. «Seni seviyorum Nick,» diye inledi.

Nick onun saçlarını öptü, sonra yüzünü öp–mek için eğildi. Ama Sara başını onun göğsüne gömünce Nick güldü.

«Sevgilim", inanamıyorum Yoksa u tanıyor musun?;;

Sara, «Pişmanlık duyuyorum.» dedi. «Bu yap–tığım, çılgınlıktan başka bir şey değil. Ortak hiç–bir yanımız yok. Büyük bir olasılıkla her gün kavga edeceğiz.»

Nick hiçbir şeyi umursamıyordu artık. «Hiç değilse gözüne uyku girecek,» dedi.

Eve döndüklerinde, Judith anlamlı bir gülümsemeyle karşıladı onları. Ama Nick ona ters ters baktıktan sonra, «Seninle biraz konuşmak istiyorum sevgili kardeşim,» dedi.

Judith, «Ben Tilly 'ye yemek için yardıma gidiyordum,» diyerek kaçımaya çalıştı.

Ne var ki Nick onun önünü kesmişti bile. «Öyle yağma yok. Sara'yı nasıl öğrendin? Söyle bakalım.»

Judith gözlerini iri iri açtı. «Biri, onun çok iyi peyzaj yaptığını söylemişti.»

«Judith, sen büyük bir yalancısın. Eğer keyifim yerinde olmasaydı, baklayı ağzından alırdım. Bundan böyle o minicik burnunu benim işlerime sokma sakın.»

Judith gülererek Sara'ya baktı. «Yine de bu işi kıvırdım gibi görünüyor.»

Nick, «Bizi mi gözetliyordun yoksa?» diye çıkıştı.

«Benim bahçemde uygunsuz şeyler yapan sizsiniz, başka ne bekliyordunuz?»

Nick kolunu Sara'nın beline doladı. «Gerçi bu–nu hak etmedin, ama yine de bizi ilk kutlayan sen olabilirsin,» dedi kardeşine.

Judith çok sevinmişti. İkisini de coşkuyla öp–tü. «Tanrıya şükürler olsun! Sara seni reddede–cek diye ödüm patlıyordu. O zaman seni yatış–tırmak için başımıza neler gelecekti kim bilir.»

Nick, «Çok da iyi olurdu,» dedi. «Bana sorar–san, David'in seni günde iki kez dövmesi gerek.»

«Aman ne güzel fikir. Neden ona söylemiyor–sun bunu? David'in hayal gücü biraz zayıftır, belki kendiliğinden bulamaz.»

Nick, eliyle Sara'nın kulağını kapadı. «Sen bunları duymamış ol sevgilim.»

«Tabii ki duymadım.»

Judith,..Ben sitem değil, teşekkür bekliyor–dum,» diye ağabeyine çıktı. «Sara'yı buraya getirmemiş olsaydım, sen yıllarca homurdana ho–murdana dolaşır, ama bir girişimde bulunmayı göze alamazdın.»

Nick yine öfkelenmeye başlıyordu. Sara, onun yanağını okşayarak başını

kendine çevirdikten sonra Judith 'e döndü. "Hadi, sen git Tilly 'ye yar–dım et Judith.» dedi. Kapı kapanınca, çılgın gibi öpüşmeye başladılar.

Yemek büyük bir şölen gibi geçti. Nick şampanya patlattı. Tilly bile dişlerini göstere göste–re sırıtıyor, sevecen bakışlarını Nick'le Sara'dan ayırmıyordu. Judith, Tilly 'ye duyurmamaya çalışarak, "Kaç çocuğunuz olacağına karar veriyor,» diye fısıldadı.

Sara'yla Nick de öylesine mutluydular ki, duy–gularını gizlemeye gerek görmüyorlardı. Bu ara–da Judith düşün için harıI harıI plan yapıyordu. Nick sinirlendi. «Bu kadar gürültü patırtıya gerek var mı?»

Judith, "Var tabii,» diye diretti. «Bir kız bir kez evlenir. Yani genellikle demek istiyorum.» Sitemli sitemli Nick'e baktı.

Nick bu imalı bakışın anlamını anlayarak, "Sen ilk evliliğinde doğruyu buldun,» diye cevap verdi.

Sara öylesine gevşemişti ki, kendini tutama–yıp esnedi. Tilly hemen, "Hadi bakalım, yatağa," diye ağırlığını koydu. Tilly 'nin kararlı tonu kar–şısında. Nick bile itiraz edemedi.

Genç kız yatar yatmaz uyudu. Sabah uyandığında, yatağın ayakucunda üç tane esmer kafa sıralanmıştı. Judith 'in oğulları bir ağızdan ko–nuşmaya başladılar:

"Hava yağmurlu. Bahçede çalışamayacaksın. Kahvaltıda sosis var. Eğer sen de yemek istiyor–san, Nick dayım hepsini bitirmeden yetiş.»

Sara. "Öyleyse ıkın da, giyineyim,» diye gül–dü.

Aşğı indiğinde Nick kahvaltı sofrasının. başında gazetesini okuyordu. Genç kızı görünce yüzü aydınlandı. Tam Sara Nick'i öpmek için eğili–yordu ki Tilly kapıdan başını uzattı.

Sara hemen düzeldi. "Günaydın Tilly.'>

«Bir tek sosis kaldı. Oğlanlardan kurtardıkla–rımı da Nick yedi.»

"Öyleyse ben tost yerim Tilly."

Tilly, "Hemen yaparım." dedi. "Yumurta da istemez misin?"

«Hayır. Tost yeter."

Tilly gidince, Nick Sara'yı yeniden kendine çekti. İnce belini kavrayarak, "Seni seviyorum", dedi. "Aşğı inmeni sabırsızlıkla bekledim. Çün–kü dün olanları sanki rüyamda görmüşüm gibi korkunç bir duyguya kapılmışım."

Sara güldü: «Hayır, rüya değıldi. Öyle bile olsa, ben de aynı rüyayı gördüm."

"Benimle ne zaman evleneceksin?"

Sara, Judith tarihi saptadığı zaman," diye takıldı.

«Ben Ciddi soruyorum,»

«Greg' Londra'ya dönünce konuşuruz bunu.»

Nick'in yüzü allak bullak oldu. «Bu Halliday'e böylesine bağımlı olmasaydın keşke.» diye söylen-di.

«Ona âşık olmadığını kabul ediyorum, ama birbirinize fazla bağlısınız.»

«Greg'in gözü Lucy'den başkasını görmüyor, inan bana. Ama beni o büyüttüğü için benim adıma kaygılanıyor. Ben de ondan başka kim-sem olmadığı için ona bağlıyım. Lucy ile evlen-dikleri zaman Greg'in sorumluluğunu o alacak üstüne.»

Nick kışkırdığını belli etmemeye çalışarak, "Sen alma da, kim alırsa alsın,» dedi.

Sara ona bakarken, bu evliliğin bir çılgınlık olduğunu düşünüyordu. Ama başka seçeneği de yoktu, Çünkü daha ilk tanıştıkları akşam seçi-mini yapmış, gönlünü kaptırmıştı ona. Ateş çok-tan bacayı sarmıştı.

Nick de o akşamı düşünüyordu galiba. Yüzü birden ciddileşti, çizgileri sertleşti. «Tanıştığımız akşamı hatırlıyor musun?» diye sordu. «Halli-day'i sevdiğini sanmıştım o gece. Gözlerini on-dan ayıramadığını görünce, daha o zaman kıs-kanmaya başladım. Bana bakmanı istiyordum. Ne olduğunu bilmiyordum, ama kendimi sana göstermeye kararlıydım.»

«Zavallı Greg, o akşam öyle mutsuzdu ki. Onu sevmelisin Nick. Aranız bozuk olursa, ben çok üzülürüm. İkiniz de benim en sevdiğim insanlar–sınız. »

Nick bir an kaşlarını çattı, sonra gülümsedi. «Ondan nefret etmemeye çalışacağım.»

"Öz kardeşim olsaydı onu kıskanmazdın.»

«Acaba? Pek emin değilim. Seni tanımadan önce kıskançlık nedir bilmezdim, ama seninle karşılaştıktan sonra bunun ne demek olduğunu anladım. Senin baktığın herkesi kıskanırım. Forcell'i bile. Haftalardır zavallıya cehennem azabı çektiriyorum. Beni görünce nereye kaçacağını şaşırıyor artık.»

Sara güldü. «Vah zavallı Jeremy,»

«Jeremy'nin canı cehenneme.» Nick birden si–nirlenivermişti. "Dün seni öpünce, neredeyse de–reye atacaktım onu.»

"Bir bankacıya yakışmayacak kadar sinirlisin, Ne zaman parlayacağın belli olmuyor.»

"Öyleyse sandığından daha çok birbirimizin dengiyiz demektir. Çünkü senin de ne zaman öfkelenip ne' zaman yatışacağın belli değil.» Kaşlarını kaldırarak devam etti. "Kusur1annı biliyorum senin.»

«Ne kusuruymuş? Ben kusursuz bir insanım.»

"Yok canım? Her şeyden önce flört etmeye ba–yılıyorsun.»

"Kim? Ben mi?» Sara'nın gözleri fal taşı gibi açılıverdi.

"Sen ya, sevgilim. Erkeklere öyle bir bakıyor–sun ki" insanın damarındaki kan alevleniyor.. Nick bir an ciddileşti. Sonra kendini toparladı.«Eski hikâyeleri açacağımı sanma. Senin flörtün ötesine geçmediğini biliyorum artık. Ama erkeklere öyle gülümserken, benim seyirci kalacağımı umma sakın. Çünkü o gülümseyişin insanın başına ne işler açacağını en iyi ben bilirim, unutma.»

Sara, tam Nick'in söz ettiği biçimde gülümseyerek, «Benim kusurlarımın dökümü bittiyse, seninkilere başlayabiliriz,» dedi. Nick masanın üzerinden uzandı, onun elini tutup, avucunun içini öptü.

«Hemen evlenelim.»

O sırada kapı yavaşça açılarak, Judith yapmacık bir öksürükle içeri girdi. Nick, Sara'nın elini bırakıp arkasına dayandı. Kardeşine alaylı alaylı gülümsedi. .Merak etme canım. Yapmamız gereken bir şey yapmıyorduk.»

Judith, "Bu kadar sosis ve tosttan sonra ya–pacak haliniz olmazdı zaten.» diye cevapladı.

"Ama Tilly, kahvaltı saatinde şehvetin pek uygunsuz olduğundan söz ediyordu az önce.»

Nick, Sara'ya bakarak güldü. "O ben değildim." Tilly, Sara'nın beni öptüğünü gördü, hepsi bu." i

Judith, "Evlendiğiniz zaman Tilly'ye ihtiyacı–nız olacak.» dedi. Sara eve bakacağım diye işin–den vazgeçecek değil herhalde.»

Nick kardeşini uzun uzun süzdü. "Aklından geçenleri okumadığımı mı sanıyorsun? Benim mutlu olmam için böyle telaşlanmanın ardında neler yattığını biliyorum. Beni evlendirip, Tilly' den kurtulabilmek için Sara'yı buraya getirdin.»

Judith masum bir çocuk gibi açtı gözlerini. "Sen neden söz ediyorsun? Bahçemin resmini yaptırılmaya hakkım yok mu?»

Nick, "Sara'yı nereden haber aldın?" diye sor–du. Adını, adresini nasıl buldun?»

«Sen dünyaya bundan önceki gelişinde polis köpeğiydin galiba.»

Nasıl buldun diyorum Judith?

"O gün hayvanat bahçesindeki halinizden an–ladım. Ona bakışını gördüm ve ikiye ikiye top–layıp dördü buldum."

Nick kızardı. "Yine de onu nasıl bulduğunu açıklamıyor bu.»

"Gazetede resmini gördüm."

Nick bu cevabı yeterli görmüştü. "Demek öyle," diye homurdandı. "Ama bundan sonra kendi işine bak sen.»

Judith bir kahkaha attı. "Ben de Sara'yı buraya getirmekle iyi bir iş yaptığımı sanıyordum. Onu görünce sevinirsin demiştim.»

Nick'in yüzündeki kızarıklık daha da koyulaştı. Tavana bakarak, «Aile denen şeyi kim icat etmiş yarabbi?» diye söylendi.

Judith dudağını büktü. "Ben de, senin aileler kervanına bir yenisini katmak üzere olduğunu sanıyordum.» dedi. «Hatta bunu yapmak için sa-bırsızlanıyorsun gibi geldi bana.»

Nick başını önüne eğdi. "Senin başka işin yok mu? Gidip çocuklarına baksana.»

Judith bir ağabeyine, bir de Sara'ya baktı. "Sen de Sara'yı arabayla gezdir bari."

Nick, Sara'ya döndü. «Geliyor musun sevgilim?"

Sara kahvesini bitirip ayağa kalktı. —Hadi, gidelim.»

Araba yol alırken Sara gülmeye başladı. Nick kaşlarını çatarak ona döndü.

«Ne oldu şimdi, neye gülüyorsun?»

«Yaşama. Seni öyle başka tanımıştım ki Nick. Evin, bankan, çevrendeki şık, güzel kadınlar... Judith beni buraya çağırıcaya kadar, senin hak-kında bildiklerim bunlardı. Tilly 'nin azarlamalarına bile ses çıkarmayacak biri olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Nick, «Hepimizin çelişkili yanları vardır,» diye omuz silkti.

Sara derin derin içini çekti. «Seni çok az tanı-yorum, farkında mısın? Birbirimizi tanımadan evlenmekle gerçekten çılgınlık yapıyoruz, öyle değil mi?»

«Yeterince tanıyoruz. Seni ilk gördüğüm an-dan beri duygularım değişmedi. Güneş gibisin. Parıldyorsun. Sen gülümsediğin zaman, şam-panya içmişim gibi başım dönüyor. Ama başka erkeklere de böyle gülümsediğini düşündükçe deli oluyordum.»

«Ben de senin başka kadınlarla gezip tozman-dan hoşlandığımı söyleyemem.»

Nick'in gözleri parladı. «Yaa...»

Sara başını kaldırdı. «Yaa da ne demek?»

«Bundan rahatsız olup olmadığını merak ediyordum.» Uzanıp Sara'nın elini aldı, öptü. «Bundan sonra hiç kimse olmayacak. Seni sevdiğimi anladığımdan beri de olmadı zaten. O gece evime geldiğin zaman duygularımdan emin oldum ve sen gidince neredeyse çıldırıyordum. Ertesi gün Halliday'i görseydim, elimden bir kaza çıkardı.»

«Greg'le yaşadığımı sandığın halde, nasıl oldu da benden soğumadın? Çok şaşırdım buna.»

«Şaşırdın mı? Kendimden öğreniyordum. Seni görmek istemiyordum. Ama Annabel'in partisinde karşılaştığımız zaman, her şey yeniden alevlendi. Seninle yalnız kalırsam, ileri süreceğin her koşula razıydım.»

Sara yüzünü buruşturdu. «Ne kadar ilkesiz bir tutum bu.»

Nick, «Zaaf derler buna.» dedi. «Pes ettirdin bana. Diz çöktürdün. Üstelik pekâlâ da farkındasın bunun.»

Sara gülümseyerek parmağını onun yanağına değdirdi. «Benden hoşlandığını biliyordum. Çok belli ediyordun.»

«Evet. Bankaya geldikten sonra, yaptığım yanlışları anladım. Başlangıçta sana öyle asılmamış olsaydım, sen de o yalanları söylemeyecektin. Kendi kuyumu kendim kazmış oldum. Beni görmek, benimle konuşmak istemediğin zaman, bütün kabahatin kendimde olduğunu biliyordum. Bu son haftalar boyunca çektiklerimi, gerçekten hak ettim. Ama inan, cehennemde yaşadım sanı ki.»

Sara bunu seziyordu. Nick'in gözlerinin altı çökmüştü. Zayıflamış, yüzü incelmışti. Sara ye-niden onun yanağını okşadı. Sonra, «Eski def-terleri karıştırmak için mi durduk?» diye sordu.

Nick'in yüzü aydınlandı. «Neden durduğumu-zu biliyorsun.» diyerek Sara'yı kollarına aldı. «Gel bana, yüreğimin dikenini. Benimle öyle çok alay ettin ki, günün birinde yüzündeki o gülüşü öperek yok edeceğime söz vermiştim.»

Nick'in dudakları Sara'nın ağzına kapandı ve Sara'nın gülümseyişi gerçekten silindi. Ne var ki, gülüş kanına yayılıyor, mutluluk her yanını sarıyordu.

Mutlu Son

Charlotte Lamb _ Sevgiden Kaçış

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük

esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça

pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yer alan "EK MADDE 11" : "ders

kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak

ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.

Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin

bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa

çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme

engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinçli paylaşabilmek

tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,

kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Charlotte Lamb _ Sevgiden Kaçış